

3 1761 08825438 8

A. Dixon

Coll Regis

~~Princeton~~

1845

Easter Term

937 Lucian
1829

(ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ)
ΑΝΑΛΕΚΤΑ.)

SELECTIONS FROM LUCIAN,

CONTAINING THE PARTS READ

FOR THE OCTOBER EXAMINATION

OF

JUNIOR FRESHMEN,

IN

TRINITY COLLEGE, DUBLIN;

WITH ENGLISH NOTES.

DUBLIN:

324360
2. 36.
10.

JOHN CUMMING, 16, LOWER ORMOND QUAY.

1829.

ΛΟΓΟΤΥΠΟΥ ΚΑΜΟΤΑΓΕΙΩΣ

ΑΝΑΛΕΞΤΑ

SELECTIONS FROM ALEXANDER

POPE

CONTAINING THE LIFE OF

FOR THE OCTOBER EXAMINATION

JUNIOR FRESHMAN

TRINITY COLLEGE, DUBLIN

WITH ENGLISH NOTES

DUBLIN

JOHN GORMAN, 10, LOWER BRIDGE STREET

1880

ADVERTISEMENT.

IN this Edition of the Selections from Lucian, read in the classical course of the Dublin University, the text of the Wetsten Edition (that adopted by Stock) has been followed. In the notes the Editor has given explanations of any difficulties, which might perplex the young Student, connected with the interpretation, or the historical, and geographical allusions of the Author. He has, also, introduced translations of those passages, or phrases which appeared to require elucidation.

ADVERTISEMENT

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
University of Toronto

ΔΙΑΛΟΓΟΣ Α΄ 1.

ΜΙΚΤΑΔΟΣ ΚΑΙ ΑΛΕΚΤΡΩΝ.

ΑΛΛΑ σε, ὦ κάκιστε ἀλεκτρῶν, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιγρίψει, φθονερὸν οὕτω καὶ ὀξύφωνον ὄντα, ὅς με πλουτοῦντα, καὶ ἡδίστῳ ὄνειρῳ ξυρόντα, καὶ θαυμαστὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονοῦντα, διάτορον τι καὶ γελῶνός ἀναβοήσας, ἐπήγειρας, ὡς, μηδὲ νύκτωρ γοῦν τὴν πολὺ σου μιαιωτέραν πενίαν διαφύγοιμι. Καίτοι εἶγε χρῆ τεκμαίρεσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ, πολλῇ ἔτι οὔσῃ, καὶ τῷ κρύει, μηδέπω με τὸ ὀρθρινόν, ὥσπερ εἶωθεν, ἀποκναιούλι, (γνώμων γὰρ οὗτος ἀψευδέστατος μοι προσελαυνούσης ἡμέρας) οὐδέπω μέσαι νύκτες εἰσίν. Ὁ δὲ ἄϋπνος οὗτος, ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο

1. ἀλλὰ] This is used here as *at* is sometimes in the Latin classics, in the expression of violent passion or emotion. Thus:—

“*At tibi pro scelere, exclamat, pro talibus ausis.*”

Virg. *Æneid*, II. 535.

ἐκεῖνο κἀδίον] This was the fleece of the ram, on which Phryxus is said to have gone to Colchis. It was guarded by a dragon, which Jason slew. Vid. *Med.* 480.

κώδιον φυλάττων, ἀφ' ἐσπέρας εὐθύς ἤδη κεκ-
 ραγεν· ἀλλ' οὔτι χαίρων γε ἀμυνοῦμαι γὰρ
 εὐθύς σε, ἢν μόνον ἡμέρα γένηται, συντριβῶν
 τῇ βακλῆρίᾳ· νῦν γὰρ, μοι πρᾶγμαλα παρῆξεις,
 ἀναπηδῶν ἐν τῷ σκότῳ. ΑΛ. Μικυλλε δέσ-
 ποτα, ἄμην τι χαριεῖσθαί σοι, φθάνων τῆς
 νυκτὸς ὀπόσον δυναίμην, ὡς ἔχοις ὀρθρευόμενος
 διανύειν τὰ πολλὰ τῶν ἔργων. Ἦν γοῦν
 πρὶν ἀνατεῖλαι ἥλιον μίαν κρηπίδα ἐργάσαιο,
 προοδοῦ ἔση τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιστα πεπονηκώς.
 Εἰ δέ σοι καθεύδειν ἥδιον, ἐγὼ μὲν ἡσυχάσο-
 μαί σοι, καὶ πολὺ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν
 ἰχθύων. Σὺ δὲ ὄρα, ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῶν,
 λιμῶτλης ἀνεγρόμενος.

2. ΜΙ. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Ηράκλεις
 ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τοῦτό ἐστιν; ἀνθρωπί-
 νως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρῶν. ΑΛ. Εἰτά σοι
 τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, εἰ ὁμόφωτος ὑμῖν
 εἶμι; ΜΙ. Πῶς γὰρ οὐ τέρας; ἀλλ' ἀπο-

εὐθύς ἤδη] *inde statim*, says Gesner. Not so however.—
 The meaning may be thus expressed in English; “con-
 tinually to the present moment.”

χαίρων γε] “with impunity.” Thus Med. 399:—

χαίρων τις αὐτῶν τοῦμὸν ἀλγυνεῖ κίεαρ.

Vid. Orest. 1609.

ἀναπηδῶν] This is often referred to Micyllus, but the
 syntax (as the participle is in the nominative case) requires
 that it should be attributed to the cock.

προοδοῦ ἔση] Leedes justly remarks that *προοδοῦ* means *onward*,
 or *beforehand*. The passage, perhaps, may be thus translated:
 “You will be so far advanced in your toils for subsistence.”

τρέπετε, ὦ θεοί, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν. ΑΛ. Σὺ μοι δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῇ ἀπαίδευτος εἶναι, μηδὲ ἀνεγνωκέναι τὰ Ὀμήρου ποιήματα, ἐν οἷς καὶ ὁ τοῦ Ἀχιλλέως ἱππος ὁ Ξάνθος, μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν, ἔστηκεν ἐν μεσῷ τῷ πολέμῳ διαλεγόμενος, ἔπη ὅλα ῥαψωδῶν, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν, ἄνευ τῶν μέτρων, ἀλλὰ καὶ ἐμαντεύτο ἐκεῖνος, καὶ τὰ μέλλοντα προεθέσπιζε· καὶ οὐδέν τι παράδοξον ἐδόκει ποιεῖν, οὐδὲ ὁ ἀκούων ἐπεκαλεῖτο, ὥσπερ σὺ, τὸν ἀλεξίκακον, ἀποτρόπαιον ἡγούμενος τὸ ἄκουσμα. Καίτοι τί ἂν ἐποίησας, εἰ σοι ἢ τῆς Ἀργοῦς τρόπις

2. Ξάνθος] Vid. II. T. 403.

τί ἂν ἐποίησας] It may not be unnecessary to remark here, that ἂν gives a subjunctive force to the verb with which it is connected. Thus, in a striking illustration in Æschin. cont. Ctesiph. ἥς ἐγὼ οὐτ' ἂν τὸν ὄνομα εἶποιμι, μήθ' αἱ συμφοραὶ παρὰ πλῆσι γένοιτο κ. τ. λ. which should be translated thus:—“Whose name I would not mention, nor may misfortunes, similar to her's, happen to any of the Greeks.”

Ἀργοῦς τρόπις] There are disputes whether this means the keel or rudder. The objection to the former is, that it is not likely that the Argonauts would consult the part of the ship immersed in the water. To this, however, it may be answered, as Stock remarks, that Pollux says the curvature of the keel, *quæ in rostrum desinit*, was called τρόπις. The opinion that it was the rudder, may be justified from the derivation τρέπω *verto*, which might show that it was that part by which the vessel was turned. However, I think that the former opinion is preferable, viz. that τρόπις means *pars rostri*. The reason that I would assign for the oracular timber being placed there by the Argonauts is, that it was there the effigies of the gods were placed, and it is most natural to suppose, that in that sacred part of the vessel would likewise be situated the oracle of their voyage. Thus:

—ὁ ναύτης ἄρα μὴ εἰς πρῶραν φυγῶν
 πρῆμνηθεν.—κ. τ. λ.—

Sept. cont. Theb. 193.

ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἢ φηγὸς ἐν Δωδώνῃ
 αὐτόφωτος ἐμαντεύετο; ἢ εἰ βύρσας εἶδες ἐρ-
 πούσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίωπλα
 καὶ ἐφθᾶ, περιπεπαρμένα τοῖς ὄξειλοις; Ἐγὼ
 δὲ Ἑρμοῦ πάρεδρος ὦν, λαλιστάτου καὶ λο-
 γιωτάτου θεῶν ἀπάντων, καὶ τὰ ἄλλα ὁμο-
 δίαίτος ὑμῖν καὶ σύντροφος, οὐ χαλεπῶς
 ἐμελλον ἐκραθήσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν.
 Εἰ δὲ ἐχεμυθήσειν ὑπόσχοιό μοι, οὐκ ἂν
 ὀκνήσαιμί σοι τὴν ἀληθεστέραν αἰτίαν εἰπεῖν
 τῆς πρὸς ὑμᾶς ὁμοφωνίας, καὶ ὅθεν ὑπάρχει
 μοι οὕτω λαλεῖν.

3. ΜΙ. Ἄλλὰ μὴ ὄνειρος καὶ ταῦτά ἐσ-
 τιν, ἀλεκτρυῶν οὕτω πρὸς ἐμὲ διαλεγόμενος;
 Εἰπέ δ' οὖν πρὸς τοῦ Ἑρμοῦ, ᾧ βέλτιστε, ὅ
 τι καὶ ἄλλο σοι τῆς φωνῆς αἴτιον. Ὡς δὲ
 σιωπήσομαι, καὶ πρὸς οὐδένα ἐρῶ, τί σε χρὴ
 δεδιέναι; τίς γὰρ ἂν πιστεύσειέ μοι, εἴ τιτι
 διηγοίμην ὡς ἀλεκτρυόνος αὐτὰ εἰπόντος
 ἀκηκοώς; ΑΛ. Ἄκουε τοίνυν. Παραδοξό-
 ταιόν σοι λόγον, εὔ οἶδ' ὅτι λέγω, ᾧ Μίκυλλε
 οὕτοσί γὰρ ὁ νῦν σοι ἀλεκτρυῶν φαινόμενος,
 οὐ πρὸ πολλοῦ ἀνθρώπος ἦν. ΜΙ. Ἦκουσά

Δωδώνῃ] In Epirus, where there was a grove sacred to Jupiter.

βύρσας κ. τ. λ.] The hides of the oxen of the Sun, killed by Ulysses. Od. M. 325.

πάρεδρος] The cock was the attendant on Mercury, as the dove on Venus, the peacock on Juno, &c.

τι καὶ πάλαι τοιοῦτον ἀμέλει περὶ ὑμῶν, ὡς Ἄλεκτρούν τις νεανίσκος φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει, καὶ συμπίνοι τῷ Δεῶ, καὶ συγκωμᾶζοι, καὶ κοινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν ὅποτε γοῦν ἀπίοι παρὰ τὴν Ἄφροδίτην μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπάγεσθαι καὶ τὸν Ἀλεκτρούνα, καὶ ἐπειδὴπερ μάλιστα τὸν Ἥλιον ὑφειρωῖτο, μὴ καλιδῶν ἐξείπη πρὸς τὸν Ἥφαιστον, ἔξω πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν αἰεὶ τὸν νεανίσκον, μνηύσοντα ὅποτε φαίνοι ὁ Ἥλιος· εἶτα ποτὲ καλακοιμηθῆναι μὲν τὸν Ἀλεκτρούνα, καὶ προδῶναι τὴν φρουρὰν ἀκούσας τὸν δὲ Ἥλιον λαθόντα ἐπιστῆναι τῇ Ἄφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἄρει ἀφρόντιδι ἀναπαυομένῳ, διὰ τὸ πιστεύειν τὸν Ἀλεκτρούνα μνηῦσαι ἂν, εἴ τις ἐπίοι· καὶ οὕτω τὸν Ἥφαιστον παρ' Ἥλιου μαδόντα συλλαβεῖν αὐτούς, περιβαλόντα καὶ σαφηνεύσαντα τοῖς δεσμοῖς, ἃ πάλαι μεμηχάνητο ἐπ' αὐτούς· ἀφέδεντα δὲ (ὡς ἀφείθη) τὸν Ἄρην ἀγανακτῆσαι κατὰ τοῦ Ἀλεκτρούνοσ, καὶ μεταβαλεῖν αὐτὸν εἰς τουτὶ τὸ ὄρνειον αὐτοῖς ὄπλοις, ὡς ἀντὶ τοῦ κρᾶνούς τὸν λόφον ἔχειν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· διὰ τοῦτο ὑμᾶς ἀπολογουμένους τῷ Ἄρει, ὅτ' οὐδὲν ὄφελος, ἐπειδὴν αἰσθησθε ἀνατέλλοντα τὸν Ἥλιον, πρὸ

3. ὡς ἀφείθη] This should be expunged from the text. It is evidently a Scholiast's explanation of the participle ἀφείθητα.

πολλοῦ βοᾶν, ἐπισημαινομένους τὴν ἀνατολὴν αὐτοῦ.

4. ΑΛ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ᾧ Μίκυλλε. Τὸ δε ἐμὸν ἑτεροῖόν τι ἐγένετο, καὶ πάνυ ἑναγχος εἰς ἀλεκτρυόνα σοι μεταβέβηκα. ΜΙ.

Πῶς; ἐθέλω γὰρ τοῦτο μάλιστα εἶδέναι.

ΑΛ. Οἶσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μνησαρχίδαην Σάμιον; ΜΙ. Τὸν σοφιστὴν λέγεις; τὸν ἀλαζόνα; ὃς ἐνομοθέτει μῆτε κρεῶν γέυεσθαι, μῆτε κυάμους ἐσθίειν, ἥδιστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον ἐκτράπεζόν ἀποφαίνων· ἔτι δὲ καὶ πείδων τοὺς ἀνθρώπους ἐς πέντε ἔτη μὴ διαλέγεσθαι.

ΑΛ. Ἴσθι δῆτα κακεῖνο, ὡς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου, Εὐφορβος γένοιτο. ΜΙ. Γόητα, φασὶ, καὶ τερατουργὸν τὸν ἀνδρωπον, ᾧ ἀλεκτρυῶν. ΑΛ. Ἐκεῖνος αὐτὸς ἐγὼ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας· ὥστε παύου ᾧ ἀγαθῆ, λοιδορούμενός μοι, καὶ ταῦτα, οὐκ εἰδῶς οἷός τις ἦν τὸν τρόπον. ΜΙ. Τοῦτ' αὖ μακρῶ ἐκείνου τερατωδέστερον, ἀλεκτρυῶν φιλόσοφος. Εἰπέ δὲ ὅμως, ᾧ Μνησάρχου παῖ, ὅπως ἡμῖν ἀντί

4. μὴ διαλέγεσθαι] “not to converse.”

Εὐφορβος]

_____ “habentque
Tartara Panthoiden, iterum Orco
Demissum, quamvis, clypeo Trojana reflexo
Tempora testatus, &c.”

Hor. Carm. lib. 1. 28.

τὸν τρόπον] This means the temper, disposition, or character generally. Thus:—

μηδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ λατῆρου τρόπου.

Med. 804.

Not dissimilar, is the vulgar expression—“turn of mind.”

μὲν ἀνθρώπου ὄρνις, ἀντὶ δὲ Σαμίου Ταναγραῖος ἀναπέφηνας· οὐ πιθανὰ γὰρ ταῦτα, οὐδὲ πάνυ πιστεῦσαι ῥάδια, ἐπεὶ δὲ δύο ἤδη μοι τεῖρησθέναι δοκῶ πάνυ ἀλλότρια ἐν σοὶ τοῦ Πυθαγόρου. ΑΛ. Τὰ ποῖα; ΜΙ. Ἐν μὲν, ὅτι λάλος εἶ, καὶ κρακλικός· ὁ δὲ σιωπᾶν ἐς πέντε ὅλα ἔτη, οἶμαι, παρῆνει. Ἐτερον δὲ, καὶ παντελῶς παράνομον· οὐ γὰρ ἔχων ὅ, τι σοὶ παραβάλοιμι, κυάμους χθῆς, ὡς οἶσθα, ἔχων ἦκον· καὶ σὺ οὐδὲν μελλήσας, ἀνέλεξας αὐτούς. Ὡστε ἢ ἐψεῦσθαί σοι ἀνάγκη, καὶ ἄλλα εἶναι, ἢ Πυθαγόρα ὄντι παρανενομηθέναι, καὶ τὸ ἴσον ἡσεβηθέναι κυάμους φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς ἐδηδόκεις.

5. ΑΛ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ Μίκυλλε, ἥτις αἰτία τούτων, οὐδὲ τὰ πρόσφορα ἐκάστω βίῳ. Ἐγὼ δὲ τότε μὲν οὐκ ἦσθιον τῶν κυάμων, ἐφιλοσόφουν γὰρ· νῦν δὲ φάγοιμι ἂν, ὄρνιθικὴ γὰρ, καὶ οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή. Ἄλλ' εἰ σοὶ φίλον, ἄκουε, πῶς ἐκ Πυθαγόρου τοῦτο νῦν εἶμι, καὶ ἐν ὅσοις πρότερον ἐβιότευσα βίοις, καὶ ἄτινα τῆς μελαβολῆς ἀπολέλουκα ἐκάστης. ΜΙ. Λέγοις ἂν, ὡς ἔμοιγε ὑπερήδισ-

Ταναγραῖος] Tanagra, a town in Bœotia, is said to have been remarkable for a fine breed of cocks.

5. ὄρνιθικὴ] "fit for birds."

Λέγοις ἂν] This may be considered either as used for the

τον ἂν τὸ ἀκουσμα γένοιτο· ὥστε εἴ τις αἴρεσιν προθείη, πότερον μᾶλλον ἐθέλω σου ἀκούειν τὰ τοιαῦτα διεξιόντος, ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκεῖνον αὖθις ὄραν, τὸν μικρὸν ἔμπροσθεν, οὐκ οἶδα ὁπότερον ἂν ἐλοίμην· οὕτως ἀδελφὰ ἠγοῦμαι τὰ σὰ τοῖς ἡδίστοις φανεῖσι, καὶ ἐν ἴση τιμῇ ὑμᾶς ἄγω, σέ τε, καὶ τὸ πολυτίμητον ἐνύπνιον. ΑΛ. Ἐτι γὰρ σὺ ἀναπεμπάζη τὸν ὄνειρον, ὅστις ποτὲ ὁ φανείς σοι ἦν, καὶ τινὰ ἰνδάσματα μάταια διαφυλάττεις, κενὴν, καὶ ὡς ὁ ποιητικὸς λόγος, ἀμενηνὴν τινὰ εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιώκων;

6. ΜΙ. Αλλ' οὐδ' ἐπιλήσομαί ποτε, ὦ ἀλεκτρυῶν, εὖ ἴσθι, τῆς ὄψεως ἐκεῖνης· οὕτως μοι πολὺ τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καταλιπὼν ἄχετο, ὡς μόγις ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτοῦ, εἰς ὑπνον αὖθις κατασπώμενα. Οἶον οὖν ἐν τοῖς ὡσὶ τὰ πτερὰ ἐργάζεται στρεφόμενα, τοιοῦτον γάργαλον παρείχετό μοι τὰ ὄρώμενα. ΑΛ. Ἡράκλεις, δεινὸν τινὰ φῆς τὸν ἔρωτα τοῦ ἐνυπνίου, εἶγε πτηνὸς ὢν, ὡς φασι, καὶ ὄρον ἔχων τῆς

imperative, or, as seems preferable, the construction is this,—
 “If you would tell me, know (*understood*) that &c.” Such an ellipsis is not unusual, and is frequently found in Euripides.

ἀναπεμπάζη] This word is most probably derived from πέμπει the Æolic form for πέντε, alluding to calculations on the five fingers.

πτήσεως τὸν ὕπνον, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη
 πηδᾶ, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς,
 μελιχρὸς οὕτω καὶ ἐναργῆς φαίνόμενος. Ἐθέλω
 γοῦν ἀκοῦσαι οἷός τις ἐστίν, οὕτω σοι τριπόθηλος
 ἦν. ΜΙ. Ἐτοιμος λέγειν· ἠδὲ γοῦν τὸ
 μεμνήσθαι, καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτοῦ. Σὺ
 δὲ πηνίκα, ᾧ Πυθαγόρα, διηγήσῃ τὰ περὶ
 τῶν μεταβολῶν; ΑΛ. Ἐπειδὴν σὺ, ᾧ Μίκυλλε,
 παύσῃ ὀνειρώτων, καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν
 βλεφάρων τὸ μέλι. Τὸ νῦν δὲ πρότερος εἶπέ,
 ὡς μάθω εἴτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἴτε
 διὰ τῶν κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε πετόμενος.
 ΜΙ. Οὐδὲ δι' ἑτέρας τούτων, ᾧ Πυθαγόρα.
 ΑΛ. Καὶ μὴν Ὅμηρος δύο ταύτας μόνας
 λέγει. ΜΙ. Ἐὰ χαιρείν τὸν λῆρον ἐκεῖνον
 ποιητὴν, οὐδὲν εἰδότα ὀνείρων πέρι. Οἱ πένητες
 ἴσως ὄνειροι διὰ τῶν τοιούτων ἐκφοιτῶσιν,
 οἷους ἐκεῖνος ἑώρα, οὐδὲ πάνυ σαφῶς, τυφλὸς
 αὐτὸς ἦν· ἐμοὶ δὲ διὰ χρυσῶν τινῶν πυλῶν
 ὃ ἠδιστος ἀφίκετο, χρυσοῦς καὶ αὐτὸς, καὶ
 χρυσᾶ πάντα περιβεβλημένος, καὶ πολὺ ἐπα-
 γόμενος χρυσίον. ΑΛ. Παῦε, ᾧ Μίδα

ἐλεφαντίνων κ. τ. λ.] Vid. Hom. Od. T. 43. Virg. Æn.
 vi. 894.

Μίδα] Midas, king of Phrygia, asked Bacchus to grant
 him the privilege, that whatever he touched should become
 gold. He soon, however, repented of having wished for
 this favor, and by the permission of the deity, was released
 from this unfortunate property by bathing in the river Pac-
 tolus. Hence the golden sands for which that river has been
 celebrated by the Poets.

βέλιιστε, χρυσολογῶν· ἀτεχνῶς γὰρ ἐκ τῆς ἐκείνου σοι εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον, καὶ μέταλλα ὅλα χρυσίου κεκοιμησθαι μοι δοκεῖς.

7. ΜΙ. Πολὺ, ᾧ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον, πολὺ· πῶς οἶε καλὸν; οἶαν τὴν αὐγὴν ἀπαστρέπτον; τί ποτε ὁ Πίνδαρός φησι περὶ αὐτοῦ ἐπαινῶν; ἀνάμνησον γάρ με, εἶπερ οἶσθα, ὅποτε ὕδωρ ἄριστον εἰπὼν, εἶτα τὸ χρυσίον θαυμάζει, εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθύς τοῦ καλλίστου τῶν ἀσμάτων ἀπάντων. ΑΛ. Μῶν ἐκεῖνο ζητεῖς,

Ἄριστον μὲν ὕδωρ· ὁ δὲ
Χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ
"Ἄτε διαπρέπτει νυκτὶ,
Μεγάνορος ἕξοχα πλούτου"

ΜΙ. Νῆ Δία αὐτὸ τοῦτο· ὥσπερ γὰρ τοῦμόν ἐνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, οὕτως ἐπαινεῖ τὸ χρυσίον. Ὡς δὲ ἤδη μάθης οἶόν τι ἦν, ἄκουσον, ᾧ σοφώτατε ἀλεκτροῦν. "Ὅτι μὲν οὐκ οἰκόσιτος ἦν χθὲς, οἶσθα· Εὐκράτης γάρ με ὁ πλούσιος, ἐντυχῶν ἐν ἀγορᾷ, λουσάμενον ἤκειν ἐκέλευε τὴν ᾠραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον.

ἀτεχνῶς κ. τ. λ.] "For your dream is positively in accordance with his wish."

τὴν ᾠραν] "At an appointed hour." Thus *tempus*, in Latin. 'Sed, ut dici tempus est.' Ter. *Heaut.* i. ii. 116.

8. ΑΛ. Οἶδα πάνυ τοῦτο, πεινάσας παρ' ὄλην τὴν ἡμέραν, ἄχρι μοι βαθείας ἤδη ἐσπέρας ἦκες ὑποβεβρεγμένος, τοὺς πέντε ἐκείνους κυάμους κομίζων, οὐ πάνυ δαψιλὲς τὸ δεῖπτιον ἀλεκτρυόني ἀθλητῆ ποτε γενομένῳ, καὶ Ὀλύμπια οὐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ. ΜΙ.

Ἐπεὶ δὲ δειπνήσας ἐπανῆλθον, ἐκάθευδον εὐθύς, τοὺς κυάμους σοι παραβαλάν. Εἶτά μοι, κατὰ τὸν Ὀμηρον, ἀμβροσίην διὰ νύκτα θεῖός τις, ὡς ἀληθῶς, ὄνειρος ἐπιστάς—

ΑΛ. Τὰ παρὰ τῷ Εὐκράτει προτερον, ὦ Μίκυλλε, διήγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, οἶον ἐγένετο, καὶ τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ πάντα. Κωλύει γὰρ οὐδὲν αὐθίς σε δειπνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τοῦ δεῖπνου ἐκείνου προάγοντα, καὶ ἀναμηρυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

9. ΜΙ. Ὡμην ἐνοχλήσειν, καὶ ταῦτα διηγούμενος· ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῆ, καὶ δὴ λεγῶ. Οὐ πρότερον, ὦ Πυθαγόρα, παρὰ πλουσίῳ τινὶ δειπνήσας ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ, τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ ἐντυγχάνω χθὲς τῷ Εὐκράτει. Καὶ ἐγὼ μὲν προσειπὼν αὐτὸν, ὥσπερ εἰώθειν, δεσπότην, ἀπηλλαστρίομην, ὡς μὴ κατ' αἰσχύναιμι αὐτὸν, ἐν πενιχρῶ τῷ τρίβωνι συμπαραομαρξῶν

8. ἀθλητῆ] It is said that Pythagoras was the first who gained the prize at the Olympic games for pugilism.

Ὀλυμπια] Not at Olympia, but at the Olympic games. In Horat. Epist.—

“ Magna coronari contemnat Olympiā, cui spes.”

ὁ δὲ, Μίκυλλε, φησι, θυγατρὸς τήμερον ἐστιῶ γενέθλια, καὶ παρεκάλεσα τῶν φίλων μάλα πολλούς· ἐπεὶ δὲ τινὰ φασὶν αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα οὐχ οἶόν γε εἶναι ξυνδειπνεῖν μεθ' ἡμῶν, σὺ ἀντ' ἐκείνου ἤκε λουσάμενος, ἢν μὴ ὄγε κληθεὶς αὐτὸς εἶπῃ ἀφίξεσθαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός ἐστι. Τοῦτο ἀκούσας ἐγὼ, προσκυνήσας, ἀπήειν εὐχόμενος ἀπασὶ θεοῖς ἠπιάλόν τινὰ, ἢ πλευρεῖτιν, ἢ ποδάγραν ἐπιπέμψαι τῷ μαλακισμένῳ ἐκείνῳ, οὗ ἔφεδρος ἐγὼ, καὶ ἀνλίδειπνος, καὶ διάδοχος ἐκεκλήμην· καὶ τὸ ἄχρι λουτροῦ αἰῶνα μῆκιστον ἐπιθέμην, συνεχὲς ἐτισκοπῶν, ὑποσαποῦν τὸ στοῖχέϊον εἶη, καὶ πηνίκα ἤδη λελοῦσθαι δέοι. Καίπειδή ποτε ὁ καιρὸς ἀφίκετο, πρὸς τάχος ἑμαυτὸν ἀποορρίψας ἀπέρχομαι, κοσμίως μάλα ἐσημαλισμένος, ἀνλιστρέψας τὸ τριβάνιον, ὡς ἐπὶ τοῦ καθαρωτέρου γένοιτο ἡ ἀναβολή.

10. Καταλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλους τε πολλούς, καὶ δὴ κἀκείνον, φορὰδην ὑπὸ τετάρων κεκομισμένον, ᾧ με ὑποδειπνεῖν ἔδει, τὸν νοσεῖν λεγόμενον, καὶ ἐδήλου δὲ πονήρως ἔχων· ὑπέστρεψε γοῦν, καὶ ὑπέβητε, καὶ ἐνεχρέμπετο μύχιόν τι καὶ δυσπρόσοδον, ὡχρὸς ὢν ὅλος, καὶ διαδοικῶς, ἀμφὶ τὰ

10. δυσπρόσοδον] Either that the phlegm was difficult to reach, or that the cough was so bad, that it was unpleasant to approach him,

ἑξήκοντα ἔτη σχεδόν. Ἐλέγετο δὲ φιλόσοφος τις εἶναι τῶν πρὸς τὰ μειράκια φλυαρούντων. Ὁ γοῦν πάγων μάλα τραγικὸς ἦν, ἐς ὑπερβολὴν κουριῶν· καὶ αἰτιωμένου δὲ Ἀρχιβίου τοῦ ἱατροῦ, διότι οὕτως ἔχων ἀφίκετο, τὰ καθήκοντα, ἔφη, οὐ χρὴ προδιδόναι, καὶ ταῦτα φιλόσοφον ἄνδρα, καὶ μυσταί νόσοι ἐμποδῶν ἰστῶνται· ἡγήσεται γὰρ Εὐκράτης ὑπερευρᾶσθαι πρὸς ἡμῶν. Οὐ μὲν οὖν, εἶπον ἐγὼ ἀλλ' ἐπαινέσεταιί σε, ἦν οἴκοι παρὰ σεαυτῷ μᾶλλον ἀποθανεῖν ἐθέλοις, ἢ περ ἐν τῷ συμποσίῳ συναναχρεμψάμενος τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ φλέγματος. Ἐκεῖνος μὲν οὖν ὑπὸ μεγαλοφροσύνης οὐ προσεποιεῖτο ἀκηκόεσθαι τοῦ σκώμματος· ἐφίσταται δὲ μετὰ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λελουμένος, καὶ ἰδὼν τὸν Θεσμόπολιν (τοῦτο γὰρ ὁ φιλόσοφος ἐκαλεῖτο) Διδάσκαλέ, φησιν, εὖ μὲν ἐποίησας αὐτὸς ἦκων πρὸς ἡμᾶς· οὐ μείον δ' ἂν τι σοι ἐγένετο, καὶ ἀπόντι γὰρ ἅπαντα ἐξῆς ἐπέσταλτο ἄν. Καὶ ἅμα λέγων, εἰσῆει χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, ἐπερειδόμενος καὶ τοῖς οἰκέταις.

11. Ἐγὼ μὲν οὖν ἀπιέναι παρεσκευαζόμενος· ὁ δὲ ἐπιστραφεὶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐνδοιάσας, ἐπεὶ με πᾶν σκυθρωπὸν εἶδε, Πάριθι, ἔφη, καὶ σὺ, ὦ Μίκυλλε, καὶ συνδείπνει μεθ' ἡμῶν· τὸν υἱὸν γὰρ ἐγὼ κελεύσω ἐν τῇ γυναικωνίτιδι μετὰ τῆς μητρὸς ἐστιαθῆναι, ὡς σὺ χάραν ἔχης. Εἰσῆειν οὖν μάτην λύκος χανῶν παρὰ μικρὸν, αἰσχυνόμενος ὅτι ἐδόκουν ἐξεληλακέναι τοῦ συμ-

ποσίου τὸ παιδίον τοῦ Εὐκράτου· Καίπειδ' ἡ κατακλίνεσθαι καιρὸς ἦν, πρῶτον μὲν ἀράμενοι, ἀνέθεσαν τὸν Θεσμόπολιν, οὐκ ἀπραγμόνως, νῆ Δία, πέντε, οἶμαι, νεανίσκοι ζυμεγέθεις, ὑπαυχένια περιβύσαντες αὐτῶ πάντοθεν, ὡς διαμένοι ἐν τῷ σχήματι, καὶ ἐπιπολὺ καρτερεῖν δύναίτο. Εἶτα μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον κατακεῖσθαι αὐτοῦ, ἐμὲ κατακλίνουσι φέροντες, ὡς ὀμοτράπεζοι εἶημὲν. Τοῦντεῦθεν ἐδειπνοῦμεν, ὦ Πυθαγόρα, πολυούψον τι καὶ ποικίλον δεῖπνον, ἐπὶ χρυσοῦ πολλοῦ καὶ ἀργύρου· καὶ ἐκπάσματα ἦν χρυσᾶ, καὶ διάκονοι ὠραῖοι, καὶ μουσουργοί, καὶ γελῶλοποιοί· καὶ ὅλως, ἡδίστη τίς ἦν ἡ διατριβή. Πλὴν ἀλλὰ ἐν με ἐλύπει οὐ μετρίως, ὁ Θεσμόπολις ἐνοχλῶν, καὶ ἀρετὴν τινα πρὸς με διεξιῶν, καὶ διδάσκων, ὡς αἱ δύο ἀποφάσεις μίαν κατάφασιν ἀποτελοῦσι, καὶ ὡς εἰ ἡμέρα ἐστὶ, νύξ οὐκ ἔστι· ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἔφασκεν εἶναί μοι· καὶ τοιαῦτα πολλὰ οὐδὲν δεομένῳ προσφιλοσοφῶν συνείρει, καὶ ὑπετέμενελο τὴν εὐφροσύνην, οὐκ ἔῶν ἀκούειν τῶν κίθαριζόντων, ἢ ἀδόντων. Τοῦτο μὲν σοι, ὦ ἀλεκτρυῶν, τὸ δεῖπνον. ΑΛ. Οὐχ ἡδιστον, ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλιστα ἐπεὶ συνεκκληρώθης τῶ λήρῳ ἐκεῖνῳ γέροντι.

11. ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα.] This was proved in the following way by the Stoics; *Whatever you have not lost, you have: you have not lost horns: therefore you have horns.*

συνεκληρώθης.] "Your lot was cast with"—

12. ΜΙ. "Ακουε δὴ καὶ τὸ ἐνούπιον. "Ωμην γὰρ τὸν Εὐκράτην αὐτὸν ἄπαιδα ὄντα, (οὐκ οἶδ' ὅπως) ἀποθνήσκειν, εἶτα προσκαλέσαντά με, καὶ διαθήκας θέμενον, ἐν αἷς ὁ κληρονόμος ἦν ἀπάντων ἐγὼ, μικρὸν ἐπισχόντα ἀποθανεῖν· ἐμαυτὸν δὲ παρελθόντα ἐς τὴν οὐσίαν, τὸ μὲν χρυσίου καὶ τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγάλαις, ἀεναόν τε καὶ πολὺ ἐπιρρέον· τὰ δ' ἄλλα, τὴν ἐσθῆτα, καὶ τραπέζας, καὶ ἐκπώματα, καὶ διακόνους, πάντα ἐμὰ, ὡς τὸ εἶκος, εἶναι. Εἶτα ἐξήλαυνον ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, ἐξυπλιάζων, περιβλεπτος ἀπασι τοῖς ὀρῶσι καὶ ἐπίφθονος· καὶ πρόεθεον πολλοί, καὶ περιίππευον, καὶ εἴποντο πλείους. Ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆτα, τὴν ἐκεῖνου, ἔχων, καὶ δακτυλίους βαρεῖς, ὅσον ἐκκαίδεκα, ἐξημμένους τῶν δακτύλων, ἐκέλευον ἐστίασίν τινα λαμπρὰν εὐτρεπισθῆναι ἐς ὑποδοχὴν τῶν φίλων. Οἱ δὲ, ὡς ἐν ονειρῷ εἶκος, ἤδη παρηῆσαν, καὶ τὸ

12. προσκαλίεσάντά.] "Fertur, et hæc moriens filiis dixisse vocatis."

Hor. Sat. 11. 3.

πλείους.] Contracted for πλείονες.

τὸ δεῖπνον ἔρτι συνεκομίζετο, κ. τ. λ.] Stock remarks on this passage that Leedes and Budæus appear not to have understood the metaphorical application of the terms. Leedes explains the latter clause thus, *potus quasi complosis manibus laudatur*: Budæus—*omnibus suis partibus instructum erat convivium*. Stock translates the passage thus—"We had just paid the last honors to the supper, and were come to a close engagement with the bottle." With regard to the former part of the sentence, the explanation given by Gesner, and adopted by Stock, must at once be received. Thus, in Sophocl. *Aj.* 1045.

————— Τόνδε τὸν νεκρὸν χερσῶν
Μὴ συγκομίζειν, ἀλλ' εἴην ὅπως ἔχει.

The latter part, however, requires more consideration. For it

δαίπνον ἄρτι συνεκομίζετο, καὶ ὁ πότος συνεκρο-
 τεῖτο. Ἐν τούτῳ ὄντα με, καὶ φιλοδησίας
 προπίνοντα ἐν χρυσαῖς φιάλαις ἐκάστω τῶν
 παρόντων, ἤδη τοῦ πλακοῦντος εἰσκομιζομένου,
 ἀναβοήσας ἀκαίρως, συνετάραξας μὲν ἡμῖν τὸ
 συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τὸν δὲ
 πλοῦτον ἐκεῖνον διασκεδάσας, ὑπηνέμιον φέρεσθαι
 παρεσκεύασας. Ἄρά σοι ἀλόγως ἀγανακτῆσαι
 κατὰ σοῦ δοκῶ, ὡς τριέσπερον ἂν ἠδέως ἔτι
 εἶδον τὸν ὄνειρόν μοι γενόμενον;

may be doubted, whether *συνκροτω* is ever used in the sense *committo*,—even in the passage adduced by Stock from the *Ζεὺς Τραγωδ.* In this same dialogue, §. 24, we have ἵππος *συνκροτῆμίνη*—where the word is used in the sense *instruo*—a signification not unusual in Demosthenes. This favors the explanation given by Budæus. In the *βίος Λουκιαν.* (p. 80. *Walker's Edit.*) we have the word used in the sense *comprodo*—that adopted by Leedes, καὶ τὰ χεῖρε συνεκρότει. Perhaps the passage may be translated “and the appearance of the wine, was received with “universal approbation.”—Thus οἱ δὲ συμπόται ὄραντες, ἀμα μὲν ἐκρότουν, ἀμα [δὲ ἐβόων. *Xenoph. Συμπτος.* “*Sed judicet Lector eruditus.*”

φιλοδησίας προπίνοντα.] This means pledging his guests with cups; from which after he had drank, he passed them with the remainder of the wine to the persons pledged, and presented them with the cups. We have an allusion to this in *Virg. Æn. I.* near the end—

“Primaque, libato, summo tenus attigit ore

“Tum Bitiæ dedit increpitans:”—

Demosthenes *de Coron.* § 91, uses this term in the noble metaphor, noticed by Longinus.

—τὴν ἐλευθερίαν προπεπωκότες, πρότερον μὲν Φιλίππῳ, νῦν δὲ Ἀλεξάνδρῳ—“persons who have presented liberty in former “times to Philip, and now to Alexander as a convivial pledge.” Thus likewise in the 2nd *Olythiac*, §. 8.

προπέπεται τῆς παρραυτίκα κ. τ. λ.

“the interests of the state have been pledged for temporary “pleasure, and gratification, &c.”

τριέσπερον.] Alluding to the amour of Jupiter, with Alcmena, the mother of Hercules. Vid. *Walker's Lucian*, p. 80.

13. ΑΛ. Οὕτω φιλόχρυσος εἶ καὶ φιλό-
 πλουτος, ᾧ Μίκυλλε, καὶ μόνον τοῦτο ἐξ ἅπαντος
 θαυμάζεις, καὶ ἡγῆ εὐδαιμον εἶναι πολὺ κεκ-
 τῆσθαι χρυσίον; ΜΙ. Οὐκ ἐγὼ μόνος, ᾧ
 Πυθαγόρα, τοῦτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτὸς, ὁπότε
 Εὐφορβος ἦσθα, χρυσὸν καὶ ἀργύρον ἐξημμένους
 τῶν βοστρύχων, οὕτω ἐξήεις πολεμήσων τοῖς
 Ἀχαιοῖς, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα σιδηροφορεῖν
 μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν ἀμεινον ἦν· σὺ δὲ καὶ τότε
 ἡξίους χρυσῷ διαδεδεμένους τοὺς πλοκάμους
 ἔχων, διακινδυνεύειν. Καί μοι δοκεῖ Ὅμηρος
 διὰ τοῦτο Χαρίτεσσιν ὁμοίας εἰπεῖν σου τὰς
 κόμας, ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφῆκωντο·
 μακρῷ γὰρ ἀμεινους δηλαδὴ καὶ ἐρασμιώτεραι
 ἐφαίνοντο, συναναπεπλεγμένοι τῷ χρυσίῳ, καὶ
 συναπολάμπουσαι μετ' αὐτοῦ. Καίτοι τὰ μὲν
 σὰ, ᾧ χρυσοκόμη, μέτρια, εἰ Πάνδου υἱὸς ᾶν,
 ἐτίμας τὸ χρυσίον· ὁ δὲ πάντων θεῶν πατήρ
 καὶ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνου καὶ Ρέας, ὡς ποτε
 ἠράσθη τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μείρακος, οὐκ
 ἔχων εἰς ὅ, τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν μεταβάλοι,
 οὐδὲ ὅπως ἂν διαφθείρειε τοῦ Ἀκρисиῦ τὴν
 φρουρὰν, ἀκούεις ἤδη που ὡς χρυσίον ἐγένετο,
 καὶ ῥυεῖς διὰ τοῦ τέγους, συνῆν τῇ ἀγαπαμένῃ.
 Ὡστε τί ἂν σοι τὸ ἐπὶ τούτῳ ἔτι λέγοιμι,

13. Ὅμηρος] Vid. II. P. 51.

τῆς Ἀργολικῆς.] Danae, the daughter of Acrisius, and mother
 of Perseus.

ὅσας μὲν χρείας παρέχεται ὁ χρυσὸς, ὡς δὲ οἷς ἂν παρῆ, καλοὺς τε αὐτούς, καὶ σοφοὺς, καὶ ἰσχυροὺς ἀπεργάζεται, τιμὴν καὶ δόξαν συνάπλων, καὶ ἐξ ἀφανῶν καὶ ἀδόξαν ἐνίοτε περιβλέπτους καὶ ἀοιδίμους ἐν βραχεῖ τίθησι;

14. Τὸν γείτονα γοῦν μοι τὸν ὁμοτέχον οἶσθα τὸν Σίμωνα, οὐ πρὸ πολλοῦ δειπνήσαντα παρ' ἐμοί, ὅτε τὸ ἔθνος ἤψουν τοῖς Κρονίοις, δύο τόμους τοῦ ἀλλᾶντος ἐμβαλάν. ΑΛ. Οἶδα, τὸν σιμὸν, τὸν βραχύν, ὅς τὸ κεραμεοῦν τρύβλιον ὑφελόμενος, ἄχετο ὑπὸ μάλης ἔχων μετὰ τὸ δεῖπνον, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν· εἶδον γὰρ αὐτὸς, ᾧ Μίκυλλε, ΜΙ. Οὐκοῦν ἐκεῖνος αὐτὸ κλέψας, εἶτα ἐπωμόσατο θεοὺς τοσοῦτους. Ἀλλὰ τί οὐκ ἐμήνυες, καὶ ἐβόας τότε, ᾧ ἀλεκτρυῶν, ληϊζομένους ἡμᾶς ὄρων; ΑΛ. Ἐκόκκυζον, ὃ μόνον μοι τότε δυνατὸν ἦν. Τί δ' οὖν ὁ Σίμων; ἐώκεις γὰρ τι περὶ αὐτοῦ ἐρεῖν. ΜΙ. Ἄνεψιός ἦν αὐτῷ, πλούσιος ἐς ὑπερβολήν, Δριμύλος τοῦνομα· οὗτος ζῶν μὲν οὐδὲ ὀβολὸν ἔδωκε τῷ Σίμωνι· πᾶς γὰρ; ὅς οὐδὲ αὐτὸς ἤπλετο τῶν χρημάτων· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρῶην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους Σίμων, ὃ τὰ ράκια τὰ πιναρὰ, ὃ τὸ

καλοὺς τε αὐτούς.] “Et genus et formam, regina pecunia
“donat.” Hor. Epist. I. 6.

14. τοῖς Κρονίοις.] The festivals of Saturn, celebrated in the month of December.

νόμους Σίμων.] There appears to be a word wanted here to

τρέβλιον περιέχων, ἄσμενος ἐξελαύνει, ἀλουργῆ
καὶ ὑσγινοβαφῆ ἀμπεχομένος, οἰκέτας, καὶ
ζεύγη, καὶ χρυσᾶ ἐκπώματα, καὶ ἔλεφαντόποδας
τραπέζας ἔχων, ὑφ' ἀπάντων προσκυνούμενος,
οὐδὲ προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς. "Ἐναγχος γοῦν
ἐγὼ μὲν ἰδὼν προσιόντα, Χαῖρε, ἔφην, ᾧ Σίμων·
ὁ δὲ ἀγανακλήσας, Εἴπατε, ἔφη, τῷ πτωχῷ μὴ
κατασμικρύνειν μου τοῦνομα· οὐ γὰρ Σίμων,
ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. Τὸ δὲ μέγισ-
τον, ὅτι καὶ ἐρῶσιν αὐτοῦ καὶ αἱ γυναῖκες· ὁ
δὲ θρύπτεται καὶ πρὸς ταύτας, καὶ ὑπερορᾷ,
καὶ τὰς μὲν προσίεται, καὶ ἰλιώσ ἐστιν, αἱ
δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὐτὰς ἀμελούμεναι.
'Ορᾶς ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, εἶγε καὶ
μέλαποιεῖ τοὺς ἀμορφότερους, καὶ ἐρασμίους
ἀπεργάζεσθαι, ὥσπερ ὁ ποιητικὸς ἐκείνος κεστός.
'Ακούεις δὲ καὶ τῶν ποιητῶν λεγόντων,

Ὡ χρυσὸν δεξιῶμα κάλλιστον κλέρας· καὶ
Χρυσὸς γάρ ἐστιν, ὃς βροτῶν ἔχει κράτη.

'Ἀλλὰ τί μετὰξὺ ἐγέλασας, ᾧ ἀλεκτρῶν;

15. ΑΛ. "Ὅτι ὑπ' ἀγνοίας, ᾧ Μίκυλλε,
καὶ σὺ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι

complete the sentence. Stock judiciously proposes κληρονομῶν—
ὑσγινοβαφῆ,]

"Violet or garnet coloured."

οὐ γὰρ Σίμων.] Slaves were frequently called by diminutives ;
when manumitted, or otherwise becoming free, they assumed
the full name, or in Latin, received a *praenomen*.

περὶ τῶν πλουσίων οἶδ', εὐ ἴσθι, πολὺ ἀθλιώ-
 τερον ὑμῶν τὸν βίον βιοῦσι. Λέγω δέ σοι,
 καὶ πένης καὶ πλούσιος πολλάκις γινόμενος,
 καὶ ἄπαντος βίου πεπειραμένος· μετὰ μικρὸν
 δὲ καὶ αὐτὸς εἶση ἕκαστα. ΜΙ. Νῆ Δία,
 καιρὸς γοῦν ἤδη καὶ σέ εἰπεῖν ὅπως ἡλλάγης,
 καὶ ἅ συννοισθα τῷ βίῳ ἐκάστω. ΑΛ. "Ακουε,
 τοσοῦτόν γε προειδώς, μηδένα με σοῦ εὐδαιμο-
 νέστερον βιοῦντα ἐωρακέναί. ΜΙ. "Εμοῦ, ὦ
 ἀλεκτρῶν; οὔτω σοι γένοιτο· προάγεις γάρ με
 λοιδορεῖσθαί σοι. Ἄλλὰ εἰπέ ἀπὸ Εὐφῶρβου
 ἀρξάμενός, ὅπως ἐς Πυθαγόραν μετεβλήθης,
 εἶτα ἐξῆς ἄχρι τοῦ ἀλεκτρῶνος· εἰκὸς γάρ σε
 ποικίλα καὶ ἰδεῖν καὶ παθεῖν, ἐν πολυειδέσι
 τοῖς βίοις.

16. ΑΛ. Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος τὸ
 πρῶτον ἡ ψυχὴ μοι καταπλαμένη εἰς τὴν γῆν
 ἐνέδου ἐς ἀνθρώπου σῶμα, ἦν τινα τὴν κατα-
 δίκην ἐκτελοῦσα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν, ἄλλως
 τε, οὔτε ὅσιον οὔτε ἐμοὶ εἰπεῖν, οὔτε σοὶ
 ἀκουεῖν τὰ τοιαῦτα· ἐπεὶ δὲ Εὐφῶρβος ἐγενό-
 μην——ΜΙ. Ἐγὼ δὲ πρό γε τούτου, ὦ
 Θραυμάσιε, τίς ἦν, τοῦτό μοι πρότερον εἰπέ, εἰ
 καὶ γὰρ ποτε ἡλλάγην ὥσπερ σύ. ΑΛ. Καὶ
 μάλα. ΜΙ. Τίς οὖν ἦν, εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν;
 ἐθέλω γὰρ τοῦτο εἰδέναι. ΑΛ. Σὺ μύρμηξ

16. μύρμηξ Ἰνδικός.] "Inda cavis aurum mittit formica metallis."

Propert. iii. 14.

Vid. Plin. xi. 31, for some legends regarding these animals.

Ἰνδικός, τῶν τὸ χρυσίον ἀνορυφόντων. ΜΙ. Εἶτα ἄκνου ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν ψηγμάτων ἤκειν ἐς τὸν βίον, ἐκείνου ἐπισιτισάμενος; ἀλλὰ καὶ τί μετὰ τοῦτο ἔσομαι, εἰπέ· εἰκὸς γὰρ εἰδέναι σε. Εἰ γάρ τι ἀγαθὸν εἴη, ἀπάγξομαι ἤδη ἀναστὰς ἀπὸ τοῦ πατρίалу, ἐφ' οὗ σὺ ἔστηκας. ΑΛ. Οὐκ ἂν μάθοις τοῦτο οὐδεμιᾷ μηχανῇ.

17. Πλὴν ἀλλὰ ἐπέιπερ Εὐφορβος ἐγενόμην, (ἐπάνειμι γὰρ ἐπ' ἐκεῖνα) ἐμαχόμην ἐν Ἰλίῳ, καὶ ἀποθανὼν ὑπὸ Μενελάῳ. χρόνῳ ὕστερον ἐς Πυθαγόραν ἤκον. Τέως δὲ περιέμενον ἄοικος ἐστῶς, ἄχρι δὴ ὁ Μήσαρχος ἐξεργάσθηταί μοι τὸν οἶκον. ΜΙ. Ἄσιτος ἂν, ὦ τᾶν, καὶ ἄποτος; ΑΛ. Καὶ μάλα· οὐδὲ γὰρ ἔδει τούτων, ἢ μόνῳ τῷ σώματι. ΜΙ. Οὐκοῦν τὰ ἐν Ἰλίῳ πρότερόν μοι εἶπέ· τοιαῦτα ἦν οἷά φησιν Ὀμηρος γενέσθαι αὐτά; ΑΛ. Πόθεν ἐκεῖνος ἠπίσταντο, ὦ Μίκυλλε, ὅς γιννομένων ἐκείνων, κάμηλος ἐν Βάκτροις ἦν; Ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν σοι φημί, ὑπερφυῆς μηδὲν γένεσθαι τότε, μήτε τὸν Αἴαντα οὕτω μέγαν, μήτε τὴν Ἑλένην αὐτὴν οὕτω καλὴν, ὡς οἷονταί. Εἶδον γὰρ λευκὴν μὲν τινα, καὶ ἐπιμήκη τὸν τραχὴλον, ὡς εἰκάζειν κύκνου θυγατέρα εἶναι· τᾶλλα δὲ, πάνυ πρεσβύτιν, ἡλικιωτὶν σχεδὸν

17. ἄοικος ἐστῶς.] This interval is supplied by Diog. Laert. with Hermetimus and Pyrrhus.

ἡλικιωτὶν σχεδὸν τῆς Ἐκάβης.] Helen's brothers, Castor and

τῆς Ἐκάβης, ἣν γε Θησεὺς πρῶτον ἀρπάσας, ἐν Ἀφίδναις εἶχε, κατὰ τὸν Ἡρακλέα γενόμενος· ὁ δὲ Ἡρακλῆς πρότερον εἶλε Τροίαν κατὰ τοὺς πατέρας ἡμῶν, τοὺς τότε μάλιστα. Διηγεῖτο γάρ μοι ὁ Πάνδου ταῦτα, κομιδῇ μειράκιον ἂν ἑωρακέναι λέγων τὸν Ἡρακλέα.
 ΜΙ. Τί δὲ, ὁ Ἀχιλλεὺς τοιοῦτος ἦν ἀριστος τὰ πάντα; ἢ μῦθος ἄλλος καὶ ταῦτα;
 ΑΛ. Ἐκεῖνῳ μὲν οὐδὲ συνηνέχθην, ᾧ Μίκυλλε, οὐδ' ἂν ἔχοιμί σοι οὕτως ἀκριβῶς τὰ παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς λέγειν· πόθεν γάρ, πολέμιος ἂν; τὸν μέντοι ἑταῖρον αὐτοῦ τὸν Πάτροκλον οὐ χαλεπῶς ἀπέκτεινα, διελάσας τῷ δόρατι.
 ΜΙ. Εἰτά σε ὁ Μενέλαος μακρῶ εὐχερέστερον. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τὰ Πυθαγόρου δὲ ἤδη λέγε.

18. ΑΛ. Τὸ μὲν ὅλον, ᾧ Μίκυλλε, σοφιστῆς ἄνθρωπος ἦν, (χρῆ γὰρ, οἶμαι, τάληθῆ λέγειν) ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαίδευτος, οὐδ' ἀμελέτητος τῶν καλλίστων μαθημάτων· ἀπεδήμησα δὲ εἰς Αἴγυπτον, ὡς συγγενοίμην τοῖς προφήταις

Pollux served in the Argonautic expedition, which occurred a generation before the Trojan war, or somewhat more than thirty years: so that she must have been about fifty years of age. If we believe the legendary chronology which is commonly received, and which gives 1263 B. C. as the date of the Argonautic expedition, and 1184 B. C. as the date of the taking of Troy, Helen's age must have been about ninety at the beginning of the siege. This, however, is but a trifling specimen of the anomalies of what has been justly termed *the long chronology*.

τοὺς τότε μάλιστα.] Leedes remarks that this may be translated—"then at their best, or in the prime of their youth."

ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ ἐς τὰ ἄδύτα κατελθὼν, ἐξέμαθον
 τὰς βίβλους τὰς Ὠροῦ καὶ Ἰσιδος, καὶ αὐ-
 θις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, οὕτω διέθηκα τοὺς
 κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν ἦγον με.
 ΜΙ. Ἦκουσα ταῦτα, καὶ ὡς δόξειας ἀναβε-
 βιωκέναι ἀποθανῶν, καὶ ὡς χρυσοῦν τὸν μη-
 ρὸν ἐπιδείξαιό ποτε αὐτοῖς. Ἐκεῖνο δὲ μοι
 εἶπὲ, τί σοι ἐπῆλθε νόμον ποιήσασθαι μήτε
 κρεῶν, μήτε κυάμων ἐσθίειν; ΑΛ. Μὴ ἀνά-
 κρινε τὰ τοιαῦτα, ὦ Μίκυλλε. ΜΙ. Διὰ
 τί, ὦ ἀλεκτρυῶν; ΑΛ. Ὅτι αἰσχύνομαι
 λέγειν πρὸς σὲ τὴν ἀλήθειαν ὑπὲρ αὐτῶν. ΜΙ.
 Καὶ μὴν οὐδὲν ὀκνεῖν ἐχρῆν λέγειν πρὸς ἄνδρα
 σύνοικον καὶ φίλον· δεσπότην γὰρ οὐκ ἂν εἶ-
 ποιμι ἔτι. ΑΛ. Οὐδὲν ὑγιες, οὐδὲ σοφὸν
 ἦν· ἀλλ' ἐώρων ὅτι εἰ μὲν τὰ συνήθη, καὶ
 ταῦτά τοῖς πολλοῖς νομίζοιμι, ἦκιστα ἐπισ-
 πάσομαι τοὺς ἀνθρώπους ἐς τὸ θάυμα· ὅσα
 δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσοῦτα καινότερος ἄμην αὐτοῖς
 ἔσεσθαι. Διὰ τοῦτο καινοποιεῖν εἰλόμην, ἀπόρ-
 ρητὸν ποιησάμενος τὴν αἰτίαν, ὡς εἰκάζοντες
 ἄλλως, ἅπαντες ἐκπλήττωνται, καθάπερ ἐν τοῖς
 ἀσαφεσί τῶν χρησμῶν. ΜΙ. Ὅραῖς; κατα-
 γελᾷς μου καὶ σὺ ἐν τῷ· μέρει τοσοῦτον,

18. Ὠροῦ καὶ Ἰσιδος.] These deities are the same as the Apollo and Io of the Greeks.

κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας.] Bos remarks that this should be translated in those parts, and not of those times—μέρη is understood, not χρόνους.

ὅσον Κροτωνιαίων, καὶ Μελαποντίων, καὶ Ταρραβίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφάνων σοι ἐπομένων, καὶ προσκυνούτων τὰ ἴχνη, ἃ σὺ πατῶν ἀπολιμπάνοις.

19. Ἀποδυσάμενος δὲ τὸν Πυθαγόραν, τίνα μελιημφιάσω μετ' αὐτόν; ΑΛ. Ἀσπασίαν, τὴν ἐκ Μιλήτου ἐταῖραν. ΜΙ. Φεῦ τοῦ λόγου καὶ γυνὴ γὰρ ἐγένετο, ἐν τοῖς ἄλλοις, ὁ Πυθαγόρας; καὶ ἦν ποτε χρόνος, ὅτε καὶ σὺ ὠτόκεις, ᾧ ἀλεκτρύωνων γενναιότατε, καὶ συνηῖθα Περικλεῖ, Ασπασία οὔσα; καὶ ἐκύεις ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἔρια ἔξαινες, καὶ κρόκην καλῆγες, καὶ ἐγυναικίζου ἐς τὸ ἐταιρικόν; ΑΛ. Πάντα ταῦτα ἐποίουν, οὐ μόνος, ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ εμοῦ, καὶ ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεὺς· ὥστε ὅποσα ἂν ἀποσκάψης εἰς ἐμὲ, καὶ εἰς ἐκείνους ἀποσκάψας ἔση. ΜΙ. Τί οὖν, πότερος ὁ βίος ἡδίων σοι ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς ἄπυιεν; ΑΛ. Ὅρας, οἷον τοῦτο ἠρώτησας, οὐδὲ τῷ Τειρεσία συνενεγκοῦσαν τὴν ἀπόκρισιν; ΜΙ. Ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ εἶπης, ἱκανῶς ὁ Εὐριπίδης διέκρινε τὸ

Κροτωνιαίων, κ. τ. λ.] Inhabitants of towns in Magna Græcia, on the bay of Tarentum.

19. Ἀσπασίαν.] A celebrated courtesan born at Miletus, a town on the confines of Ionia and Caria, in Asia Minor. She was distinguished for her attainments in literature; and it is said, that under her care was formed the oratorical taste of the great Athenian statesman, Pericles.

Καινεὺς.] Cæneus, the daughter of Elatus king of the Lapithæ, was changed by Neptune into a man.

τοιοῦτον, εἰπὼν, ὡς τρεῖς ἂν θέλοι παρ' ἀσπίδα
 στήναι. ἢ ἅπαξ τεκεῖν. ΑΛ. Καὶ μὴν ἀναμ-
 νήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ᾠδίνουσαν.
 Ἔση γάρ ποτε γυνὴ καὶ σὺ ἐν πολλῇ τῇ
 περιόδῳ πολλάκις. ΜΙ. Οὐκ ἀπάγξῃ, ὦ
 ἀλεκτρυῶν, ἅπαντας οἰόμενος Μιλησίους, ἢ
 Σαμίους εἶναι; σὲ οὖν φασι, καὶ Πυθαγόραν
 ὄντα, τὴν ἄραν λαμπρὸν, πολλάκις Ἀσπασίαν
 γενέσθαι τῷ τυράννῳ.

20. Τίς δὴ μετὰ τὴν Ἀσπασίαν ἀνῆρ, ἢ γυνὴ
 αὐθις ἀνεφάνης; ΑΛ. Ὁ Κυνικὸς Κράτης.
 ΜΙ. Ὡ Διοσκόρω, τῆς ἀνομοιότητος· ἐξ
 εταίρας φιλόσοφος; ΑΛ. Εἶτα βασιλεὺς,
 εἶτα πένης, καὶ μετ' ὀλίγον σαλγράπης, εἶτα
 ἵπτος, καὶ κολοῖός, καὶ βάτραχος, καὶ ἄλλα
 μυρία· μακρὸν δ' ἂν γένοιτο καταριθμήσασ-
 θαι ἕκαστα· τὰ τελευταῖα δὲ, ἀλεκτρυῶν πολ-
 λάκις· ἦσθην γὰρ τῷ βίῳ. Καὶ παρὰ πολλοῖς
 ἄλλοις δουλευσας, βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ
 πλουσίοις, τὰ τελευταῖα καὶ σοὶ νῦν σύνειμι,
 καλαγελῶν ὅσημέραι σοῦ ποτνιαμένου, καὶ
 οἰμῶζοντος ἐπὶ τῇ πενίᾳ, καὶ τοὺς πλουσίους
 θαυμάζοντος, ὑπ' ἀγνοίας τῶν ἐκείνοις προσ-

ὡς τρεῖς κ. τ. λ.] Vid. Med. 252.

τυράννῳ.] Polycrates, of Samos.

20. Κράτης.] He was a pupil of Diogenes, remarkable for the strangeness of his manners, and the deformity of his person.

Διοσκόρω.] Castor and Pollux.

όντων κακῶν. Εἰ γοῦν ἤδεις τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσιν, εγέλασας ἂν ἐπὶ σαυτῶ πρώτον οἰηθείη ὑπερευδαιμονεῖν αἰετὸν τὸν πλούσιον. ΜΙ. Οὐκοῦν, ὦ Πυθαγόρα, ἢ ὅ, τι μάλιστα χαίρεις καλούμενος, ὡς μὴ ἐπιταράττοιμι τὸν λόγον, ἄλλοτε ἄλλον καλῶν——

ΑΛ. Διοίσει μὲν οὐδὲν, ἦν τε Εὐφορβον, ἦν τε Πυθαγόραν, ἦν τε Ἀσπασίαν καλῆς, ἢ Κρατήτα, πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰμι· πλὴν τὸ νῦν ὀράμενον τοῦτο ἀλεκτρυόνα ὀνομάζων, ἄμεινον ἂν ποιοῖς, ὡς μὴ ἀτιμάζοις εὐτελὲς εἶναι δοκοῦν τὸ ὄρνεον καὶ ταῦτα, τοσαύτας ἐν αὐτῶ ψυχὰς ἔχον.

21. ΜΙ. Οὐκοῦν, ὦ ἀλεκτρυῶν, ἐπειδὴ ἀπάντων σχεδὸν ἤδη τῶν βίων ἐπειράθης, καὶ πάντα οἶσθα, λέγοις ἂν ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲν τὰ τῶν πλουσίων, ὅπως βιοῦσιν, ἰδίᾳ δὲ τὰ πτωχικὰ, ὡς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῆς, εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνων με τῶν πλουσίων. ΑΛ. Ἴδου δὴ οὕτως ἐπίσκεψαι, ὦ Μίκυλλε σοὶ μὲν οὔτε πολέμου πολὺς λόγος, ἦν λέγεται ὡς οἱ πολέμιοι ἐπελαύνουσιν, οὐδὲ φροντίζεις μὴ τὸν ἀγρὸν τέμωσιν ἐμβαλόντες, ἢ τὸν παράδεισον ξυμπατήσωσιν, ἢ τὰς ἀμπέλους δηιώσωσιν, ἀλλὰ τῆς σάλπιγγος ἀκούων μόνον, εἶπερ ἄρα, περιβλέ-

21. λέγοις ἂν. Vid. note p. 7.

ἰπτερ ἄρα.] "If even that," viz. if you even should hear the trumpet.

πεις τὸ κατὰ σεαυτὸν, οἱ τραπόμενον χρεὶ σωθῆ-
 ναι, καὶ τὸν κίνδυνον διαφυγεῖν· οἱ δ' εὐλαβοῦν-
 ται μὲν καὶ ἀμφ' αὐτοῖς, ἀνιῶνται δὲ ὄραντες
 ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀγόμενα καὶ φερόμενα ὕσα
 εἶχον ἐν τοῖς ἄλτροις· καὶ ἦν τε εἰσφέρειν δέη,
 μόνοι καλοῦνται, ἦν τε ἐπεξιέναι, προκινδυνεύ-
 οῦσι στρατηγοῦντες, ἢ ἰππαρχοῦντες· σὺ δὲ
 οἰσύνην ἀσπίδα ἔχων, εὐσπλαγῆς καὶ κοῦφος
 εἰς σωτηρίαν, ἔτοιμος ἐστιᾶσθαι τὰ ἐπινίκια,
 ἐπειδὴν θύη ὁ στρατηγὸς νενικηκώς.

22. Ἐν εἰρήνῃ τὲ αὖ, σὺ μὲν τοῦ δήμου
 ὦν, ἀναβὰς εἰς ἐκκλησίαν, τυραννεῖς τῶν
 πλουσίων· οἱ δὲ φρίττουσι, καὶ ὑποπλήσσουσι,
 καὶ διανομαῖς ἰλάσκονται σε· λουτρὰ μὲν γὰρ
 ὡς ἔχοις, καὶ ἀγῶνας, καὶ θεάματα, καὶ
 τᾶλλα διαρκῆ ἅπαντα, ἐκεῖνοι πονοῦσι· σὺ δὲ
 ἐξεταστῆς καὶ δοκιμαστῆς πικρὸς, ὥσπερ δεσπό-
 τῆς, οὐδὲ λόγου μελαδιδούς ἐνίοτε, κἄν σοι
 δοκῆ, κατεχαλάζησας αὐτῶν ἀφθόνους τοὺς
 λίθους, ἢ τὰς οὐσίας αὐτῶν ἐδήμευσας· οὔτε
 δὲ συκοφάνην δέδicias αὐτὸς, οὔτε ληστὴν, μὴ
 ὑφέληται τὸ χρυσίον, ὑπερβὰς τὸ θριγκίον, ἢ
 διορύξας τὸν τοῖχον, οὔτε πράγματα ἔχεις
 λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς καταράτοις
 οἰκονόμοις διαπυκτεύων, καὶ πρὸς τοσαύτας
 φροντίδας μεριζόμενος· ἀλλὰ κρηπίδα συνελέ-
 σας, ἐπτά ὀβολοὺς τὸν μισθὸν ἔχων, ἐπαναστῆς
 περὶ δείλην ὄψιαν, λουσάμενος, ἦν δοκῆ,
 σαπέρδην τινὰ, ἢ μαινίδας, ἢ κρομμύων

κεφαλίδας ὀλίγας πριάμενος, εὐφραίνεις σαυτὸν, ἄδων τὰ πολλὰ, καὶ τῇ βελτίστῃ πενίᾳ προσφιλοσοφῶν.

23. "Ὡστε διὰ ταῦτα, ὑγιαίνεις τε, καὶ ἔρῳσαι τὸ σῶμα, καὶ διακαρτερεῖς πρὸς τὸ κρῦος· οἱ πόνοι γάρ σε παραδήγοντες, οὐκ εὐκαταφρόνητον ἀνταγωνιστὴν ἀποφαίνουσι πρὸς τὰ δοκοῦντα τοῖς ἄλλοις ἄμαχα εἶναι· ὥστε οὐδέν σοι τῶν χαλεπῶν τούτων νοσημάτων ἐπιβουλεύει· ἀλλ' ἦν ποτε κοῦφος πυρετὸς ἐπιλάβηται, πρὸς ὀλίγον ὑπηρετήσας αὐτῷ, ἀνεπήδησας εὐθύς, ἀποσεισάμενος τῇ ἀσιτίᾳ· ὁ δὲ φεύγει αὐτίκα φοβηθεὶς σε, ψυχροῦ τε ὄρῳν ἐμφορούμενον, καὶ μακρὰ οἰμώζειν λέγοντα ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις. Οἱ δὲ ὑπ' ἀκρασίας ἄθλιοι, τί τῶν κακῶν οὐκ ἔχουσι, ποδάγρας, καὶ φθόας, καὶ περιπνευμονίας, καὶ ὑδέρους; ταῦτα γὰρ τῶν πολυτελεῶν ἐκείνων δείπνων ἀπόγονα. Τοιγαροῦν οἱ μὲν αὐτῶν, ὥσπερ ὁ Ἰκαρος, ἐπιπολὺ ἄραντες αὐτούς, καὶ πλησιάσαντες τῷ ἡλίῳ, οὐκ εἰδότες ὅτι κηρῷ ἤρμωστο αὐτοῖς ἢ πτέρωσις, μέγαν ἐνίστε τὸν πάταγον ἐποίησαν, ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πέλαγος ἐμπεσόντες· ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον μὴ πάνυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ πρόσγεια, ὡς νοτίζεσθαι ἐνίστε τῇ ἀλμῇ τὸν

23. πρὸς ὀλίγον ὑπηρετήσας αὐτῷ.] This is equivalent to—
 "nursing yourself for a short time." αὐτῷ is referred by some
 to πυρετός.

κηρὸν, ὡς τὸ πολὺ οὗτοι ἀσφαλῶς διέπτησαν.
 ΜΙ. Επεικεῖς τινὰς καὶ συνετοὺς λέγεις. ΑΛ.
 Τῶν μέντοι γε ἄλλων, ὧ Μίκυλλε, τὰς
 ναυαγίας πᾶνυ αἰσχρὰς ἴδοις ἂν, ὅταν ὁ
 Κροῖσος περιτετιλμένος τὰ πτερὰ, γέλωτα
 παρέχη Πέρσαις, ἀναβαίνων ἐπὶ τὴν πυρὰν, ἢ
 Διονύσιος κατὰλυθεὶς τῆς τυραννίδος, ἐν Κορίνθῳ
 γράμματα διδάσκη, μετὰ τηλικαύτην ἄρχην
 παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων.

24. ΜΙ. Εἰπέ μοι, ὧ ἀλεκτρῶν, σὺ δὲ
 ὅποτε βασιλεὺς ἦσθα, (φῆς γὰρ καὶ βασιλεῦσαι)
 ποίου τινὸς ἐπειράδης ἐκείνου τοῦ εἴου; ἦπου
 πανευδαίμων ἦσθα, τὸ κεφάλαιον ὅτι, πέρ
 ἐστι τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων, ἔχων; ΑΛ. Μὴ
 δὲ ἀναμνήσης με, ὧ Μίκυλλε, οὕτω τρισάθλιος
 ἦν τότε· τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὅπερ ἔφησθα,
 πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδον δὲ μυρίαις ἀνίαις
 συνών. ΜΙ. Τίσι ταύταις; παράδοξα γὰρ,
 καὶ οὐ πανυ πιστὰ φῆς. ΑΛ. Ἦρχον μὲν
 οὐκ ὀλίγης χώρας, ὧ Μίκυλλε, παμφόρου
 τινὸς, καὶ πλήθει ἀνθρώπων καὶ κάλλει τῶν

ὡς τὸ πολὺ.] "For the most part,"—plerumque. The use
 of ὡς for εἰς is not unusual: perhaps it arose from their being
 generally united.

Κροῖσος.] Croesus, king of Lydia, who was conquered by
 Cyrus.

περιτετιλμένος τὰ πτερὰ.] "Decisis humilem pennis."

Hor. Epist. ii. 2: 50.

Διονύσιος.] Tyrant of Syracuse.

πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἀξίας, ποταμοῖς τε ναυσιπόροις καλαρρέομένης, καὶ θαλάτῃ εὐόρμῳ χρωμένης. Καὶ στρατιὰ ἦν πολλή, καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ δορυφορικὸν οὐκ ὀλίγον, καὶ τρίηρεις, καὶ χρημάτων πλῆθος ἀνάριθμον, καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος πάμπολυς, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγωδία πᾶσα, ἐς ὑπερβολὴν ἐξαγκωμένη· ὥστε ὅποτε προΐοιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύνουν, καὶ θεὸν τινα ὄραν ὄντο, καὶ ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις συνέθεον ὀψόμενοι με· οἱ δὲ καὶ ἐπὶ τὰ τέγη ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἐωρακέναι τὸ ζεῦγος, τὴν ἐφεστρίδα, τὸ διάδημα, τοὺς προπέμποντας, τοὺς ἐπομένους. Ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὅποσα με ἠνία καὶ ἔστρεφεν, ἐκείνοις μὲν τῆς ἀγνοίας συνεγίγνωσκον, ἐμαυτὸν δὲ ἤλεουν, ὅμοιον ὄντα τοῖς μεγάλοις ἐκείνοις Κολοσσοῖς, οἴους ἢ Φειδίας, ἢ Μύρων, ἢ Πραξιτέλης ἐποίησεν· ἐκείνων γὰρ ἕκαστος τὰ ἐκλὸς, ὁ μὲν Ποσειδῶν, ἢ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλος, ἐκ χρυσοῦ τε καὶ ἐλέφαντος ξυνεργασμένος, κεραυτὸν, ἢ ἀστραπὴν, ἢ τρί-

24 ἐν ταῖς μάλιστα.] Vid. Walker's Lucian, p. 75.

χρυσὸς ὁ κοῖλος.] This means gold which has been wrought into vases.

Φειδίας.] His famous works were Minerva at Athens, and Jupiter at Olympia.

Μύρων.] His celebrated work was a cow.

Πραξιτέλης.] He was distinguished for a Cupid, which he gave to the famous courtesan Phryne.

αιναν ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἦν δὲ ὑποκύψας ἴδης τὰ ἔνδοθεν, ὄψει μοχλοὺς τινας, καὶ γόμφους καὶ ἥλους διαμπᾶξ πεπερονημένους, καὶ κορμούς, καὶ σφῆνας, καὶ πίτλαν, καὶ πηλὸν, καὶ τρικύτην τινὰ πολλὴν ἀμορφίαν ὑποικουροῦσαν· ἐὼ λέγειν μυῶν πλήθος, ἢ μυγαλῶν, ἐμπολιευόμενον αὐτοῖς ἐνίοτε. Τοιοῦτόν τι καὶ βασιλεία ἐστίν.

25. ΜΙ. Οὐδέπω ἔφησθα τὸν πηλὸν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλοὺς, οἳ τινες εἶεν τῆς ἀρχῆς, οὐδὲ τὴν ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλὴν, ἣτις ἐστίν ὡς τόγε ἐξελαύνειν ἀποθελεπόμενον, καὶ τοσοῦτων ἀρχοντα, καὶ προσκυνούμενον δαιμονίως, ἔοικεν οὕτως Κολοσσιαίῳ παραδείγματι· Δεσπέσιον γάρ τι καὶ τοῦτο. Σὺ δὲ καὶ τὰ ἔνδον ἤδη τοῦ Κολοσσοῦ λέγε. ΑΛ. Τί πρῶτον εἶπω σοι, ὦ Μίκυλλε; τοὺς φόβους, καὶ τὰ δῆγματα, καὶ ὑποψίας, καὶ μῖσος τὸ παρὰ τῶν συνόντων, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ διὰ ταῦτα, ὕπνον τε ὀλίγον, ἐπιπόλαιον καὶ κείνον, καὶ ταραχῆς μεστὰ ὄνειρατα, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, καὶ ἐλπίδας αἰεὶ πονηρὰς; ἢ τὴν ἀσχολίαν, καὶ χρηματισμούς, καὶ δίκας, καὶ ἐκστρατείας, καὶ προστάγματα, καὶ συνθήματα, καὶ λογισμούς; ὑφ' ὧν οὐδὲ ὄναρ ἀπολαῦσαιί τινος ἡδέος ἐγγίγνεται, ἀλλὰ ἀνάγκη ὑπὲρ πάντων μόνον διασκοπεῖν, καὶ μυρία ἔχειν πράγματα·

Οὐδὲ γὰρ Ἀρτεσίδην Ἀγαμέμνονα—————

“Τῆνος ἔχει γλυκερὸς, πολλὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντα.

καὶ ταῦτα, ῥεζόντων Ἀχαιῶν ἀπάντων. Λυπεῖ δὲ τὸν μὲν Λυδὸν υἱὸς κωφὸς ἄν' τὸν Πέρσην δὲ Κλέαρχος, Κύρω ξενολογῶν ἄλλον δὲ Δίω, πρὸς οὓς τισι τῶν Συρακουσίων κοινολογούμενος· καὶ ἄλλον Παρμενίαν ἐπαινούμενος, καὶ Περδίκκην Πτολεμαῖος, καὶ Πτολεμαῖον Σέλευκος. Ἀλλὰ κἀκεῖνα λυπεῖ, ὁ ἐράμενος πρὸς ἀνάγκην ξυνῶν, καὶ παλλακὶς ἄλλῃ χαίρουσα, καὶ ἀποστήσεσθαί τινες λεγόμενοι, καὶ οὐ ἢ τέτταρες τῶν δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους διαψιθυρίζοντες. Τὸ δὲ μέγιστον, ὑφορᾶσθαι δεῖ τοὺς φιλιότους μάλιστα, κᾶζ ἐκείνων αἰεὶ τι δεινὸν ἤξειν ἐλπίζειν. Ὁ μὲν γοῦν ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπέθανέν ἐκ φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ

25. υἱὸς κωφὸς ἄν.] This is the child of whom it is said, that when he saw a Persian about to strike his father, he obtained the power of speech, and called out ἄνθρωπε, μὴ κτεῖνε Κροῖσον.

Πέρσην.] Artaxerxes—Xenophon, in his Anabasis, relates the wonderful retreat of the ten thousand auxiliaries, whom Clearchus commanded in the expedition against Artaxerxes,

ἄλλον δὲ Δίω.] Dionysius of Syracuse.

πρὸς οὓς] “ Into the ear.—i. e. privately.

ἄλλον.] Alexander.

Πτολεμαῖος.] Ptolemy Lagus.

Πτολεμαῖον.] Ptolemy Ceraunus.

αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου· τὸν δὲ ἄλλον ἴσως ὁμοιότροπος θάνατος κατέλαβεν.

26. ΜΙ. Ἄπατε, δεινὰ ταῦτα φῆς, ᾧ ἀλεκτρυάν. Ἐμοὶ γοῦν πολὺ ἀσφαλέστερον σκυτολομεῖν ἐπικεκυφότα, ἢ πίνειν ἀπὸ χρυσοῦς φιάλης κανεῖω καὶ ἀκονίτῳ συνανακραθεῖσαν φιλοῖησίαν. Ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν, εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἀμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐθῦ, ὀλίγον τι αἰμάξαι τοῦ δακτύλου ἐντεμοντα· οἱ δὲ, ὡς φῆς, θανάσιμα εὐωχοῦνται, καὶ ταῦτα, μυρῖοις κακοῖς συνόντες· εἴτ' ἐπειδὴν πέσωσιν, ὅμοιοι μάλιστα φαίνονται τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς, ᾧ πολλοὺς ἰδεῖν ἐστι, τέως μὲν Κέκροπας δῆθεν ὄντας, ἢ Σισύφους, ἢ Τηλέφους, διαδήματ' ἔχοντας, καὶ ξίφη ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐπίσειστον κόμην, καὶ χλαμύδα χρυσόπαστον ἣν δὲ, οἷα πολλὰ γίγνεται, προσκρούσας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καταπέση, γέλωτα δῆλαδὴ παρέχει τοῖς θεαταῖς, τοῦ προσωπείου μὲν συντριβέντος αὐτῷ διαδήματι, ἠμαγμένης δὲ τῆς ἀληθοῦς κεφαλῆς τοῦ ὑποκριτοῦ, καὶ τῶν σκελῶν ἐπιπολὺ γυμνουμένων, ὡς τῆς τε ἐσθῆτος τὰ ἔνδοθεν φαίνεσθαι, ῥάκια δύστηνα

αὐτὸς.] Viz. the son.

τὸν δὲ ἄλλον.] With this reading a fourth character is here introduced. I think however there can be but little doubt that we should read ἄλλος, τὸν then refers to ἐρωμένου, and ἄλλος, ἴσως ὁμοιότροπος, to θάνατος.

26. Κέκροπας, κ. τ. λ.] Cecrops was the founder of Athens—Sisyphus king of Corinth, and Telephus of Mysia.

ὄντα, καὶ τῶν ἐμβάδων τὴν ὑπόδεσιν ἀμορφοτά-
την, καὶ οὐχὶ κατὰ λόγον τοῦ ποδός. Ὅρᾶς
ὅπως με καὶ εἰκάζειν ἐδίδαξας ἤδη, ὦ βέλ-
τιστε ἀλεκτριῶν; Ἀλλὰ τυραννὶς μὲν τοιοῦ-
τόν τι ἄφθη οὔσα· ἵππος δὲ, ἢ κύνων, ἢ
ἰχθύς, ἢ βάτραχος ὅποτε γένοιο, πῶς ἔφερες
ἐκείνην τὴν διατριβήν;

27. ΑΛ. Μακρὸν τοῦτον ἀνακινεῖς τὸν
λόγον, καὶ οὐ τοῦ παρόντος καιροῦ· πλὴν
τόγε κεφάλαιον, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἀπραγμονέσ-
τερος τῶν βίων ἔδοξέ μοι τοῦ ἀνθρωπέου, μόναις
ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρεῖαις ἐμμεμέλ-
ρημένος· τελώνην δὲ ἵππον, ἢ συκοφάντην
βάτραχον, ἢ σοφιστὴν κολοιὸν, ἢ ὀψοποιὸν
κάνωπα, ἢ κίναιδον ἀλεκτριῶνα, καὶ τᾶλλα,
ὅσα ὑμεῖς ἐπιτηδεύετε, οὐκ ἂν ἴδοις ἐν
ἐκείνοις.

28. ΜΙ. Ἀληθῆ ταῦτα ἴσως, ὦ ἀλεκτριῶν.
Ἐγὼ δὲ ὅ γε πέπονθα, οὐκ αἰσχύνομαι πρὸς
σὲ λέγειν. Οὐδέπω δύναμαι ἀπομαθεῖν τὴν
ἐπιθυμίαν, ἣν ἐκ παίδων εἶχον πλούσιος γενεσ-
σαι· ἀλλά μοι καὶ τούνύπνιον ἔτι προ τῶν
ὀφθαλμῶν ἔστηκεν, ἐπιδεικνύμενον τὸ χρυσίον·
καὶ μαλίστα ἐπὶ τῷ κατάρατῳ Σίμωνι ἀποπνί-
γομαι, τρυφῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσοῦτοις. ΑΛ.

27. οὐδεὶς ὅστις κ. τ. λ.] "There is not any life which did not appear to me more easy than that of man.

28. ὅ γε πέπονθα.] "My feelings."

Ἐγὼ σε ἰάσομαι, ᾧ Μίκυλλε· καὶ ἐπέιπερ
 ἔτι νύξ ἐστίν, ἐξαναστὰς ἔπου μοι· ἀπάξω
 γάρ σε πρὸς αὐτόν ἐκεῖνον τὸν Σίμωνα, καὶ
 εἰς τὰς τῶν ἄλλων πλουσίων οἰκίας, ὡς ἰδοῖς
 οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς ἐστί. ΜΙ. Πῶς τοῦτο,
 κεκλεισμένων τῶν θυρῶν; εἰ μὴ καὶ τοιχωρυ-
 χεῖν με συναναγκάσεις. ΑΛ. Οὐδαμῶς· ἀλλ'
 ὁ Ἐρμῆς, οὐπερ ἱερός εἰμι, ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι
 τοῦτο, ἦν τις τὸ οὐραῖον πτερόν τὸ μήκιστον,
 ὃ δι' ἀπαλότῃα ἐπικαμπές ἐστι——ΜΙ.
 Δύο δ' ἐστί σοι τοιαῦτα. ΑΛ. Τὸ δεξιὸν
 τοῖνον, ὅτῳ ἂν ἐγὼ ἀποσπάσας παράσχω ἔχειν,
 ἐς ὅσον ἂν βούλωμαι, ἀνοίγειν τε ὁ τοιοῦτος
 πᾶσαν θύραν δύναται, καὶ ὄρᾳ τὰ πάντα, οὐχ
 ὄρώμενος αὐτός. ΜΙ. Ἐλελήθεις με, ᾧ
 ἀλεκτρυῶν, καὶ σὺ γόης ᾶν. Ἐμοὶ δ' οὖν
 ἦν τοῦτο ἀπαξ παράσχης, ὅψει τὰ Σίμωνος
 πάντα ἐν βραχεῖ δεῦρο μελενηνεγμένα· μετοῖσα
 γὰρ αὐτὰ παρελθὼν· ὃ δὲ αὐθις περιγρῶζεται
 ἀποπίνων τὰ κατ'ύματα. ΑΛ. Οὐ θέμις

ἰξαίρετον.] “Special privilege.”

ἐς ὅσον.] “As long as”—

Ἐλελήθεις.] “I was not aware that you were a juggler too.”

παραελθὼν.] “Having slipped in,” i. e. into Simon's house—
 properly, “having passed Simon.” This word occurs in the
 καταπλ. p. 48. Walker's edition. In the Lexicon attached to
 that work, he translates it, “as he passes by.” I doubt whether
 this be its correct meaning—I am inclined to think, that to war-
 rant this signification, the word should be παρερχομενος——I
 would translate the passage—“having slipped in some where
 is thieving.”

ἀποπίνων.] Gesner proposes ἀποπίνων, stretching.

γενέσθαι τοῦτο· παρήγγειλε γὰρ ὁ Ἑρμῆς, ἦν τοιοῦτον τι ἐργάσεται ὁ ἔχων τὸ πτερόν, ἀναβοήσαντά με καταφωρᾶσαι αὐτόν. ΜΙ. Ἄπειθανον λέγεις· κλέπτην τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ὄντα, τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τοῦ τοιούτου. Ἄπιωμεν δ' ὅμως· ἀφέξομαι γὰρ τοῦ χρυσίου, ἦν δύναμαι. ΑΛ. Ἄπότιλον, ᾧ Μίκυλλε, πρότερον, τὸ πῖλον. Τί τοῦτο; ἄμφω ἀπέτιλας; ΜΙ. Ἀσφαλέστερον οὕτως, ᾧ ἀλεκτρῶν, καὶ σοὶ ἦτιον ἄμορφον τὸ πρᾶγμα ἂν εἴη, ὡς μὴ χωλεύοις διὰ θάτερον τῆς οὐρᾶς μέρος.

29. ΑΛ. Εἶεν· ἐπὶ τὸν Σίμωνα πρῶτον ἀπιμεν, ἢ παρ' ἄλλον τινὰ τῶν πλουσίων; ΜΙ. Οὐμένουν, ἀλλὰ παρὰ τὸν Σίμωνα, ὅς ἀντὶ δισσυλλαβου ἤδη τετρασύλλαβος πλουτήσας εἶναι ἀξιοῖ. Καὶ δὴ πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας· τί οὖν ποιῶ τὸ μετὰ τοῦτο; ΑΛ. Ἐπίθες τὸ πτερόν ἐπὶ τὸ κλειθρον. ΜΙ. Ἴδου δὴ ᾧ Ἡράκλεις, ἀναπεπέτασται ὡσπερ κλειδὶ ἢ θύρα. ΑΛ. Ἦγοῦ ἐς τὸ πρόσθεν. Ὁρᾶς αὐτὸν ἀγρυπνοῦντα, καὶ λογιζόμενον; ΜΙ. Ὁρῶ, νῆ Διὰ, πρὸς ἀμαυράν γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα· καὶ ὠχρὸς δ' ἔστιν, οὐκ οἶδ' ὀπόθεν, ᾧ ἀλεκτρῶν, καὶ καλεσκληκεν ὄλος, ἐκτεληκῶς ὑπὸ φροντίδων δηλαδή· οὐ γὰρ νοσεῖν ἄλλως ἐλέγετο. ΑΛ. Ἄκουσον ἃ φησιν, εἴση γὰρ ὅθεν οὕτως ἔχει. ΣΙΜ. Οὐκοῦν τάλαντα μὲν ἐβδομήκοντα ἐκεῖνα πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ

τῇ κλίνῃ κατορώρεκται, καὶ οὐδεὶς εἶδε· τὰ δὲ ἐκκαίδεκα εἶδε, οἶμαι, Σωσύλος ὁ ἵπποκόμος ὑπὸ τῇ φάτῃ κατακρύπτοντά με· ὅλως γοῦν περὶ τὸν ἰππῶνά ἐστιν, οὐ πάνυ ἐπιμελῆς ἄλλως, οὔδε φιλόπonos ὢν. Εἰκὸς δὲ διηρηπᾶσθαι πολλῶ πλείω τούτων· ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τίτιος τάριχον αὐτῶ οὕτω μέγαν ἀψώνηκεν ἐχθές; ἐλέγετο δὲ τῇ γυναικί ἐλλόβιον ἐωνῆσθαι πέντε δραχμῶν. Ὅλως τὰμὰ οὔτοι σπαθῶσι τοῦ κακοδαίμονος. Ἄλλ' οὐδὲ τὰ ἐκπάματα ἐν ἀσφαλεῖ μοι ἀπόκειται, τοσαῦτα ὄντα· δέδια γοῦν μή τις ὑπορύξας τὸν τοῖχον, ὑφέληται ταῦτα. Πολλοὶ φθονοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσί μοι, καὶ μάλιστα ὁ γείτων Μίκυλλος. ΜΙ. Νῆ Δία, σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγώ, καὶ τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλῃς ἀπειμι ἔχων. ΑΛ. Σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καλαφράσῃ παρόντας ἡμᾶς. ΣΙ. Ἄριστον γοῦν ἀγρυπνον αὐτον φυλάττειν· ἀπάσας περιέειμι διαναστῆς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν. Τίς οὗτος; ὄρῳ σέ γε, ὦ τοιχωρύχε,——μὰ Δία—— ἐπεὶ κίων γε ὢν τυγχάνεις, εὖ ἔχει. Ἄριθμήσω αὐτοῖς ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μή τι με πρῶην διέλαθεν. Ἴδου πάλιν ἐψόφηκέ τις ἐπ' ἐμέ· δηλαδὴ πολιορκοῦμαι, καὶ ἐπιβου-

29. πέντε δραχμῶν.] About three shillings. L.

μὰ Δία.] "No—by Jove."

λεύομαι πρὸς ἀπάντων. Ποῦ μοι τὸ ξιφίδιον; ἂν λάβω τινά———θάπλωμεν αὐθις τὸ χρυσίον.

30. ΑΛ. Τοιαῦτα μὲν σοι, ᾧ Μίκυλλε, τὰ Σίμωνος. Ἄπλωμεν δὲ καὶ παρ' ἄλλον τινά, ἕως ἔτι ὀλίγον τῆς νυκτὸς λοιπον ἔστιν.

ΜΙ. Ὁ κακοδαίμων, οἷον βιοῖ τὸν βίον· ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο. Κατὰ κόρρησ γοῦν πατάξας αὐτὸν, ἀπελθεῖν βούλομαι.

ΣΙ. Τίς ἐπάταξέ με; ληστεύομαι ὁ δυστυχῆς.

ΜΙ. Οἴμωζε, καὶ διαγρύπνει, καὶ ὅμοιος γίγνου τὸ χρῶμα τῷ χρυσῷ, προστετηκῶς αὐτῷ. Ἡμεῖς δὲ, εἰ δοκεῖ, Γνίφωνα τὸν δανεστήν ἴδαμεν· οὐ μακρὰν δὲ καὶ οὗτος οἰκεῖ. Ἀνέωκται αὕτη ἡμῖν ἡ δύρα.

31. ΑΛ. Ὁρᾶς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκότα, ὃν δεήσει μετ' ὀλίγον, πάντα ταῦτα λιπόνῃα, σίλφην, ἢ ἐμπίδα, ἢ κυνόμουσαν γενέσθαι;

ΜΙ. Ὁρῶ κακοδαίμονα καὶ ἀνοήτον ἄνθρωπον, οὐδὲ νῦν πολὺ τῆς σίλφης ἢ ἐμπίδος ἄμεινον βιοῦντα· ὡς δὲ καὶ οὗτος ἐκτέτηκεν ὅλος ὑπὸ τῶν λογισμῶν. Χαιρέτω τὸ χρυσίον, καὶ τὰ δεῖπνα· δύο ὀβολοὶ ἔμοι γε πλοῦτός ἐστι μᾶλλον, ἢ τοιχωρυχεῖσθαι πρὸς τῶν οἰκετῶν. ΑΛ.

Ἄλλὰ νῦν, ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ
λυκαυγὲς αὐτὸ, ἀπίωμεν οἴκαδε παρ'
ἡμᾶς · τὰ λοιπὰ δὲ εἰσαῦθις ὄψει, ὦ
Μίκυλλε.

ΔΙΑΛΟΓ. Β. 2.

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ, ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ,
ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ, ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ,
ΠΥΡΡΙΑΣ.

ΖΕΥΣ.

1. ΣΥ μὲν διατίθει τὰ βάρη, καὶ παρασκευάζει τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις· σὺ δὲ στήσον ἐξῆς παραγωγὰν τοὺς βίους· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐπροσωποὶ φανοῦνται, καὶ ὅτι πλείστους ἐπαζονται. Σὺ δὲ, ὦ Ἐρμῆ, κήρυττε, καὶ συγκάλει ἀγαθῆ τύχῃ τοὺς ὠνητὰς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ πωλητήριον. Ἀποκηρύζομεν δὲ βίους φιλοσόφους παντὸς εἴδους, καὶ πραιορέσεων ποικίλων. Εἰ δέ τις οὐκ ἔχει τοπαραυλικά τὰργύριον καταβαλέσθαι, εἰς νέωλα ἐκλίσει, καλιστήσας

1. ΒΙΩΝ] This is sometimes translated *lives*, but more properly *slaves*.

πλείστους] “And that they may attract as many purchasers as possible.”

ἐγλυπτήν. ΕΡ. Πολλοὶ συνίασιν ὥστε χρῆ μὴ διαλεγεῖσθαι, μηδὲ καλέχειν αὐτούς. ΖΕΥ. Πωλῶμεν οὖν.

2. ΕΡ. Τίνα θελεις πρῶτον παραγάγωμεν; ΖΕΥ. Τουτονὶ τὸν κομήτην, τὸν Ἴωνικόν, ἐπεὶ καὶ σεμνός τις εἶναι φαίνεται.

ΕΡ. Οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς, καταξῆθι, καὶ πάρεχε σαυτὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς συνειλεγμένοις.

ΖΕΥ. Κήρυττε δὴ. ΕΡ. Τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον, τίς ἀνήσεται; τίς ὑπὲρ ἀνθρώπον εἶναι βούλεται; τίς εἰδέναι τὴν τοῦ παντός ἀρμονίαν, καὶ ἀναξιῶναι πάλιν;

ΛΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος οὐκ ἀγεννῆς.

Τί δὲ μάλιστα οἶδεν; ΕΡ. Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν, τερατείαν, γεωμετρίαν, μουσικὴν, γοητείαν μάντιν ἄκρον βλέπεις.

ΑΓ. Ἐξεστίν αὐτὸν ἀνακρίνειν; ΕΡ. Ἀνάκρινε ἀγαθῆ τύχη.

3. ΑΓ. Ποδαπὸς εἶ συ; ΠΥ. Σάμιος.

ΑΓ. Ποῦ δὲ ἐπαιδεύθης; ΠΥ. Ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς.

ΑΓ. Φέρε δὴ, ἦν πρίωμαί σε, τί με διδάξεις; ΠΥ. Διδάξω μὲν οὐδὲν, ἀναμνήσω δέ. ΑΓ. Πῶς

2. Ἴωνικόν] Pythagoras—so called from being born in Samos, an island belonging to the Ionians, opposite Ephesus.

ὑπὲρ ἀνθρώπον] Some of the admirers of Pythagoras affected to consider him Apollo.

3. ἀναμνήσω] This ridicules the opinion of those who maintained that any information acquired, was but the revival of an acquaintance with previous knowledge in another body.

ἀναμνήσεις; ΠΥ. Καθαρὰν πρότερον τὴν ψυχὴν ἐργασάμενος, καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ ῥύπον ἐκκλύσας. ΑΓ. Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάρθαι με· τίς ὁ τρόπος τῆς ἀναμνήσεως; ΠΥ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίῃ μαχεθῆ, καὶ ἀφανίῃ, καὶ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδὲν. ΑΓ. Ὡρα σοι, ᾧ βέλτιστε, τὸν Κροίσου παῖδα παιδεύειν· ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδρείας εἶναι βούλομαι. Τί δὲ μετὰ τὴν σιωπὴν, ὅμως, καὶ τὴν πενταετίαν, ΠΥ. Μουσουργίῃ καὶ γεωμετρίῃ ἐνασκήσει. ΑΓ. Χαρίεν λέγεις εἰ πρότερον κιθαρωδὸν γενόμενον, κατὰ εἶναι σοφὸν χρεῖ.

4. ΠΥ. Εἴτ' ἐπὶ τουτέοισιν, ἀριθμεῖν. ΑΓ. Οἶδα καὶ νῦν ἀριθμεῖν. ΠΥ. Πῶς ἀριθμέεις; ΑΓ. Ἐν, δύο, τρία, τέτταρα. ΠΥ. Ὁρᾷς, ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα, ταῦτα δέκα εἰσὶ, καὶ τρίγωνον ἐντελὲς, καὶ ἡμέτερον ὄρκιον; ΑΓ. Οὐ μὰ τὸν μέγιστον τοῖνον ὄρκον τὰ τέτταρα, οὔποτε θειότερους

[Κροίσου παῖδα] The dumb child, mentioned, p. 32.

4. τρίγωνον ἐντελὲς] "An equilateral triangle" — they arranged the numbers 1, 2, 3, 4, thus:—

$$\begin{array}{cccc} & & a & \\ & & a & a \\ & a & a & a \\ a & a & a & a \end{array}$$

[ὄρκον τὰ τέτταρα.] Stock remarks that this alludes to the line in the *Aurea Carm.*

Καὶ μὰ τὸν ἀμείταρα ψυχᾷ παραδόντα σιτρακτίν.

λόγους ἤκουσα, οὐδὲ μᾶλλον ἱερούς. ΠΥ. Μετὰ δὲ, ᾧ ξεῖνε, εἶσαι γῆς τε πέρι, καὶ ἡέρος καὶ ὕδατος καὶ πυρός, ἥτις αὐτέοισιν ἢ φορῆ, καὶ ὅποια ἔοντα μορφήν, καὶ ὅπως κινέονται. ΑΓ. Μορφήν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἢ ἀήρ, ἢ ὕδωρ; ΠΥ. Καὶ μάλιστα ἐμφανέα· οὐ γὰρ οἶα τε ἀμορφίη καὶ ἀσχημοσύνη κινέσθαι. Καὶ ἐπὶ τοῦτοισι δὲ, γνώσεαι τὸν θεὸν ἀριθμὸν ἔοντα καὶ ἀρμονίην. ΑΓ. Θαυμάσια λέγεις.

5. ΠΥ. Πρὸς δὲ τοῖσδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ σεωυτὸν ἓνα δοκέοντα, καὶ ἄλλον ὀρεόμενον, καὶ ἄλλον ἔοντα εἶσαι. ΑΓ. Τὶ φῆς; ἄλλος εἰμί, καὶ οὐχ οὗτος ὅσπερ νῦν πρὸς σὲ διαλέγομαι; ΠΥ. Νῦν μὲν οὗτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι, καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι ἐφαντάζεο· χρόνω δὲ αὐθις ἐς ἄλλο μεταθήσεται. ΑΓ. Τοῦτο φῆς ἀθάνατον ἔσεσθαι με, ἀλλαττόμενον ἐς μορφὰς πλείονας; Ἀλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς.

6. Τὰ δ' ἀμφὶ διάϊταν, ὁποῖός τις εἶ; ΠΥ. Ψυχῆϊον μὲν οὐδὲ ἐν τι σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα, πλὴν κυάμων. ΑΓ. Τίνος εἶνεκα

ὅποια—ὅπως] Ionic for ὅποια—ὅπως. Lucian adapts the language to the character.

5. Πρὸς δὲ τοῖσδεσι] “In addition to what I have already mentioned, you shall know that even yourself, who appear to be one (*individual*,) are seen as one, and (*in reality*) are another.”

μυσάττη τοὺς κυάμους; ΠΥ. Οὐκ' ἄλλ'
 ἱεροί εἰσι, καὶ θαυμαστὴ αὐτῶν ἡ φύσις
 Πρωῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονή εἰσι καὶ ἦν
 ἀποδύσης κύαμον ἔτι χλωρὸν ἔόντα, ὅψεαι
 τοῖσιν ἀνδρείοισι μορίοισιν ἐμφερέα τὴν φυὴν
 ἐψηθέντι δὲ ἦν ἐπαφῆς τὴν σεληναίην νυξὶ με-
 μελρημένῃσιν, αἶμα ποιήσεις. Τὸ δὲ μείζον,
 Ἀθηναίοισι νόμος κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἰρέεσ-
 θαι. ΑΓ. Καλῶς πάντα ἔχης, καὶ ἱερο-
 πρεπῶς. Ἀλλ' ἀπόδουθι, καὶ γυμνὸν γάρ
 σε ἰδεῖν βούλομαι. Ὡ Ἡράκλεις, χρυσοῦς
 αὐτῶ ὁ μηρός ἐστὶ θεός, οὐ βροτός τις
 εἶναι φαίνεται ὥστε ἀνήσομαι πάντως αὐτόν.
 Πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις; ΕΡ. Δέκα
 μνῶν. ΑΓ. Ἐχω, τοσοῦτου λαβῶν. ΖΕΥ.
 Γράφε τοῦ ἀνησαμένου τοῦνομα, καὶ ὅθεν
 ἐστίν. ΕΡ. Ἰταλιώτης, ὧ Ζεῦ, δοκεῖ τις
 εἶναι, τῶν ἀμφὶ Κρότωνα, καὶ Τάραντα, καὶ
 τὴν ταύτην Ἑλλάδα. Καίτοι οὐχ εἷς, ἀλλὰ
 τριακόσιοι σχεδὸν ἐάνηνται κατὰ κοινὸν αὐτόν.
 ΖΕΥ. Ἀπαγέτωσαν. Ἄλλον παραγάτωμεν.
 7. ΕΡ. Βούλει τὸν ἀύχμῶντα ἐκεῖνον, τὸν
 Ποντικόν; ΖΕΥ. Πάνυ μὲν οὖν. Οὗτος, ὁ

6. Οὐκ] "I don't hate them," but, &c.

Δέκα μνῶν] Rather more than thirty guineas. L.

Ἰταλιώτης] The inhabitants of Magna Græcia, where Pythagoras had many followers.

7. Ποντικόν] Diogenes was born at Sinope, a town in Pontus, in Asia Minor.

τὴν πήραν ἐξηρητημένος, ὁ ἕζωμίας, ἔλθῃ, καὶ
 περίθι ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον. Βίον ἀνδρικὸν
 πωλῶ, βίον ἄριστον καὶ γεννικὸν, βίον ἐλεύθε-
 ρον· τίς ὠνήσεται; ΑΓ. Ὁ κήρυξ, πῶς ἔφησ;
 πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον; ΕΡ. Ἐγώ γε. ΑΓ. Εἶτα
 οὐ δέδicias, μὴ σοι δικάσῃται ἀνδραποδισμοῦ,
 ἢ καὶ προκαλέσῃταί σε ἐς Ἄρειον πάγον;
 ΕΡ. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει τῆς πράξεως· οἶεται
 γὰρ εἶναι παντάπασιν ἐλεύθερος. ΑΓ. Τί δ'
 ἂν τις αὐτῷ χρέσαιτο, ῥυπῶντι, καὶ οὕτω
 κακοδαιμόνως διακειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα
 γε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον. ΕΡ. Οὐ
 μόνον, ἀλλὰ καὶ ἦν θυρωρεῖν αὐτὸν ἐπιστήσης,
 πολὺ πιστοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν Ἀμέλει,
 κύων αὐτῷ καὶ τοῦνομα. ΑΓ. Ποδαπὸς δέ
 ἐστι, καὶ τίνα τὴν ἀσκησιν ἐπαγγέλλεται;
 ΕΡ. Αὐτὸν ἐροῦ· κάλλιστον γὰρ οὕτω ποιεῖν.
 ΑΓ. Δέδicias τὸ σκυθροπὸν αὐτοῦ, καὶ καληφές,
 μὴ με ὑλακτῆση προσελθόντα, ἢ καὶ νῆ Δία
 δάκη γε. Οὐχ ὄρας ὡς διῆσκε τὸ ξύλον,
 καὶ συνέσπακε τὰς ὄφρυς, καὶ ἀπειλητικὸν τι
 καὶ χολῶδες ὑποβλέπει; ΕΡ. Μὴ δέδιδι·
τιθασσὸς γάρ ἐστι.

[ἕζωμίας,] ἕζωμίας was a coarse vestment, deriving its name from its form. It did not cover the left shoulder.

[οὐδὲν αὐτῷ μέλει.] This alludes to an event in the life of Diogenes—when carried by pirates to Crete, he allowed himself without reluctance to be sold as a slave.

8. ΑΓ. Τὸ πρῶτον, ᾧ βέλτιστε, ποδαπὸς εἶ; ΔΙΟ. Πανποδαπός. ΑΓ. Πῶς λέγεις; ΔΙ. Τοῦ κόσμου πολίτην ὄρεῖς. ΑΓ. Ζηλοῖς δὴ τίνα; ΔΙ. Τὸν Ἡρακλέα. ΑΓ. Τί οὖν οὐχὶ καὶ λεοντῆν ἀμπέχη; τὸ μὲν γὰρ ξύλον ἔοικας αὐτῷ. ΔΙ. Τουτί μοι λεοντῆ τὸ τριβάνιον. Στρατεύομαι δὲ ὥσπερ ἐκεῖνος ἐπὶ τὰς ἡδονάς, οὐ κελευστός, ἀλλ' ἐκούσιος, ἐκκαθάραι τὸν βίον προαιρούμενος. ΑΓ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως. Ἄλλὰ τί μάλιστα εἰδέναι σε φῶμεν; ἢ τίνα τὴν τέχνην ἔχεις; ΔΙ. Ἐλευθερωτῆς εἰμι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰατρὸς τῶν παθῶν· τὸ δ' ὅλον, ἀληθείας καὶ παρρησίας προφήτης εἶναι βούλομαι.

9. ΑΓ. Ἄγε, ᾧ προφῆτα, ἦν δὲ πρῶταί σε, τίνα με τὸν τρόπον διασκήσεις; ΔΙ. Πρῶτον μὲν παραλαβὼν σε, καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφήν, καὶ ἀπορίαν συγκατακλείσας, τριβάνιον περιβαλῶ. Μετὰ δὲ, πονεῖν καὶ κάμνειν καταναγκάσω, χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ ὕδαρ πίνοντα, καὶ ἂν ἔτυχε πιμπλάμενον. Τὰ δὲ χρήματα, ἦν ἔχης, ἐμοί πειθόμενος, εἰς τὴν θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. Γάμου δ' ἀμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ πατρίδος· καὶ πάντα σοι λῆρος ἔσται. Καὶ τὴν πατρῴαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τάφον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πίθον. Ἡ πῆρα δὲ σοι δέξμων ἔσται μεσση,

8. κελευστός.] Hercules executed his labours under the command of Eurystheus, king of Mycenæ.

καὶ ὀπισθογράφων βιβλίων. Καὶ οὕτως ἔχων, εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις τοῦ μεγάλου βασιλέως. Ἦν μαστιγοῖ δέ τις, ἢ σπρεβλοῖ, τούτων οὐδὲν ἀνιαρὸν ἠγήση. ΑΓ. Πῶς τοῦτο φῆς, τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγούμενον; Οὐ γὰρ χελώνης ἢ καράβοῦ τὸ δέρμα περιβέβληται. ΔΙ. Τὸ Εὐριπίδειον ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐναλλάξας. ΑΓ. Τὸ ποῖον; ΔΙ. Ἡ φρὴν σοι ἀλγήσει, ἢ δὲ γλῶσσα ἔσται ἀνάλγητος.

10. Ἄ δὲ μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦτά ἐσιν· ἰταμὸν χρῆ εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λοιδορεῖσθαι πᾶσιν ἐξῆς, καὶ βασιλεῦσι καὶ ἰδιώταις· οὕτω γὰρ ἀποβλέφονται σε, καὶ ἀνδρεῖον ὑπολήφονται. Βάρβαρος δὲ ἡ φωνὴ ἔσται, καὶ ἀπηχῆς τὸ φθέγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὁμοιον κυνί· καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βάδισμα τοιοῦτω προσώπῳ πρέπον· καὶ ὅλως, θηριώδη τὰ πάντα, καὶ ἄγρια. Αἰδῶς δὲ, καὶ ἐπιείκεια, καὶ μετριότης ἀπέστω καὶ τὸ ἐρυθριᾶν ἀπόξυσον τοῦ προσώπου παντελῶς. Δίωκε δὲ τὰ πολυανθρωπότατα τῶν χαρίων· καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις μόνος καὶ ἀκοινώνητος εἶναι θέλε, μὴ φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος· κατάλυσις γὰρ

9. τὸ Εὐριπίδειον.] Alluding to the celebrated passage of Hippolytus.—

Ἡ γλῶσσ' ὁμόμοχ' ἢ δὲ φρὴν ἀνόματος.

“ My tongue swore what my mind denied.”

10. προσιέμενος.] “ Admitting into your company.”

τὰ τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. Ἐν ὄψει δὲ πάντων, ἃ μὴδ' ἰδία ποιήσειεν ἂν τις, θαρρῶν ποιεῖ καὶ τῶν ἀφροδισίων αἰροῦ τὰ γελοιότατα. Καὶ τέλος, ἦν σοι δοκῆ, πολύποδα ἄμῶν, ἢ σηπίαν φαγῶν, ἀπόθανε. Ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενουῦμεν.

11. ΑΓ. "Απαγε· μισρὰ γὰρ, καὶ οὐκ ἀνθρώπινα λέγεις. ΔΙ. Ἄλλὰ ῥᾶστά γε, ᾧ οὔτος, καὶ πᾶσιν εὐχερῆ μετέλθειν. Οὐ γὰρ σοι δεήσει παιδείας, καὶ λόγων, καὶ λήρων, ἀλλ' ἐπίτομος αὕτη σοι πρὸς δόξαν ἢ οὐδός. Καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ἦς, ἥτοι σκυλοδέψης, ἢ ταριχοπώλης, ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, οὐδὲν σε καλύσει θαυμάσιον εἶναι, ἦν μόνον ἢ ἀναίδεια καὶ τὸ θράσος παρῆ, καὶ λοιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάθης. ΑΓ. Πρὸς ταῦτα μὲν οὐ δέομαί σου· ναύτης δ' ἂν ἴσως, ἢ κηρωρός ἐν καιρῷ γένοιο· καὶ ταῦτα, ἦν ἐδέλῃ σε ἀποδόσθαι οὕτοσι τὸ μέγιστον δὴ ὀβολῶν. ΕΡ. Ἐχε λαβῶν· καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαξόμεθα ἐνοχλοῦντος αὐτοῦ, καὶ βοῶντος, καὶ ἅπαντας ἀπαξαπλῶς ὑβρίζοντος καὶ ἀγορεύοντος κακῶς.

12. ΖΕΥ. Ἄλλον κάλει, τὸν Κυρηναῖον,

πολύποδα ἄμῶν.] It was thus that the philosopher himself died.

11. ναύτης δ' ἂν, κ. τ. λ.] "But you might be useful perhaps as a sailor or gardener."

12. Κυρηναῖον.] Aristippus was born at Cyrene, a town in Africa, founded by a colony of Greeks. Hence by Horace the philosopher is called "Græcus Aristippus."

τὸν ἐν τῇ πορφυρίδι, τὸν ἐσπεφανωμένον. ΕΡ. "Ἄγε δὴ, πρόσεχε πᾶς. Πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων δεόμενον. Βίος οὗτος ἡδύς, βίος τρισμακάριστος. Τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς ; τίς ἀνεῖται τὸν ἀβρόταλον ; ΑΓ. Ἐλθε σὺ, καὶ λέγε ἅπερ εἰδὼς τυγχάνεις· ἀνήσομαι γάρ σε, ἦν ἀφέλιμος ἦς. ΕΡ. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν, ᾧ βέλτιστε, μὴδ' ἀνάκρινε· μεθύει γάρ· ὥστε οὐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι, τὴν γλῶτταν, αἷς ὄρας, διολισθαίνων. ΑΓ. Καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν, πρίαιτο διεφθαρμένον οὕτω καὶ ἀκόλαστον ἀνδράποδον ; "Ὅσων δὲ καὶ ἀπόζει μύρων· ὡς δὲ καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ παράφορον. Ἄλλὰ κ' ἂν σὺ, ᾧ Ἑρμῆ, λέγε ὅποσα πρόσεσθιν αὐτῷ, καὶ ἃ μετιῶν τυγχάνει. ΕΡ. Τὸ μὲν ὄλον, συμβιῶναι δεξιὸς καὶ συμπιεῖν ἱκανός, καὶ κωμάσαι μετὰ αὐλητρίδος, ἐπιτήδειος ἐρῶντι καὶ ἀσώτῳ δεσπότη· τ' ἄλλα δὲ, πεμμάτων ἐπιστήμων, καὶ ὀψοποιὸς ἐμπειρότατος· καὶ ὄλως, σοφιστῆς ἡδυπαθείας. Ἐπαιδεύθη μὲν οὖν Ἀθήνησιν· ἐδούλευσε δὲ καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοις, καὶ σφόδρα ἠυδοκίμει παρ' αὐτοῖς. Τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἀπάντων καλαφρονεῖν, ἅπασιν χρῆσθαι, πανταχόθεν ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν. ΑΓ. "Ὡρα σοι ἄλλον

περὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοις.] "The Sicilian tyrants," says Leedes. Stock justly remarks that the position of the article will not admit of such a translation—*περὶ Σικελίαν* should be translated, "at, or in Sicily." The tyrants alluded to, are the Dionysii. Thus: Ἀθηναίους, ἀλοῦσι περὶ Σικελίαν.

Longin. *de Sublim.* Sect. 4. and Thucydid. *Lib.* 1.

περιβλέπειν τῶν πλουσίων τούτων καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπιτήδειος ἰλαρὸν ἀνεῖσθαι βίον. ΕΡ. "Απρατος ἔοικεν, ᾧ Ζεῦ, οὗτος ἡμῶν μένειν. ΖΕΥ. Μετάστησον.

13. "Αλλον παράγαγε· μᾶλλον δὲ τῶ δύο τοῦτω, τὸν γελῶντα, τὸν Ἀβδηρόθεν, καὶ τὸν κλαίοντα, τὸν ἐξ Ἐφέσου· ἅμα γὰρ αὐτὰ πεπρᾶσθαι βούλομαι. ΕΡ. Κατάβητον ἐς τὸ μέσον. Τὸ ἀρίστω βίον πωλῶ· τὰ σοφωτάτα πάντων ἀποκηρύττομαι. ΑΓ. ὦ Ζεῦ, τῆς ἐναντιότητος. Ὁ μὲν οὐ διαλείπει γελῶν, ὁ δὲ τινὰ ἔοικε πενθεῖν· δακρῦει γὰρ τοπαράπαν. Τί ταῦτ', ᾧ οὗτος; τί γελᾷς; ΔΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκεῖ τὰ πρήγματα ὑμέων, καὶ αὐτοὶ ὑμέες. ΑΓ. Πῶς λέγεις; καταγελᾷς ἡμῶν ἀπαντων, καὶ παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὰ ἡμέτερα πράγματα; ΔΗ. Ὡδὲ ἔχει· σπουδαῖον γὰρ ἐν αὐτέοισιν οὐδὲν· κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων φορῆ, καὶ ἀπειρίη. ΑΓ. Οὔμενον, ἀλλὰ σὺ κενὸς ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀπειρος. ὦ τῆς ὕβρεως, οὐ παύση γελῶν;

14. Σὺ δὲ τί κλάεις, ᾧ βέλτιστε; πολὺ γὰρ οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν. ΗΡΑ.

Μετάστησον.) "Put him aside."

13. τῶ δύο τοῦτω.] "This pair"—viz. Democritus from Abdera in Thrace; Heraclitus from Ephesus in Asia Minor.

ἀπειρος.] This, like almost all puns in a foreign language, cannot be translated.

14. ΗΡΑ] Both Heraclitus and Democritus speaks in the Ionic dialect.

Ἠγέομαι γὰρ, ᾧ ξένε, τὰ ἀνθρώπινα πρήγματα οἷζυρά, καὶ δακρυώδεα, καὶ οὐδὲν αὐτέων ὅ, τι μὴ ἐπικήριον. Τᾷ δὴ οἰκτείρω τε σφέας καὶ ὀδύρομαι· καὶ τὰ μὲν παρέοντα οὐ δοκέω μεγάλα, τὰ δ' ὑστέρῳ χρόνῳ ἐσήμενα πάμπαν ἀνιηρά· λέγω δε τὰς ἐκπυρώσιας, καὶ τὴν τοῦ ὅλου συμφορῆν. Ταῦτ' ὀδύρομαι, καὶ ὅτι ἔμπεδον οὐδὲν, ἀλλάκως, εἰς κυκεῶνα πάντα συνειλέονται, καὶ ἔστι ταυτό τέρψις, ἀτερψίη· γνῶσις, ἀγνωσίη· μέγα, μικρόν· ἄνω κάτω περιχορέουonta, καὶ ἀμειβομένα ἐν τῇ τοῦ αἰῶνος παιδιῇ. ΑΓ. Τί γὰρ ὁ αἰὼν ἐστι; ΗΡ. Παῖς παίζων, πεσσεύων, διαφερόμενος. ΑΓ. Τί δαὶ οἱ ἄνθρωποι; ΗΡ. Θεοὶ θνητοί. ΑΓ. Τί δαὶ οἱ θεοί; ΗΡ. Ἄνθρωποι ἀθάνατοι. ΑΓ. Αἰνίγματα λέγεις, ᾧ οὔτος, ἢ γρίφους συντιθεῖς; ἀτεχνῶς γὰρ, ὡσπερ ὁ Λοξίας, οὐδὲν ἀποσαφεῖς. ΗΡ. Οὐδὲν γὰρ μοι μέλει ὑμέων. ΑΓ. Τοιγαροῦν οὐδὲ ἀνήσεταιί σε τις εὔφρονῶν. ΗΡ. Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἠεὶ δὸν οἰμῶζειν, τοῖσιν ἀνεομένοισι, καὶ τοῖσιν οὐκ ἀνεομένοισι. ΑΓ. Τουτί τὸ κακὸν οὐ πόρρω μελαγχολίας ἐστίν, οὐδ' ἕτερον ἐγῶγε αὐτῶν ἀνήσομαι. ΕΡ. Ἄπρατοι καὶ οὔτοι μένουσιν. ΖΕΥ. Ἄλλον ἀποκῆρυττε.

15. ΕΡ. Βούλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκεῖνον, τὸν

ἀλλάκως.] For ἀλλὰ πως, Ionically.

δαί.] For γὰρ, Ionically.

σταμύλον ; ΖΕΥ. Πάνυ μὲν οὖν. ΕΡ. Δεῦρ' ἔλθῃ σὺ. Βίον ἀγαθὸν καὶ συνετὸν ἀποκηρύττομεν· τίς ἀνεῖται τὸν ἱερώτατον ; ΑΓ. Εἰπέ μοι, τί μάλιστα εἰδὼς τυγχάνεις ; ΣΩΚ. Παιδεραστής εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἔρωτικά. ΑΓ. Πῶς οὖν ἐγὼ πρίωμαί σε ; παιδαγωγοῦ γὰρ ἐδεόμην τῷ παιδί καλῶ ὄντι μοι. ΣΩ. Τίς δ' ἂν ἐπιτηδειότερος ἐμοῦ γένοιτο συνεῖναι καλῶ ; καὶ γὰρ οὐ τῶν σωμάτων ἔραστής εἰμι, τὴν ψυχὴν δὲ ἠγοῦμαι καλήν. Ἀμέλει, κἄν ὑπὸ ταῦτόν ἱμάτιόν μοι κατακέωνται, ἀκούσῃ αὐτῶν λεγόντων μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθεῖν. ΑΓ. Ἀπιστα λέγεις, τὸ παιδεραστὴν ὄντα, μὴπέρα τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν· καὶ ταῦτα, ὑπ' ἐξουσίας, ἐν τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμενον.

16. ΣΩ. Καὶ μὴν ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα καὶ τὴν πλάτανον, οὕτω ταῦτ' ἔχειν. ΑΓ. Ἡράκλεις, τῆς ἀτοπίας τῶν θεῶν. ΣΩ. Τί σὺ λέγεις ; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός ; οὐχ ὄρᾳς τὸν Ἄνουβιν ἐν Αἰγύπτῳ ὄσος, καὶ τὸν ἐν οὐρανῷ Σείριον, καὶ τὸν ταρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον ; ΑΓ. Εὖ λέγεις· ἐγὼ δὲ διημάρτανον.

17. Ἀλλὰ τίνα βιοῖς τὸν τρόπον ; ΣΩ. Οἰκῶ μὲν ἐμαυτῷ τίνα πόλιν ἀναπλάσας,

16. τὴν πλάτανον.] Probably that (mentioned by Plato) on the banks of the Ilissus, under which he sometimes lectured his pupils.

17. τίνα πόλιν.] The sentiments here expressed by Socrates, might

χρῶμαι δὲ πολιτεία ξένη, καὶ νόμους νομίζω
 τοὺς ἐμούς. ΑΓ. Ἐν ἐβουλόμην ἀκοῦσαι τῶν
 δογμάτων. ΣΩ. Ἄκουε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ
 περὶ τῶν γυναικῶν μοι δοκεῖ· δοκεῖ μηδεμίαν
 αὐτῶν μηδενὸς εἶναι μόνου, παντὶ δὲ μετεῖναι
 τῷ βουλομένῳ τοῦ γάμου. ΑΓ. Τί τοῦτο
 φῆς; ἀνηρῆσθαι τοὺς περὶ μοιχείας νόμους;
 ΣΩ. Νῆ Δία, καὶ ἀπλῶς γε πᾶσαν τὴν περὶ
 τὰ τοιαῦτα μικρολογίαν. ΑΓ. Τί δὲ περὶ
 τῶν ἐν ἄρᾳ παίδων σοι δοκεῖ; ΣΩ. Καὶ οὔτοι
 ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἄθλον φιλῆσαι, λαμπρόν
 τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις. ΑΓ. Βαβαί
 τῆς φιλοδαρείας.

18. Τῆς δὲ σοφίας τί σοι τὸ κεφάλαιον;
 ΣΩ. Αἱ ἰδέαι, καὶ τὰ τῶν ὄντων παραδείγ-
 ματα. Ὅποσα γὰρ δὴ ὄρας, τὴν γῆν, τὰ πῖ
 γῆς, τὸν οὐρανὸν, τὴν θάλατταν, ἀπάντων
 τούτων εἰκόνες ἀφανεῖς ἐστᾶσιν ἔξω τῶν ὄλων.
 ΑΓ. Ποῦ δὲ ἐστᾶσιν; ΣΩ. Οὐδαμοῦ· εἰ γὰρ
 που εἶεν, οὐκ ἂν εἶεν. ΑΓ. Οὐχ ὄρῳ ταῦθ',
 ἄπερ λέγεις, τὰ παραδείγματα. ΣΩ. Εἰκότως·
 τυφλὸς γὰρ εἶ τῆς ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν.
 Ἐγὼ δὲ πάντων ὄρῳ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ,
 καὶ μὲ ἄλλον· καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα. ΑΓ.
 Τοιγαροῦν ἀνητέος εἶ, σοφὸς καὶ ὀξυδερκῆς τις

perhaps with more propriety have been attributed to Plato his pupil.

18. καὶ σὲ ἀφανῆ.] "Both an indistinct you and a second self."

ἄν. Φέρε' ἴδω τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ
σύ ; ΕΡ. Δὸς δύο τάλαντα. ΑΓ. Ὁνησάμην
ὅσου φῆς. Τὰργύριον μέντοι ἐς αὖθις κατα-
βαλῶ. ΕΡ. Τί οὖν σοι τοῦνομα ; ΑΓ.
Δίῳν Συρακούσιος. ΕΡ. Ἄγε λαβῶν ἀγαθῆ
τύχη.

19. Τὸν Ἐπικούρειον σὲ ἤδη καλῶ. Τίς
ἄνεϊται τοῦτον ; Ἔστι μὲν τοῦ γελῶντος ἐκείνου
μαθητῆς, καὶ τοῦ μεθύοντος, οὗς μικρῶν πρόσθεν
ἀπεκηρύττομεν. Ἐν δὲ πλέον οἶδεν αὐτῶν,
παρέσον ἀσεβέστερος τυγχάνει. Τὰ δ' ἄλλα,
ἡδὺς, καὶ λιχνεῖα φίλος. ΑΓ. Τίς ἢ τιμή ;
ΕΡ. Δύο μναῖ. ΑΓ. Λάμβανε. Τὸ δεῖνα δὲ
ὅπως ἴδω————τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων ;
ΕΡ. Τὰ γλυκέα σιτεῖται, καὶ μελιτώδη,
καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας. ΑΓ. Χαλεπὸν μὲν
οὐδέν· ὠνήσομαι γὰρ αὐτῶν παλάδας τῶν
καρικῶν.

20. ΖΕΥ. Ἄλλον κάλει· τὸν ἐν χρεῶν
κουρίαν ἐκείνον, τὸν σκυθραπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς
στοᾶς. ΕΡ. Εὖ λέγεις· εἰκόασι δ' οὖν πολὺ
τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν τῶν περὶ τὴν ἀγο-

19. τοῦ γελῶντος, κ. τ. λ.] Epicurus derived his doctrine of atoms from Democritus, only altering it a little to suit his own peculiar opinions, whilst he agreed with Aristippus in his opinions regarding the *summum bonum*.

Τὸ δεῖνα, κ. τ. λ.] “ But regarding another point—wait till I know,” &c.

τῶν καρικῶν.] Figs were called so, because *Caria* produced them in great abundance.

20. τὸν ἐν χρεῶν κουρίαν.] Although the Stoics did not shave their beards, they cut the hair of their heads quite close. Vid. Hor. *Epist.* I. 18. 6.

ράν ἀπηνήκωτων. Αὐτὴν τὴν ἀρετὴν παλῶ, τὸν βίον τὸν τελειότατον. Τίς πάντα μόνος εἰδέναι θέλει; ΑΓ. Πῶς τοῦτο φῆς; ΕΡ. Ὅτι μόνος οὗτος σοφὸς, μόνος καλὸς, μόνος δίκαιος, ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλούσιος, νομοθέτης, καὶ τᾶλλα ὅποσα ἐστίν. ΑΓ. Οὐκοῦν, ᾧ ἴαθε, καὶ μάγειρός μόνος, καὶ νῆ Δία γε σκυτοδέψης, καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα. ΕΡ. Ἔοικεν.

21. ΑΓ, Ἐλθε. ᾧ ἴαθε, καὶ λέγε πρὸς τὸν ἀνήτην ἐμὲ ποῖός τις εἶ, καὶ πρῶτον, εἰ οὐκ ἄχθῃ πιπρασκόμενος, καὶ δοῦλος ὢν; ΧΡΥΣ. Οὐδαμῶς· οὐ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν· ὅσα δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν. ΑΓ. Οὐ μανθάνω ἢ λέγεις. ΧΡ. Τί φῆς; οὐ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν ἐστὶ προηγμένα, τὰ δ' ἔμπροσθεν ἀποπροηγμένα; ΑΓ. Οὐδὲ νῦν μανθάνω. ΧΡ. Εἰκότως· οὐ γὰρ εἶ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν, οὐδὲ καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις. Ὁ δὲ σπουδαῖος, ὁ τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν, οὐ

Ἔοικεν.] “It is very probable.”

21. προηγμένα, κ. τ. λ.] These terms arose from a distinction of the Stoics. Their *summum bonum* was *honestum*; all affairs οὐκ ἐφ' ἡμῖν were therefore called ἀδιάφορα, but to avoid the absurdity of saying that there was no distinction to be made between sickness and health, wealth and poverty: they called blessings προηγμένα—as being nearer to *honestum*; the others ἀποπροηγμένα, as being more remote. Thus the προηγμένα were to be preferred, even though there could be nothing really *bonum*, which was not *honestum*.

σύμβημα, κ. τ. λ.] Σύμβημα means a proposition, in which the subject and predicate form a complete sentence; παρασύμβημα—

μόνον ταῦτ' οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβαμα καὶ παρασύμβαμα, ὁποίων καὶ ὁπόσων ἀλλήλων διαφέρει. ΑΓ. Πρὸς τῆς φιλοσοφίας, μὴ φθονήσης κἂν τοῦτο εἰπεῖν, ὅ, τι συμβαμα, καὶ τί παρασύμβαμα. Καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπλήγην ὑπὸ τοῦ ῥυθμοῦ τῶν ὀνομάτων. ΧΡ. "Ἄλλ' οὐδεὶς φθόνος· ἦν γάρ τις χαλὸς ἂν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χαλῷ ποδὶ προσπλάσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λάβη, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δήπου σύμβαμα τὴν χαλεῖαν, τὸ τραῦμα δὲ παρασύμβαμα προσέλαβεν.

22. ΑΓ. ὦ τῆς ἀγχινοίας. Τί δ' ἄλλο μάλιστα φῆς εἰδέναι; ΧΡ. Τῶν λόγων πλεκτανας, αἷς συμποδίζω τοὺς προσομιλοῦντας, καὶ ἀποφράττω, καὶ σιωπᾶν ποιῶ, φιμὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιθίεις. "Ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει ταῦτη, ὁ αἰοῖδιμος συλλογισμός. ΑΓ. Ἑράκλεις, ἄμαχόν τινα καὶ βίαιον λέγεις. ΧΡ. Σκόπει γοῦν· ἔστι σοι παιδίον; ΑΓ. Τί μὴν; ΧΡ. Τοῦτο ἦν πως κροκόδειλος ἀρπάσῃ, πλησίον ποταμοῦ πλαζόμενον εὐρῶν, κατὰ σοι ἀποδώσειν ὑπισχνεῖται αὐτὸ, ἦν εἶπης τᾶληθές ὅ, τι δέδοκται περὶ τῆς αποδόσεως τοῦ βρέφους, τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι;

in which the sentence is imperfect—the former may be illustrated by a sentence in which we have a neuter verb; the latter by one, in which we have an active.

22. *ἢν πως κροκόδειλος.*] This is a dilemma.

ΑΓ. Δυσαπόκριτον ἐρωτᾶς· ἄπορω γὰρ ὀπότερον εἰπῶν ἀπολάβοιμι. Ἄλλὰ σὺ πρὸς Διὸς ἀποκρινάμενος, ἀνάσσωσάι μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ καταπιάν, ΧΡ. Θάρρει· καὶ ἄλλα γὰρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα. ΑΓ. Τὰ ποῖα; ΧΡ. Τὸν θερίζοντα, καὶ τὸν κυριεύοντα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν Ἡλέκτραν, καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον. ΑΓ. Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἡλέκτραν λέγεις; ΧΡ. Ἡλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνονος, ἢ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἅμα, καὶ οὐκ οἶδε· παρεστῶτος γὰρ αὐτῇ τοῦ Ὀρέστου ἔτι ἀγνωστῶτος, οἶδε μὲν Ὀρέστην, ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ οὗτος Ὀρέστης, ἀγνοεῖ. Τὸν δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον, καὶ πάνυ θαυμαστὸν ἀκούσῃ λόγον. Ἀπόκρισαι γὰρ μοι, τὸν πατέρα οἶσθα τὸν σεαυτοῦ; ΑΓ. Ναί. ΧΡ. Τί οὖν, ἦν σοι παραστήσας τινὰ ἐγκεκαλυμμένον, ἔρωμαι, τοῦτον οἶσθα; τί φήσεις; ΑΓ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν. ΧΡ. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς οὗτος ἦν ὁ πατὴρ ὁ σός· ὥστε εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς, δῆλος εἶ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν. ΑΓ. Οὐμένουν· ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτὸν, εἶσομαι τὴν ἀλήθειαν.

τὸν θερίζοντα.] Menag. gives the following explanation of this: "Si messurus es, non, (*dici potest*) fortasse metes, fortasse non metes; sed metes omnino. ac pari modo, si messurus non es, non, (*dici potest*) fortasse non metes; sed prorsus non metes. Atqui ut vel metas vel non metas ex necessitate eventurum est. Quare ipsum fortasse perit, tolliturve; cum neque in metendi, neque in non metendi suppositione locum obtineat."

23. "Ομως δ' οὖν τί σοι τῆς σοφίας τὸ τέλος ; ἢ τί πράξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀφικόμενος ; ΧΡ. Περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν καταγενήσομαι· λέγω δὲ πλοῦτον, ὑγίαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. Πρῶτερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονήσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις παραθήσαντα τὴν ὄψιν, καὶ σχόλια συναγείροντα, καὶ σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημάτων. Καὶ τὸ κεφάλαιον, οὐδέμις γενέσθαι σοφὸν, ἢν μὴ τρεῖς ἐφεξῆς τοῦ ἐλλεβόρου πίης. ΑΓ. Γενναῖά σου ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. Τὸν δὲ Γνίφωνα εἶναι, καὶ τοκογλύφον, (καὶ γὰρ τάδε ὄρω σοι προσόντα) τί φῶμεν ; ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τὸν ἐλλέβορον, καὶ τελείου πρὸς ἀρετὴν ; ΧΡ. Ναί· μόνον οὖν τὸ δανείζειν πρέποι ἂν τῷ σοφῷ. Ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ συλλογίζεσθαι, τὸ δανείζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι τοὺς τόκους, πλησίον εἶναι δοκεῖ τοῦ συλλογίζεσθαι, μόνου ἂν εἴη τοῦ σπουδαίου, καθάπερ ἐκεῖνο, καὶ τοῦτο· καὶ οὐ μόνον γε ἀπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι τοὺς τόκους, ἀλλὰ καὶ τούτων ἐτέρους τοκοὺς λαμβάνειν. Ἡ γὰρ ἄγνοεῖς, ὅτι τῶν τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ, δευτέροι καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἀπόγονοι ; Ὅρθῶς δὲ

23. *σολοικισμῶν.*] Leedes notices the following derivation of this word : *Some of the inhabitants of Attica, colonised a town in Cilicia called Solæ, where they spoke an impure dialect of the Attic. There was another town of the same name in Cyprus, called after Solon. The town in Cilicia was afterwards called Pompeiopolis.*

δῆτα καὶ τὸν συλλογισμόν, ὅποιά φησιν. Εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, καὶ τὸν δεύτερον· ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν πρῶτον λήψεται· ἄρα καὶ τὸν δεύτερον.

24. ΑΓ. Οὐκοῦν καὶ μισθῶν πέρι τὰ αὐτὰ φῶμεν; οὓς σὺ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ δῆλον ὅτι μόνος ὁ σπουδαῖος μισθὸν ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται. ΧΡ. Μανθάνεις οὐ γὰρ ἑμαυτοῦ εἴνεκα λαμβάναω, τοῦ δὲ διδόντος αὐτοῦ χάριν. Ἐπεὶ γὰρ ἐστὶν ὁ μὲν τις ἐκχύτης, ὁ δὲ περιεκτικός, ἑμαυτὸν μὲν ἀσκῶ εἶναι περιεκτικόν, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτην. ΑΓ. Καὶ μὴν τούναντίον ἔφησ, τὸν νέον μὲν εἶναι περιεκτικόν, σὲ δὲ τὸν μόνον πλούσιον, ἐκχύτην. ΧΡ. Σκώπτεις, ᾧ οὗτος· ἀλλ' ὅρα μὴ σε ἀποτοξεύσω ἀναποδείκτω συλλογισμῶ. ΑΓ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους; ΧΡ. Ἀπορία, καὶ σιωπὴ, καὶ διαστραφῆναι τὴν διάνοιαν.

25. Ὁ δὲ μέγιστον, ἣν ἐθέλω, τάχιστα σε ἀποδείξω λίθον. ΑΓ. Πῶς λίθον; οὐ γὰρ Περσεύς, ᾧ βέλτιστε, εἶναί μοι δοκεῖς. ΧΡ. Ὡδέπως. Ὁ λίθος σῶμά ἐστι; ΑΓ. Ναί. ΧΡ. Τί δὲ, τὸ ζῶον οὐ σῶμα; ΑΓ. Ναί.

25. ἀποδείξω.] The play on this word is evident, which signifies to make, and to prove.

Περσεύς.] This alludes to the legend about the head of Medusa, with which Perseus transformed his host Atlas, king of Mauritania, into a mountain.

ΧΡ. Σὺ δὲ ζῶον ; ΑΓ. Ἐοικα γοῦν. ΧΡ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ᾧν. ΑΓ. Μηδαμῶς· ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τοῦ Διὸς, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποιήσον ἄνθρωπον. ΧΡ. Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἔμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. Εἶπέ γαρ μοι, πᾶν σῶμα ζῶον ; ΑΓ. Οὐ. ΧΡ. Τί δὲ, λίθος ζῶον ; ΑΓ. Οὐ. ΧΡ. Σὺ δὲ σωμα εἶ ; ΑΓ. Ναί. ΧΡ. Σῶμα δὲ ᾧν, ζῶον εἶ ; ΑΓ. Ναί. ΧΡ. Οὐκ ἄρα λίθος εἶ, ζῶόν γε ᾧν. ΑΓ. Εὖγε ἐποίησας, ὡς ἤδη μου τὰ σκέλη, καθάπερ τῆς Νιόβης, ἀπεψύχετο, καὶ πάγια ἦν. Ἄλλὰ ἀνήσομαί γε σέ· πόσον ὑπὲρ αὐτοῦ καθαβαλῶ ; ΕΡ. Μνᾶς δώδεκα. ΑΓ. Λάμβανε. ΕΡ. Μόνος δ' αὐτὸν ἐώνησαι ; ΑΓ. Μὰ Δί, ἀλλ' οὔτοι πάντες, οὐς ὀργᾶς. ΕΡ. Πολλοί γε, καὶ τοὺς ἄμους καρτεροί, καὶ τοῦ θερίζοντος λόγου ἄξιοι.

26. ΖΕΥ. Μὴ διάτριβε· ἄλλον κάλει. ΕΡ. Τὸν Περιπατητικόν σε φημί, τὸν καλὸν, τὸν πλούσιον. Ἄγε δὴ, ἀνήσασθε τὸν συνετάτιον, τὸν πάντα ὄλως ἐπιστάμενον. ΑΓ. Ποῖος δέ τις ἐστί ; ΕΡ. Μέτριος, ἐπεικῆς. ἀρμόδιος τῷ

Πολλοί.] The principles of the Stoics prevailed much in Lucian's time, as the Emperor M. Aurelius was himself of that sect.

Ἐοικα γοῦν.] The purchaser hesitates—"I am like one at least."

Νιόβης.] Niobe, the daughter of Tantalus, dared to assert herself superior to Latona, the mother of Apollo and Diana. For this impiety, her children were destroyed by that deity's children, and herself transformed into a rock.

26. Περιπατητικόν.] This sect of philosophers, of which Aristotle was the head, derived their name from *walking about* in the Lyceum, whilst receiving lectures from their master.

βία, τὸ δὲ μέγιστον, διπλοῦς. ΑΓ. Πῶς λέγεις; ΕΡ. Ἄλλος μὲν ὁ ἔκδοθεν φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ ἔνδοθεν εἶναι δοκεῖ· ὥστε ἦν πρὶν αὐτὸν, μέμνησο τὸν μὲν ἐσωτερικόν, τὸν δὲ ἐξωτερικόν καλεῖν. ΑΓ. Τί δὲ γιγνώσκει μάλιστα; ΕΡ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι, ἐν τοῖς ἐκτός. ΑΓ. Ἀνθρώπινα φρονεῖ· πόσου δὲ ἐστίν; ΕΡ. Εἴκοσι μινῶν. ΑΓ. Πολὺ λέγεις. ΕΡ. Οὐκ, ὦ μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀργύριον δοκεῖ· ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἀνούμενος. Ἐτι δὲ εἶση αὐτίκα μάλα παρ' αὐτοῦ, πόσον μὲν ὁ κῶνωψ βιοῖ τὸν χρόνον, ἐφ' ὅσον δὲ βάθος ἢ θάλασσα ὑπὸ τοῦ ἡλίου καλαλάμπεται, καὶ ὁποῖά τις ἐστίν ἢ ψυχὴ τῶν ὀστρέων. ΑΓ. Ἡράκλεις, τῆς ἀκριβολογίας. ΕΡ. Τί δὲ, εἰ ἀκούσοις ἄλλα πολλὰ τούτων ὀξυδερκέστερα, γονῆς τε πέρι, καὶ γενέσεως, καὶ τῆς ἐν ταῖς μήτραις τῶν ἐμβρυῶν πλαστικῆς; καὶ αἷς ἄνθρωπος μὲν γελαστικόν, ὄνος δὲ οὐ γελαστικόν, οὐδὲ τεκταινόμενον, οὐδὲ πλωϊζόμενον; ΑΓ. Πάνσεμνα φῆς καὶ

διπλοῦς.] This alludes to the species of writing—one suited to the capacity of the public, and popularly composed—the other, containing more subtle disquisitions, and adapted to the taste of the student.

ἄσπε οὐκ ἂν φθάνοις.] “So that you should not let any one purchase him before you;” or, “so you cannot be too soon in purchasing him.”

ὄνησιφόρα τὰ μαθήματα· ἄσπε ἀνοῦμαι αὐτὸν εἰκοσιν.

27. ΕΡ. Εἶεν. Τίς λοιπὸς ἡμῶν καταλέλειπται· ὁ Σκεπτικὸς οὗτος. Σὺ, ὁ Πυρρίας, πρόσπιθι, καὶ ἀποκρύπτου κατὰ τάχος. Ἦδη μὲν ὑπορρέουσιν οἱ πολλοί, καὶ ἐν ὀλίγοις ἢ πρᾶσις ἔσται. Ὅμως δὲ τίς καὶ τοῦτον ἀνεῖται; ΑΓ. Ἐγώ γε· ἀλλ' οὖν πρῶτον εἰπέ μοι σὺ, τί ἐπίστασαι; ΠΥΡ. Οὐδέν. ΑΓ. Πῶς τοῦτ' ἔφησθα; ΠΥ. Ὅτι οὐδὲν ὅλως εἶναί μοι δοκεῖ. ΑΓ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμὲν τινές; ΠΥ. Οὐδὲ τοῦτο οἶδα. ΑΓ. Οὐδ' ὅτι σὺ τίς ἂν τυγχάνεις; ΠΥ. Πολὺ μᾶλλον ἔτι τοῦτ' ἀγνοῶ. ΑΓ. Ὡ τῆς ἀπορίας. Τί δαί σοι τὰ σφάλματα ταυτὶ βούλει; ΠΥ. Ζυγοσταλῶ ἐν αὐτοῖς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνω· καὶ ἐπειδὴν ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, τότε δὴ ἀγνοῶ τὸν ἀληθέστερον. ΑΓ. Τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς; ΠΥ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπέτην μελαδιώκειν. ΑΓ. Τί δαί τοῦτό σοι ἀδύνατον; ΠΥ. Ὅτι, ὦ γὰρ, οὐ καταλαμβάνω. ΑΓ. Εἰκότως· βραδὺς γὰρ καὶ νωθὴς τις εἶναι δοκεῖς. Ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ἐπιστάσεως; ΠΥ. Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μῆτε ἀκούειν, μῆτε ὄραῖν. ΑΓ. Ουκοῦν καὶ κωφὸς ἅμα καὶ τυφλὸς εἶναι λέγεις. ΠΥ. Καὶ ἀκριβὸς γε προσέτι, καὶ ἀναίσθητος, καὶ ὅλως τοῦ σφάλματος οὐδὲν

διαφέρων. ΑΓ. "Ωνητέος εἶ διὰ ταῦτα. Πόσου τοῦτον ἄξιον χρῆ φάναι ; ΕΡ. Μνᾶς "Αττικῆς. ΑΓ. Λάμβανε· τί φῆς, ᾧ οὗτος, ἐπριάμην σε ; ΠΥΡ. Αδηλον. ΑΓ. Μηδαμῶς· ἐάνημαι γὰρ, καὶ τὰργύριον κατέβαλον. ΠΥ. "Επέχω περὶ τούτου, καὶ διασκέπτομαι. ΑΓ. Καὶ μὴν ἀκολούθει μοι, καθάπερ χρῆ ἐμὸν οἰκέτην. ΠΥ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῆς ; ΑΓ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μνᾶ, καὶ οἱ παρόντες. ΠΥ. Πάρεισι γὰρ ἡμῖν τινες ; ΑΓ. Ἄλλ' ἔγωγέ σε ἥδη ἐμβαλὼν ἐς τὸν μύλωνα, πείσω εἶναι δεσπότης κατὰ τὸν χεῖρω λόγον. ΠΥ. Ἐπέχω περὶ τούτου. ΑΓ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἥδη γε ἀπεφηνάμην. ΕΡ. Ζὸ μὲν παῦσαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολούθει τῷ πριαμένῳ· ὑμᾶς δ' ἐς αὔριον παρακαλοῦμεν· ἀποκηρύξειν γὰρ τοὺς ιδιώτας, καὶ βαναύσους, καὶ ἀγοραίους βίους μέλλομεν.

27. κατὰ τὸν χεῖρω.] This means the side which is defeated in a controversy, although possessed of the better cause. Perhaps there is a pun, arising from the similarity of *χείρων*, inferior, and *χείρ*, a hand; so that it is equivalent to saying, *I'll prove that I am your master, by an argument applied not to your head, but your hand.*

ΔΙΑΛΟΓ. Γ. 3.

ΑΛΙΕΥΣ, Η ΑΝΑΒΙΟΝΥΤΕΣ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ, ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ, ΠΛΑΤΩΝ,
 ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΗΤΟΙ ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ, ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ, ΑΛΗΘΕΙΑ,
 ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΑΡΕΤΗ, ΣΤΑΛΟΓΙΣΜΟΣ, ΙΕΡΕΙΑ,
 ΕΛΕΓΧΟΣ, ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ.

ΣΩΚΡ.

1. Β Α Λ Λ Ε, βάλλε τὸν κατάρατον τοῖς
 ἀφθόνοις λίθοις· ἐπίβαλλε τῶν βώλων· προσ-
 ἐπίβαλλε καὶ τῶν ὀστέων· παῖε τοῖς ξύλοις
 τὸν ἀλιτήριον· ὄρα μὴ διαφύγη. Καὶ σὺ, ᾧ
 Πλάτων, βάλλε· καὶ σὺ, ᾧ Χρῦσιππε, καὶ

The Philosophers incensed at the insult offered to them, in putting them up to auction, and selling them as slaves, obtain permission from Pluto to go and punish the author of the *βίαν πρως.* for his contumelious treatment of them. This piece opens with an animated description of the pursuit after him. He is taken by them;—and with difficulty obtains, that the decision of his cause should be referred to Philosophy. Diogenes accuses—and Lucian defends himself. On hearing the defence, Philosophy decides in favor of our author, and the Philosophers acknowledge that they had unjustly accused him. The piece concludes with an humorous account of Lucian fishing for false Philosophers.

1. Ως πήρη.] Ὡς φρήτηρην ἀρηγη, φύλα δὲ φύλοις.

Il. ii. 363.

σύ. Πάντες ἄμα ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτὸν,

Ὡς πήρη πήρηφιν ἀρήγη, βάρηρα δὲ βάρητροις.

Κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ οὐκ ἔστιν ὄν τινα
ἡμῶν οὐχ ὕβρισε. Σὺ δὲ, ὦ Διόγενες, εἴ
ποτε ἄλλοτε, χρεῶ τῶ ξύλω, μηδὲ ἀνῆς·
διδότω τὴν ἀξίαν, βλάσφημος ἂν. Τί τοῦτο;
κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε;
καὶ μὴν οὐκ ἔχεῖν.

— Ἐστὶ σοφοί, μνήσασθε δὲ Δούριδος ὀργῆς.

2. Ἀριστότελες, ἐπισπούδασον ἔτι Δᾶσον.
Καλῶς ἔχει· ἐάλακε τὸ θηρίον. Εἰλήφραμέν
σε, μιαιρέ· εἶση γοῦν αὐτίκα, οὓς τινὰς ὄϊας
ἡμᾶς ἐκακηγόρεις. Τῶ τρόπῳ δὲ τις αὐτὸν
καὶ μετέλθοι; ποικίλον γὰρ τινα ἐπινοῶμεν
θάνατον κατ' αὐτοῦ, πᾶσιν ἡμῖν ἐξαρκέσαι
δυνάμενον· καθ' ἕκαστον ἐπλάκισ γοῦν δίκαιός
ἐστίν ἡμῖν ἀπολαλέναι. ΑΝΑΒ. Ἐμοὶ μὲν
ἀνεσκολοπίσθαι δοκεῖ αὐτὸν, νῆ Δία, μαστι-
γωθέντα γε πρότερον. ΑΛ. Τοὺς ὀφθαλμοὺς
ἐκκεκόφθω. ΑΛ. Τὴν γλῶττιαν αὐτὴν ἐπιπολὺ
πρότερον ἀποτετμήσθω. ΣΩ. Σοὶ δὲ τί,

Ἡ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε.] Lucian, most appropriately, intro-
duces these philosophers as first fatigued in the pursuit, for
trouble and fatigue were incompatible with their ideas of the
summum bonum.

Ἐστὶ σοφοί] Ἄνδρες ἴσπε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλκῆς.

Il. xi. 287.

Ἐμπεδόκλεις, δοκεῖ; ΕΜΠ. Ες τοὺς κρα-
τῆρας ἐμπεσεῖν αὐτὸν, ὡς μάθοι μὴ λοιδορεῖσθαι
τοῖς κρείττοσι. ΠΛΑ. Καὶ μὴν ἄριστον ἦν
καθάπερ τινα Πενθέα, ἢ Ὀρφεα,

Λακιστὸν ἐν πέτραισιν εὐρέσθαι μέρος,

ἵνα ἂν καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ ἕκαστος ἔχων,
ἀπαλλάττοιο.

3. ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς Ἰκεσίου
φείσασθέ μου. ΣΩ. Ἄραρεν· οὐκ ἂν ἀθε-
θείης ἔτι. Ὀρᾶς δὴ καὶ τὸν Ὀμηρὸν ἄ-
λέγει,

Ὦς οὐκ ἔστι λείουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά;

ΛΟΥ. Καὶ μὴν καθ' Ὀμηρον ὑμᾶς καὶ αὐτὸς
ἱκετεύσω· αἰδέσεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ
οὐ παρόψεσθε ῥαψωδῆσαντιά με.

*Ἐωργεῖτ' οὐ κακὸν ἄνδρα, καὶ ἄξια δίχθε ἄποινα,
Χυλκόν τε, χρυσόν τε, τὰ δὴ φιλείουσι σοφοί περ.*

ΠΛ. Ἄλλ' οὐδὲ ἡμεῖς ἀπορήσομεν πρὸς σὲ
Ὀμηρικῆς ἀντιλογίας· ἄκουε δὴ.

2. Ες τοὺς κρατῆρας] Empedocles is said to have thrown
himself into the crater of Mount Ætna.

Πενθέα ἢ Ὀρφεα] Pentheus, the son of Agave, the daughter
of Cadmus, was torn to pieces in consequence of his contempt
of the Bacchanalian mysteries.— Orpheus suffered from
the indignation of the Mænades in Thrace, in consequence
of his removing himself from the company of females.

3. πρὸς Ἰκεσίου] Jupiter. Thus *ἱκέσιον Δία—Hecub.* 345.

Ὦς οὐκ ἔστι κ. τ. λ.] *Il.* xii. 262.

Μὴ δὴ μοι φύξιν γε, κακηγόρε, βάλλεο θυμῶ,
Χρυσὸν περ λιξας, ἔπει ἴκεο χεῖρας εἰς ἀμᾶς.

ΛΟΥ. Οἴμοι τῶν κακῶν· ὁ μὲν Ὀμηρος
ἡμῖν ἄπρακτος, ἢ μεγίστη ἐλπίς. Ἐπὶ τὸν
Εὐριπίδην δὴ μοι καταφευκτέον· τάχα γὰρ
ἂν ἐκεῖνος σώσειέ με·

Μὴ κτεῖναι τὸν ἰκέτην· οὐ γὰρ θέμις κτανεῖν.

ΠΑ. Τί δὲ, οὐχὶ κακείνα Εὐριπίδου ἐστίν,

οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους;

ΛΟΥ.

Νῦν οὖν ἑκάτι ρημάτων κτείνετε με;

ΠΑ. Νῆ Δία· φησὶ γοῦν ἐκεῖνος αὐτός,

Ἀχελίων στομάτων,
Ἀνόμου τ' ἀφροσύνας,
Τὸ τέλος δυστυχία.

Μὴ δὴ μοι φύξιν] Vid. *Il.* x. 447.

Μὴ κτεῖναι τὸν ἰκέτην κ. τ. λ.] This is an illegitimate line.
Heath reads—

Μὴ κτεῖνε τὸν ἰκέτην· κτανεῖν γὰρ οὐ θέμις.

Transposition is sufficient to remedy the error; but then we
must separate μὴ and κτεῖναι.—So that it is better to receive
Heath's emendation.

οὐ δεινὰ πάσχειν] Vid. Eurip. *Orest.* 413,

Νῦν οὖν] There can be no doubt that this should be given as
a Senarius; read therefore with Gesner:—

Νῦν οὖν ἑκατι ρημάτων με κτείνετε;

or rather with Guyet:

Νῦν οὖν ἑκατι ρημάτων κτενείτε με;

Ἀχελίων στομάτων] Vid. Eurip. *Bacch.* 385.

4. ΛΟΥ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ δέδοκται πάντως ἀποκλινῶναι, καὶ οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν με, φέρετε, τοῦτο γοῦν εἶπατέ μοι, οἵτινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεστον πρὸς ἡμῶν, ἀνήκεστα ὀργίζεσθε, καὶ ἐπὶ θανάτῳ συνειλήφατέ με; ΠΛ. Ἄτινα μὲν εἴργασαι ἡμᾶς τὰ δεινὰ, σεαυτὸν ἐρώτα, ὦ κάκιστε, καὶ τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λόγους, ἐν οἷς Φιλοσοφίαν τε αὐτὴν κακῶς ἠγόρευες, καὶ ἐς ἡμᾶς ὕβριζες, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφοὺς ἄνδρας, καὶ τὸ μέγιστον, ἐλευθέρους· ἐφ' οἷς ἀγανακτήσαντες, ἀνεληλύθαμεν ἐπὶ σε, παραιτησάμενοι πρὸς ὀλίγον τὸν Αἰδωνέα, Χρῦσιππος οὗτος, καὶ Ἐπίκουρος, καὶ Πλάτων ἐγὼ, καὶ Ἀριστοτέλης ἐκεῖνος, καὶ ὁ τιωπῶν οὗτος Πυθαγόρας, καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, ὁπόσους διέσυρες ἐν τοῖς λόγοις.

5. ΛΟΥ. Ἄνεπνευσα· οὐ γὰρ ἀποκλενεῖτέ με, εἰ μάθετε ὁποῖος ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην. Ὡστε ἀπορρίψατε τοὺς λίθους· μᾶλλον δὲ φυλάττετε· χηρῆσθε γὰρ αὐτοῖς κατὰ τῶν ἀξίων. ΠΛ. Ληρεῖς· σὲ δὴ χηρὴν τήμερον ἀπολωλέναι· καὶ ἤδη γε

Λαῖνον ἔσσο χιῶνα, κακῶν ἔνεχ' ὅσα ἔοργας.

4. γοῦν] "At least."

σιωπῶν] Alluding to the law mentioned in the Micyllus.

5. Λαῖνον ἔσσο] Vid. II. iii. 57.

ΛΟΥ. Καὶ μὴν, ὦ ἄριστοι, ὃν ἐχεῖν μόνον ἐξ ἀπάντων ἐπαιεῖν, οἰκεῖόν τε ὑμῖν ὄντα, καὶ εὖνουν, καὶ ὁμογνώμονα, καὶ εἰ μὴ φορτικὸν εἶπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπιτηδευμάτων, εὖ ἴστε ἀποκτενοῦντες, ἣν ἐμὲ ἀποκτείνητε, τοσαῦτα ὑπὲρ ὑμῶν πεπονηκότα. Ὅραῖτε γοῦν μὴ τὸ τῶν νῦν φιλοσόφων αὐτὸ ποιῆτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργίλοι, καὶ ἀγνώμονες φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην. ΠΛ. ὦ τῆς ἀναισχυντίας· καὶ χάριν σοι τῆς κακῆγορίας προσοφείλομεν; οὕτως ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἶε διαλεγέσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν καταλογίῃ πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ὕβρει καὶ παροινίᾳ τῶν λόγων;

6. ΛΟΥ. Ποῦ γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβρικα; ὅς αἰεὶ φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα, καὶ ὑμᾶς αὐτούς ὑπερέπαινῶν, καὶ τοῖς λόγοις, οὓς καταλελοίπατε, ὁμιλῶν; αὐτὰ γοῦν ἃ φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν παραλαβῶν, καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦσι, καὶ γνωρίζουσιν ἐκάστου τὸ ἄνθος, ὅθεν, καὶ παρ' ὅτου, καὶ ὅπως ἀνελεξάμην· καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας, τὸ δὲ ἀληθές, ὑμᾶς, καὶ τὸν λειμῶνα τὸν ὑμέτερον, οἳ τοιαῦτα ἐξηγηθήκατε ποικίλα, καὶ πολυειδῆ τὰς βαφὰς, εἴ τις ἀναλέξασθαι γε αὐτὰ ἐπίσταιτο, καὶ ἀναπλεξασθαι, καὶ ἀερόσασθαι, ὡς μὴ ἀπάδειν θάτερον θατέρου. Ἔσθ' ὅστις οὖν, ταῦτα εὖ πεπονηθῶς

παρ' ὑμῶν, κακῶς ἂν εἰπεῖν ἐπιχειρήσειεν
 εὐεργέτας ἄνδρας, ἀφ' ὧν εἶναι τις ἔδοξεν ;
 ἐκτός εἰ μὴ κατὰ τὸν Θάμυριν, ἢ τὸν Εὐρύλον,
 εἴη τὴν φύσιν, ὡς ταῖς Μούσαις ἀντάδειν,
 παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδὴν, ἢ τῶν Ἀπόλλωνι
 ἐριδαίνειν, ἐναντία τοξεύων, καὶ ταῦτα, δοῖηρι
 ὄντι τῆς τοξικῆς.

7. ΠΛ. Τοῦτο μὲν, ὦ γενναῖε, κατὰ τοὺς
 ῥήτορας εἴρηται σοι· ἐναντιώτατον γοῦν ἔστι
 τῶ πράγματι, καὶ χαλεπωτέραν σου ἐπιδείκ-
 νυσι τὴν τόλμαν, εἶγε τῇ ἀδικίᾳ, καὶ
 ἀχαριστία πρόσσεσιν, ὅς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύ-
 ματα, ὡς Φῆς, λαβὼν, καθ' ἡμῶν ἐτόξευες, ἕνα
 τοῦτον ὑποθέμενος τὸν σκοπὸν, ἅπαντας ἡμᾶς
 ἀγορεύειν κακῶς. Τοιαῦτα παρὰ σοῦ ἀπειλή-
 φαμεν, ἀνθ' ὧν σοι τὸν λειμῶνα ἐκεῖνον
 ἀναπετάσαντες, οὐκ ἐκαλύομεν δρέπεσθαι, καὶ
 τὸ προκόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν. Ὡστε
 διὰ γε τοῦτο μάλιστα, δίκαιος ἂν εἴης
 ἀποθανεῖν.

8. ΛΟΥ. Ὁρᾶτε, πρὸς ὄργην ἀκούετε, καὶ

6. εἶναι τις] *Aliquis* is used in a similar sense in Latin.
 Thus:—

“*Sese aliquem credens*”—— Pers. Sat. I.

Θάμυριν] *Thamyris*, the son of *Philammon* and *Argiope*,
 challenged the *Muses* to a contest. As might be expected, he
 was conquered, and the victorious *Muses*, to punish him for
 his presumptuous temerity, deprived him of his sight, voice,
 and lyre.

Εὐρύλον] He contended with *Apollo*, for victory in archery.
Hygin. Fab. 15.

οὐδὲν τῶν δικαίων προσέσθε. Καίτοι οὐκ ἂν ᾤηθην ποτὲ, ὡς ὄργῃ Πλάτωνος, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ τῶν ἄλλων ὑμῶν καθίκοιτο ἂν· ἀλλὰ μοι ἔδοκεῖτε μόνοι δὴ πόρρω εἶναι τοῦ τοιούτου. Πλὴν ἀλλὰ μὴ ἀκρίτον γε, ὦ Δαυμάσιοι, μηδὲ πρὸ δίκης ἀποκτείνητέ με. Ὑμέτερον γοῦν καὶ τοῦτο ἦν, μὴ βία, μηδὲ κατὰ τὸ ἰσχυρότερον πολιτεύεσθαι, δίκη δὲ τὰ διάφορα διαλύεσθαι, δίδοντας λόγους, καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει. "Ὡστε δικαστὴν ἐλόμενοι, κατηγορήσατε μὲν ὑμεῖς, ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὄντινα ἂν χειροτονήσητε ὑπὲρ ἀπάντων· ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. Κατὰ εἰ μὲν τι ἀδικῶν φαίνωμαι, καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γινῶ τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν· ὑμεῖς δὲ βίαιον οὐδὲν τολμήσετε." Ἦν δὲ τὰς εὐθύνας ὑποσχῶν, καθαρὸς ὑμῶν καὶ ἀνεπίληπτος εὐρίσκωμαι, ἀφῆσούσι μὲν οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ εἰς τοὺς ἕξαπατήσαντας ὑμᾶς, καὶ παροξύναντας καθ' ἡμῶν, τὴν ὄργην τρέψετε.

9. ΠΛ. Τοῦτο ἐκεῖνο, ἐς πεδίον τὸν ἵππον, ὡς παρακρουσάμενος τοὺς δικαστάς, ἀπέλθοις. Φασὶ γοῦν ῥήτορά σε, καὶ δικανικόν τινα εἶναι, καὶ πάνουργον ἐν τοῖς λόγοις. Τίνα

8. προσέσθε] "Admit;" as before p. 47.

μὴ βία κ. τ. λ.] "Not by violence, nor yet according to the stronger side."

δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὅν τινα μὴ σὺ δαροδοκήσας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἄδικα, πείσεις ὑπὲρ σοῦ ψηφίσασθαι; ΛΟΥ. Θάρρῃτε τούτου γε ἔνεκα· οὐδένα τοῦτον διαίτητῃν ὑποπτον ἢ ἀμφίβολον ἀξιῶσαιμ' ἂν γενέσθαι, καὶ ὅστις ἀποδώσεταιί μοι τὴν ψῆφον. Ὁρᾶτε γοῦν, τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὑμῶν ποιούμεναι δικάστριαν ἔγωγε. ΠΛ. Καὶ τίς ἂν κατηγορήσειεν, εἴγε ἡμεῖς δικάσομεν; ΛΟΥ. Οἱ αὐτοὶ κατηγορεῖτε, καὶ δικάζετε. Οὐδὲν οὐδὲ τοῦτο δέδια· τοσοῦτον ὑπερφέρω τοῖς δικαίοις, καὶ ἐκ περιουσίας ἀπολογησασθαι ὑπολαμβάνω.

10. ΠΛ. Τί ποιούμεν, ὦ Πυθαγόρα, καὶ Σώκρατες; ἔοικε γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν. ΣΩ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δικαστήριον, καὶ τὴν Φιλοσοφίαν παραλαβόντες, ἀκούσωμεν ὅ, τι καὶ ἀπολογησέσθαι; Τὸ πρὸ δίκης γὰρ οὐχ ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτικόν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. Παρέξομεν γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλουσι, καταλέυσαντες ἄνδρα μὴδὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ· καὶ ταῦτα, δικαιοσύνη χαίρειν αὐτοὶ λέγοντες. Ἡ τί ἂν εἴποιμεν Ἀνύτου καὶ Μελίτου πέρι, τῶν ἐμοῦ κατηγορησάντων,

ἐκ περιουσίας] We have this expression in Demosth. *ac Coron. cap. 2*. It is equivalent to the Latin term *supervacaneum*—Vid. Sall. *Bell. Cat. Cataline's speech*.

10. Τὸ πρὸ δίκης] καταψηφίσθαι *to condemn, understood*.

ἢ τῶν τότε δικαστῶν, εἰ οὗτος τεθνήξῃ, μηδὲ τοπαράπαν ὕδατος μεταλαβῶν; ΠΛ. "Ἄριστά παραινεῖς, ᾧ Σώκρατες· ἄστε ἀπίωμεν ἐπὶ τὴν Φιλοσοφίαν, ἢ δὲ δικασάτω, καὶ ἡμεῖς ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη διαγνῶ.

11. ΛΟΥ. Εὖγε, ᾧ σοφώτατοι· ἀμείνω ταῦτα, καὶ νομιμώτερα. Τοὺς μὲν τοι λίθους φυλάττετε, ὡς ἔφην· δεήσει γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὑπερον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. Ποῦ δὲ τὴν Φιλοσοφίαν εὔροι τις ἂν; οὐ γὰρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. Καίτοι πάνυ πολὺν ἐπλανήθην χρόνον, ἀναζητῶν τὴν οἰκίαν, ὡς ξυγγενοίμην αὐτῇ. Εἶτα ἐντυγχάνων ἂν τισι τριβῶνια περιβεβλημένοις, καὶ πώγωνας βαθεῖς καθειμένοις, παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἤκειν φάσκουσιν, οἴομενος εἰδέναι αὐτοὺς, ἀνηρώτων. Οἱ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐμοῦ ἀγνοοῦντες, ἢ οὐδ' ὅλως ἀπεκρίνοντό μοι, ὡς μὴ ἐλέγχουίτο οὐκ εἰδότες, ἢ ἄλλην θύραν ἀντ' ἄλλης ἀπεδείκνυον. Οὐδέπω γοῦν καὶ τήμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι τὴν οἰκίαν.

12. Πολλάκις δὲ αὐτὸς εἰκάσας, ἢ ξιναγήσαντός τινος, ἤκον ἂν ἐπὶ τινος θύρας, βεβαίως ἐλπίσας τότε γοῦν εὐρηκέναι· τεκμαιρόμενος τῷ πλήθει τῶν ἐσιόντων τε καὶ ἐξιόντων, ἀπάντων σκυθραπῶν, καὶ τὰ σχήματα εὐστιαλῶν, καὶ

Λύτου καὶ Μελίτου] The accusers of Socrates.

ὑδατος μεταλαβῶν] This alludes to the clepsydra, a vessel filled with water, which regulated the time for the speeches of the prosecutor and defendant in a judicial trial.

φροντιστικῶν τὴν πρόσοψιν. Μετὰ τούτων οὖν
 ξυμπαραβυσθεῖς, καὶ αὐτὸς ἐσηλθον ἄν. Εἶτα
 ἑώρων γύναιόν τι οὐχ ἀπλοϊκόν, εἰ καὶ ὅτι
 μάλιστα ἐς τὸ ἀφελές καὶ ἀκόσμητον ἑαυτὴν
 ἐπερρύθμιζεν· ἀλλὰ κατεφάνη μοι αὐτίκα οὐδὲ
 τὸ ἄφετον δοκοῦν τῆς κόμης ἀκαλλάπιστον
 ἑῶσα, οὐδὲ τοῦ ἱμαλίου τὴν ἀναβολὴν ἀνεπίη-
 δεύτως περιτέλλουσα. Προδῆλος δὲ ἦν κοσμου-
 μένη αὐτοῖς, καὶ πρὸς εὐπρέπειαν τῶ ἀθεραπεύτῳ
 δοκοῦντι προσχρωμένη. Ὑπεφαίνετο δὲ τι καὶ
 ψιμύθιον, καὶ φύκος, καὶ τὰ ρύμματᾶ πάνυ
 ἑταιρικά. Καὶ ἐπαινουμένη ὑπὸ τῶν ἐραστῶν
 ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρέ· καὶ εἰ δοίη τις,
 προχείρως ἐδέχετο· καὶ τοὺς πλουσιωτέρους
 ἂν παρακαθισαμένη πλησίον, τοὺς πένητας
 τῶν ἐραστῶν οὐδὲ προσέβλεπε. Πολλάκις δὲ
 καὶ γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκούσιον,
 ἑώρων περιδέξαια χρυσᾶ, τῶν ἐγγέλεων παχύ-
 τερα. Ταῦτα ἰδῶν, ἐπὶ πόδας αὐτῆς εὐδύς
 ἀνέστρεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τοὺς κακοδαίμονας
 ἐκείνους, ἐλκομένους πρὸς αὐτῆς, οὐ τῆς ῥίνος,
 ἀλλὰ τοῦ πάγωνος, καὶ κατὰ τὸν Ἰξίονα,
 εἰδῶλῳ ἀντὶ τῆς Ἥρας ξυνόντας.

12. πρὸς εὐπρέπειαν.] “ And adopted this seeming negligence
 for effect.

ρύμματᾶ.] Stock justly remarks that this reading is preferable
 to that adopted by Gronovius (χρώματα)—*ρύμματᾶ*, (says he)
 means what we call *cosmetic washes*.

Ἰξίονα.] Ixion, the king of Thessaly, when admitted to the

13. ΠΛ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας· οὐ γὰρ πρόδηλος, οὐδὲ πᾶσι γνώριμος ἡ Θύρα. Πλὴν ἀλλ' οὐδὲν δεήσει βαδίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα γὰρ ἐν Κεραμεικῷ ὑπομενοῦμεν αὐτήν. Ἡ δὲ ἤδη που ἀφίξεται, ἐπανιοῦσα ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς περιπατήσῃ καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ τοῦτο γὰρ ὁσημέραι ἔθος ποιεῖν αὐτῇ. Μᾶλλον δὲ ἤδη πρόσσεισιν. Ὁρᾷς τὴν κόσμιον τὴν ἀπὸ τοῦ σχήματος, τὴν προσηνῆ τὸ βλέμμα, τὴν ἐπὶ συννοίᾳ ἡρέμα βαδίζουσαν; ΛΟΥ. Πολλὰς ὁμοίας ὀρῶ τό γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν. Καίτοι μία πάντως ἦγε ἀληθῆς Φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς. ΠΛ. Εὖ λέγεις· ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστὶ, φθεγγαμένη μόνον.

14. ΦΙΛ. Παπαί· τί Πλάτων, καὶ Χρῆσιππος ἄνω, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ οἱ λοιποὶ ἅπαντες, αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά μου τῶν μαθημάτων; τί αὖθις ἐς τὸν βίον; ἄρα τις ὑμᾶς ἐλύπει τῶν κάτω; ὀργιζομένοις γοῦν
at least

company of the gods, attempted to seduce Juno. Jupiter, having heard of his design, deceived his ungrateful guest by a cloud in the shape of Juno. The Centaurs were the offspring of this intrigue.

13. Κεραμεικῷ.] The public burying ground of those who had fallen in battle.

ἐξ Ακαδημίας.] Where she was engaged at the lectures of the Academicians.

ἐν τῇ Ποικίλῃ.] To be present at the disputations of the Stoics.

τό γε σχῆμα.] γε—"at least."

εοίκατε. Καὶ τίνα τοῦτον ξυλλαβόντες ἄγεται; ἢ που λωποδύτης τις, ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱερόσυλός ἐστι; ΠΛ. Νῆ Δία, ᾧ Φιλοσοφία, πάντων γε ἱεροσῦλων ἀσεβέστατος· ὅς τὴν ἱερωτάτην σὲ κακῶς ἀγορεύειν ἐπεχείρησε, καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, ὅποσοι τὶ παρὰ σοῦ μαθόντες, τοῖς μεθ' ἡμᾶς καταλελοίπαμεν. ΦΙ. Εἶτα ἡβανακθήσατε λοιδορησαμένου τινός, καὶ ταῦτα, εἰδότες ἐμὲ, οἷα πρὸς τῆς Καμφιδίας ἀκούουσα ἐν Διονυσίοις, ὅμως φίλην τε αὐτὴν ἡγήμαι, καὶ οὔτε ἐδικασάμην οὔτε ἠτιασάμην προσελθοῦσα, ἐφίημι δὲ παίζειν τὰ εἰκότα καὶ τὰ ξυνήδη τῇ ἐορτῇ; Οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἂν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τούναντίον, ὅπερ ἂν ἦ καλόν, ὥσπερ τὸ χρυσίον ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει, καὶ φανερώτερον γίνεται. Ὑμεῖς δὲ, οὐκ οἶδα ὅπως, ὀργίλοι καὶ ἀγανακτικοὶ γεγόνατε. Τί δ' οὖν αὐτὸν ἄγχετε; ΠΛ. Μίαν ἡμέραν

14. πρὸς τῆς Καμφιδίας. [This alludes to the Nubes of Aristophanes, which ridiculed Socrates. It has been asserted, that to this comedy his unfortunate death is to be ascribed.

ἐν Διονυσίῳ.] The festivals of Bacchus, celebrated in January, March, and April. — Διονύσια τὰ ἐν Δίμναις, in March; Διονύσια τὰ κατ' ἄγρους, in January; and Διονύσια τὰ κατ' ἄστυ, in April.

ἀποσπώμενον.] ἀποσπώμενον—Grævius.—We may translate the word in the text, “beaten out,” although it properly means *deductum*, not *distractum* or *contusum*. Its meaning is similar to that in the line of Persius. —

————— “et stringere venas
Ferventis massæ crudo de pulvere jussit.”

ταύτην παραίτησάμενοι, ἤκομεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς ὑπόσχη τὴν ἀξίαν ἂν δέδρακε· φῆμαι γὰρ ἡμῖν διήγγελλον, οἷα ἔλεγεν ἐπιῶν ἐς τὰ πλήθη καθ' ἡμῶν. ✕

15. ΦΙ. Εἶτα πρὸ δίκης οὐδὲ ἀπολοῖσάμενον ἀποκτενεῖτε; δῆλος γοῦν ἐστὶν εἰπεῖν τί θέλων. ΠΛ. Οὐκ· ἀλλ' ἐπὶ σέ τὸ πᾶν ἀναβαλλόμεθα, καὶ σοὶ ὅ, τι ἂν δοκῆ, τοῦτο ποιήσει τέλος τῆς δίκης. ΦΙ. Τί φῆς σύ; ΛΟΥ. Τοῦτο αὐτὸ, ᾧ δέσποινα Φιλοσοφία, ἤπερ καὶ μόνη τάληθές ἐξευρεῖν δύναται. Μόλις γοῦν εὐρόμην, πολλὰ ἱκετεύσας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην. ΠΛ. Νῦν, ᾧ κατάρατε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς, πρῶν δὲ τὸ ἀλιμότατον Φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τοσοῦτῳ ἀποκηρύττων θεάτρῳ, κατὰ μέρη δὲ ὀβελῶν ἕκαστον εἶδος αὐτῆς τῶν λόγων. ΦΙ. Ὁρᾶτε μὴ οὐ Φιλοσοφίαν οὗτός γε, ἀλλὰ γόητας ἄνδρας, ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλὰ καὶ μισαρὰ πράττοντας, ἠγόρευε κακῶς. ΛΟΥ. Εἶση αὐτίκα, ἣν ἐθέλης ἀπολογουμένου ἀκούειν. Μόνον ἀπίωμεν ἐπ' Ἄρειον πάγον· μᾶλλον δὲ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν αὐτὴν, ὡς ἂν ἐκ περιωπῆς ἅμα καταφανείη ^{ἢ ἀποδοξασθῆ} πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει.

16. ΦΙ. Ὑμεῖς δὲ, ᾧ φίλοι, ἐν τῇ Ποικίλῃ τέως περιπατήσατε· ἤξω γὰρ ὑμῖν, ἐκδικάσασα

16. τίως.] "In the mean time."

τὴν δίκην. ΛΟΥ. Τίνες δὲ εἰσιν, ᾧ Φιλοσοφία; πάνυ γὰρ κόσμιαί καὶ αὗται δοκοῦσιν. ΦΙ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύνη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐτὴν· ἡ προηγουμένη δὲ, Παιδεία· ἡ ἀμυδρὰ δὲ αὕτη, καὶ ἀσαφὴς τὸ χρωῶμα, ἡ Ἀλήθειά ἐστιν. ΛΟΥ. Οὐχ ὄρῳ ἦντινα καὶ λέγεις. ΦΙ. Τὴν ἀκαλλώπιστον ἐκείνην οὐχ ὄρῳ, τὴν γυμνὴν, τὴν ὑποφεύγουσαν ἀεὶ, καὶ διολισθαίνουσαν; ΛΟΥ. Ὅρῳ νῦν μόλις. Ἀλλὰ τί οὐχὶ καὶ ταύτας ἄλεις, ὡς πλῆρες γένοιτο καὶ ἐντελὲς τὸ συνέδριον; τὴν Ἀλήθειαν δὲ γε καὶ ξυνήγορον ἀναβιβάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βούλομαι. ΦΙ. Νὴ Δία, ἀκολουθήσατε καὶ ὑμεῖς. Οὐ βαρὺ γὰρ μίαν δικάσαι δίκην· καὶ ταῦτα, περὶ τῶν ἡμετέρων ἐσομένην.

17. ΑΛΗΘ. Ἄπιτε ὑμεῖς· ἐγὼ γὰρ οὐδὲν δέομαι ἀκούειν, ἃ πάλαι οἶδα ὅποιά ἐστιν. ΦΙΛ. Ἀλλ' ἡμῖν, ᾧ Ἀλήθεια, ἐν δέοντι ξυνδικάζοις ἂν, ὡς καὶ καταμηνύοις ἕκαστα. ΑΛΗ. Οὐκοῦν ἐπάγωμαι καὶ τὰ θεραπαινιδίῳ τούτῳ, εὐνοϊκώτερόν μοι ὄντε. ΦΙ. Καὶ μάλα, ὅποσας ἂν ἐθέλῃς. ΑΛΗ. Ἐπεσθον, ᾧ Ἐλευθερία καὶ Παρρησία μεθ' ἡμῶν, ὡς τὸν δεῖλαιον τοῦτον ἀνθρωπίσκον, ἐραστὴν ἡμέτερον ὄντα, καὶ κινδυνεύοντα ἐπὶ μηδεμιᾷ προφάσει δικαίᾳ,

Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη.] "That masculine looking female is Virtue.

σῶσαι δυνηθῶμεν· σὺ δ', Ἐλεγχε, αὐτοῦ περιμένειν. ΛΟΥ. Μηδ' αὖτως, ὡς δέσποινά· ἡκέτω δὲ καὶ οὗτος, καὶ εἴ τις ἄλλος. Οὐ γὰρ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις προσπολεμῆσαι δεήσει μοι, ἀλλ' ἀλαζόσιν ἀνθρώποις, καὶ δυσελέγκτοις, αἰεὶ τινὰς ἀποφυγὰς εὕρισκομένοις· ὥστε ἀναγκαῖος ὁ Ἐλεγχος. ΦΙ. Ἀναγκαῖός τ' αἶμα μὲν οὖν. Ἄμεινον δὲ, εἴ καὶ τὴν Ἀπόδειξιν παραλάβοις. ΑΛ. Ἐπεσθε πάντες, ἐπεὶ περ ἀναγκαῖοι δοκεῖτε πρὸς τὴν δίκην.

18. ANAB. Ὁρᾶς; προσελαιρίσεται καθ' ἡμῶν, ὡς Φιλοσοφία, τὴν Ἀλήθειαν. ΦΙ. Εἶτα δεδίατε, ὡς Πλάτων, καὶ Χρῦσιππε, καὶ Ἀριστότελες, μή τι ψεύσεται ὑπὲρ αὐτοῦ, Ἀλήθεια οὐσα; ΠΛ. Οὐ τοῦτο· ἀλλὰ δεινῶς πανοῦργός ἐστι, καὶ κολακικός· ὥστε παραπείσει αὐτήν. ΦΙ. Θαρρέϊτε· οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἀδίκον, Δικαιοσύνης ταύτης συμπαρούσης. Ἀπίωμεν οὖν.

19. Ἄλλ' εἶπέ μοι σὺ, τί σοι τούνομα; ΛΟΥ. Ἐμοὶ Παρρήσιαδῆς, Ἀληθίανος, τοῦ Ἐλεγχικλέους. ΦΙ. Πατρίς δέ; ΛΟΥ. Σύρος, ὡς Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφραλιδίων. Ἀλλὰ τί

17. Ἐλεγχε.] Ἐλεγχος could only be useful, where it was necessary to convict the person prosecuted.

19. τοῦ Ἐλεγχικλέους.] "The son of Elexicles," i. e. Alethion the father of Parresiades.

Σύρος.] Lucian was born at Samosāta, a town in Syria.

τοῦτο ; καὶ γὰρ τούτων τινὰς οἶδα τῶν ἀντιδίκων μου, οὐχ ἤτλον ἐμοῦ βαρβάρους τὸ γένος· ὁ τρόπος δὲ, καὶ ἡ παιδεία, οὐ κατὰ Σολέας, ἢ Κυπρίους, ἢ Βαβυλωνίους, ἢ Σταγειρίτας. Καίτοι πρὸς γε σὲ, οὐδὲν ἂν γένοιτο ἔλαττον, οὐδ' εἰ τὴν φωνὴν βάρβαρος εἶη τις, εἴπερ ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνοιτο οὔσα. ΦΙ. Εὖ λέγεις· ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρόμην.

20. Ἡ τέχνη δέ σοι τίς ; ἄξιον γὰρ ἐπίστασθαι τοῦτό γε. ΛΟΥ. Μισαλαζῶν εἰμι, καὶ μισογόνος, καὶ μισοψευδῆς, καὶ μισότυφος· καὶ μισῶ πᾶν τὸ τοιοῦτῶδες εἶδος τῶν μισαρῶν ἀνθρώπων· πάνυ δὲ πολλοὶ εἰσιν, ὡς οἶσθα. ΦΙ. Ἡράκλεις, πολυμισῆ τινὰ μέτει τὴν τέχνην. ΛΟΥ. Εὖ λέγεις· ὀρθῶς γοῦν ὅποσους ἀπεχθάνομαι, καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐτήν. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν αὐτῇ πᾶνυ ἀκριβῶς οἶδα· λέγω δὴ τὴν ἀπὸ τοῦ φιλοῦ τὴν ἀρχὴν ἔχουσαν· φιλαλήθης γὰρ, καὶ φιλόκαλος, καὶ φιλαπλοϊκός, καὶ ὅσα τῶ

[Σολέας.] Solæ, in Cilicia, gave birth to Crato and Chrysippus,

[Κυπρίους.] Citium, in Cyprus, was the birth place of Zeno, the Stoic.

[Βαβυλωνίους.] Diogenes the Stoic, was born at Babylon.

[Σταγειρίτας.] Stageira, in Macedonia, was the birth place of Aristotle.

[ἄλλως.] "To no purpose."—i. e. *It was a useless question that I asked.*

φιλεῖσθαι συγγειῆ. Πλὴν ἀλλ' ὀλίγοι πάνυ ταύτης ἄξιοι τῆς τέχνης· οἱ δὲ ὑπὸ τῆ ἑναντία ταπτόμενοι, καὶ τῷ μίσει οἰκειότεροι, πεντακισμύριοι. Κινδυνεύω τοίγαροῦν τὴν μὲν ὑπ' ἀργίας ἀπομαθεῖν ἤδη, τὴν δὲ πάνυ ἠκριβωκέναι. ΦΙ. Καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν· τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε, φασί, καὶ τάδε. "Ὡστε μὴ διαίρει τὰ τέχνα· μία γὰρ ἐστὸν, δύο εἶναι δοκοῦσαι. ΛΟΥ. "Ἄμεινον σὺ οἶσθα ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. Τὸ μέντοι ἐμὸν τοιοῦτόν ἐστιν, οἶον τοὺς μὲν πονηροὺς μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τοὺς χρηστούς, καὶ φιλεῖν.

21. ΦΙ. "Ἄγε δὴ (πάρεσμεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν) ἐνλαυθά ποῦ ἐν τῷ προνάῳ τῆς Πολιάδος δικάζωμεν. Ἡ Ἰέρεια, διάθες ἡμῖν τὰ βάρβα· ἡμεῖς δὲ ἐν τοσοῦτῳ προσκυνήσωμεν τὴν θεόν. ΛΟΥ. Ὡ Πολιάς, ἐλθέ μοι κατὰ τῶν ἀλλαγόνων σύμμαχος, ἀναμνησθεῖσα ὅποσα ἐπιπορκούντων ὁσημέραι ἀκούεις αὐτῶν· καὶ ἅ πράττουσι δὲ μόνη ὄραῖς, ἅτε δὴ ἐπίσκοπος οὔσα· νῦν καιρὸς ἀμύνασθαι αὐτούς. Ἐμὲ δ' ἦν που κρατούμενον ἴδης, καὶ πλείους

τοῦ γὰρ αὐτοῦ.] "For they are similar, as the expression is." The expression is καὶ τάδε, καὶ τάδε, which can only be translated so as to partially give the force of the original, by *as are these, so are those*.

21. τῆς Πολιάδος.] Minerva, the tutelary deity of Athens.

ἐν τοσοῦτῳ.] In the mean time.

ᾧσιν αἱ μέλαιναι, σὺ προσθεῖσα τὴν σεαυτῆς, σῶζε.

22. ΦΙ. Εἶεν ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ δὴ καθήμεθα, ἔτοιμοι ἀκούειν τῶν λόγων· ὑμεῖς δὲ προελόμενοί τινά ἐξ ἀπάντων, ὅστις ἄριστα κατηγορεῖσαι ἂν δοκῆ, ξυνείρετε τὴν κατηγορίαν, καὶ διελέγχετε· οὐ γὰρ οἶόν τε πάντας ἅμα λέγειν. Σὺ δὲ, ᾧ Παρρησιάδῃ, ἀπολογήσῃ τὸ μετὰ τοῦτο. ΑΝΑ. Τίς οὖν ὁ ἐπιηδειότατος ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο πρὸς τὴν δίκην; ΧΡΥ. Σοῦ, ᾧ Πλάτων, ἦτε μεγαλόνοια θαυμαστή, καὶ ἡ καλλιφωνία δεινῶς Ἀττική, καὶ τὸ κεχαρισμένον, καὶ πειθοῦς μεστόν· ἦτε σύνεσις, καὶ τὸ ἀκριβές, καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῶν ἀποδείξεων, πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα πρόσεστιν. Ὡστε τὴν προσηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἀπάντων εἰπέ τὰ εἰκότα. Νῦν ἀναμνήσθητι πάντων ἐκείνων, καὶ συμφόρει εἰς τὸ αὐτὸ, εἰ τί σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρόδικον, ἢ Ἰππίαν εἰρηλατῆ· δεινότερος οὗτός ἐστιν. Ἐπίπαττε οὖν καὶ τὰς εἰρωνείας, καὶ τὰ κομψὰ ἐκεῖνα καὶ συνεχῆ ἔρώτα. Κἂν σοι δοκῆ, ἀκείνῳ που παράβυσσον, ὡς “ὁ

τὴν σεαυτῆς.] In the trial of Orestes for killing his mother, the votes were equal, until Minerva decided the judgment, by voting for him.

22. Σοῦ, ᾧ Πλάτων] “Yours, Plato, &c.”

τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ] “The seasonable introduction.”

μέγας Ζεὺς, πῆνὸν ἄρμα ἐλαύνων," ἀγανακτῆσαιεν ἄν, εἰ μὴ οὗτος ὑπόσχη τὴν δίκην.

23. ΠΛ. Μηδαμῶς. Ἄλλὰ τινα τῶν σφοδρότερον προχειρισάμεθα, Διογένην τοῦτον, ἢ Ἀντισθένην, ἢ Κρατήλα, ἢ καὶ σὲ, ᾧ Χρῦσιππε. Οὐ γὰρ δὴ κάλλους ἐν τῷ παρόντι, καὶ δεινότητος συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλὰ τινος ἐλεγτικῆς, καὶ δικανικῆς παρασκευῆς· ῥήτωρ δὲ ὁ Παρρησιάδης ἐστίν. ΔΙ. Ἄλλ' ἐγὼ αὐτοῦ κατηγορήσω· καὶ γὰρ οὐδὲ πάνυ μακρῶν τῶν λόγων δεήσεσθαι· καὶ ἄλλως δὲ, ὑπὲρ ἀπάντας ὕβρισμαι, δὴ ὀβολῶν πρῶην ἀποκεκηρυγμένος. ΠΛ. Ὁ Διογένης, ᾧ Φιλοσοφία, ἐρεῖ τὸν λόγον τὸν ὑπὲρ ἀπάντων. Μέμνησο δὲ, ᾧ γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτοῦ μόνον πρεσβεύειν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὄραν. Εἰ γάρ τι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα ἐν τοῖς λόγοις, σὺ δὲ τοῦτο μὲν μὴ ἐξέταζε, μὴδ' ὅστις ἐστίν ὁ ἀληθέστερος νῦν λέγε· ὅλως δὲ, ὑπὲρ Φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτει περιυβρισμένης, καὶ κακῶς ἀκουούσης ἐν τοῖς Παρ-

ὡς ὁ μέγας Ζεὺς] Alluding to a passage in the Phædrus of Plato.

23. καὶ ἄλλως δὲ] The reading appears incorrect. It should be καὶ ἄλλως τι—"and especially."

κακῶς ἀκουούσης] "Vituperated—spoken ill of." In a similar sense to that of *ακουω*, *audio* is used Latin. Thus:—

—————"Rex que Paterque
Audisti coram," &c.————

Hor. Epist. i. 7.

ρήτιάδου λόγοις· καὶ τὰς προαιρέσεις ἀφείς, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὃ κοινὸν ἅπαντες ἔχομεν, τοῦτο ὑπερμαχεῖ. "Ὁρα, σὲ μόνον προεστησαμεθα, καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν νῦν κινδυνεύεται, ἢ σεμνότατα δόξαι, ἢ τοιαῦτα πιστευθῆναι, οἷα οὗτος ἀπέφηνε.

24. ΔΙ. Θαρρείτε, οὐδὲν ἐλλείψομεν, ὑπὲρ ἁπάντων ἐρῶ. Κἂν ἡ Φιλοσοφία δέ, πρὸς τοὺς λόγους ἐπικλασθεῖσα, (φύσει γὰρ ἡμερος καὶ πρᾶός ἐστιν) ἀφείναι διαβουλεύηται αὐτὸν, ἀλλ' οὐ τὰ ἐμὰ ἐνδεήσει· δείξω γὰρ αὐτῷ, ὅτι μὴ μάτην ξυλοφοροῦμεν. ΦΙ. Τοῦτο μὲν μηδαμῶς· ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον, ἄριστον γὰρ) ἢπερ τῷ ξύλῳ. Μὴ μέλλε δ' οὔν· ἤδη γὰρ ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σὲ τὸ δικαστήριον ἀποελέπει. ΛΟΥ. Οἱ λοιποὶ καθιζέσθωσαν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ψηφοφορεῖτωσαν μεθ' ὑμῶν· Διογένης δὲ κατηγορεῖτω μόνος. ΦΙ. Οὐ δέδιας οὔν, μή σου καλαψηφίσωμαι; ΛΟΥ. Οὐδαμῶς. πλείοσι γοῦν κρατῆσαι βούλομαι. ΦΙ. Γενναῖα σου ταῦτα. Καθίσατε δ' οὔν· σύ δ', ὦ Διόγενης, λέγε.

25. ΔΙ. Οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα περὶ τὸν βίον, ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἀκριβῶς οἶσθα, καὶ οὐδὲν δεῖ λόγων. "Ἴνα γὰρ τὸ κατ' ἐμὲ σιωπήσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν τοῦτον, καὶ Πλάτωνα, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Χρῦσιππον, καὶ τοὺς ἄλλους, τίς οὐκ οἶδεν ὅσα ἐς τὸν βίον

καλὰ ἐσεκομίσαντο ; Ἄ δὲ τοιοῦτους ὄντας ἡμᾶς ὁ τρισκαλάρατος οὔλοσι Παρρησιάδης ὕβρικεν, ἤδη ἐρῶ. Ῥήτωρ γάρ τις, ὡς Φασιν, ἂν, ἀπολιπὼν τὰ δικαστήρια, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδοκιμήσεις, ὅποσον ἢ δεινότητος, ἢ ἀκμῆς ἐπεπόριστο ἐν τοῖς λόγοις, τοῦτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσκευάσάμενος, οὐ πάυεται μὲν ἀγορεύων κακῶς, γόητας καὶ ἀπατεῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀναπειθῶν καταγελαῖν ἡμῶν καὶ καταφρονεῖν, ὡς τὸ μηδὲν ὄντων. Μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖσθαι πρὸς τῶν πολλῶν ἤδη πεποίηκεν αὐτούς τε ἡμᾶς, καὶ σὲ τὴν Φιλοσοφίαν, Φληνάφους καὶ λήρους ἀποκάλων τὰ σὰ, καὶ τὰ σπουδαιότατα, ἂν ἡμᾶς ἐπαίδευσας, ἐπὶ χλευασμῶ διεξιῶν, ὥστε ἑαυτὸν μὲν κροτεῖσθαι, καὶ ἐπαίνεσθαι πρὸς τῶν θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὕβριζεσθαι. Φύσει γὰρ τοιοῦτόν ἐστὶν ὁ πολὺς λεῶς· χαίρουσι τοῖς ἀποσκώπτουσι καὶ λοιδοροῦμένοις, καὶ μαλισθ' ὅταν τὰ σεμνότατα εἶναι δοκοῦντα διασύρηται· ὥσπερ ἀμέλει καὶ πάλαι ἔχαιρον Ἀριστοφάνει καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτην τουτονὶ ἐπὶ χλευασίᾳ παρὰ γούσιν ἐπὶ τὴν σκηνὴν, καὶ κωμωδοῦσιν ἀλλοκότους τινὰς περὶ αὐτοῦ κωμωδίας. Καίτοι ἐκεῖνοι

25. τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδοκιμήσεις] “And the character that he had made there.”

Καίτοι ἐκεῖνοι.] Diogenes, wishing to show that Lucian's conduct was much more reprehensible than that of the ancient comedians, says that they directed their satire against but *one*

μὲν καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν· καὶ τὸ σκᾶμμα μέρος τι ἐδόκει τῆς ἐορτῆς· καὶ ὁ θεὸς ἴσως χαίρει, φιλόγελῶς τις ὢν.

26. Ὁ δὲ τοὺς ἀρίστους ζυγκαλῶν, ἐκ πολλοῦ φροντίσας, καὶ παρασκευασάμενος, καὶ βλασφημίας τινὰς ἐς παχὺ βιβλίον ἐγγράψας, μεγάλη τῇ Φωνῇ διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέλην τοῦτον, Χρύσιππον ἐκεῖνον, ἐμὲ, καὶ ὅλως ἅπαντας, οὔτε ἐορτῆς ἐφεισίσης, οὔτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμῶν παθῶν. Εἶχε γὰρ ἂν τινὰ συγγνώμην αὐτῶ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος, ἀλλὰ μὴ ἄρχων αὐτὸς ἔδρασε. Καὶ τὸ πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, καὶ ὑπὸ τὸ σὸν ὄνομα, ᾧ Φιλοσοφία, ὑποδύεται καὶ ὑπελθὼν τὸν Διάλογον, ἡμέτερον οἰκέτην ὄντα, τούτῳ ζυγκαλῶσιν καὶ ὑποκριτῇ χρῆται καθ' ἡμῶν· ἔτι καὶ Μένιππον ἀναπέισας ἐταῖρον ἡμῶν ἀνδρα, ζυγκαμωδεῖν αὐτῶ τὰ πολλὰ ὅς μόνος οὐ πάρεστιν, οὐδὲ καληγορεῖ μεθ' ἡμῶν, προδοὺς τὸ κοινόν.

27. Ἄνθ' ὧν ἀπάντων ἀξιόν ἐστίν αὐτὸν ὑποσχεῖν τὴν δίκην. Ἡ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοι,

philosopher, and that too during the celebration of the *Dionysia*, when it might be allowable both from jesting being considered a part of the festival, and likewise, from the character of the god—φιλόγελῶς τις ὢν.

26. εἰ ἀμυνόμενος, κ. τ. λ.] “If he had done so in his own defence, and were not the aggressor.”

τὰ σεμνότατα διασύρων ἐπὶ τοσούτων μαζύρων ;
 Χρήσιμον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον,
 εἰ θεάσαιτο αὐτὸν κολασθέντα, ὡς μηδὲ ἄλλός
 τις ἔτι καταφρονοίη Φιλοσοφίας. Ἐπεὶ τόγε
 τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβριζόμενον ἀνέχεσθαι,
 οὐ μετρίότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας καὶ εὐηθείας
 εἰκότως ἂν νομίζοιτο. Τὰ μὲν γὰρ τελευταῖα,
 τίνι φορητά ; ὅς καθάπερ ἀνδράποδα παραγα-
 γῶν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πωλητήριον, καὶ κήρυκα
 ἐπιστήσας, ἀπημπώλησεν, ὡς φασι, τοὺς μὲν
 ἐπὶ πολλῶν, ἐνίους δέ, μνάς Ἀττικῆς· ἐμὲ δ'
 ὁ πονηρότατος οὗτος, δὴ ὀβολῶν· οἱ παρόντες
 δ' ἐγέλαν. Ἄνθ' ὧν γε αὐτοί τε ἀνεληλύθαμεν
 ἀγανακλήσαντες, καὶ σὲ ἀξιούμεν τιμωρήσειν
 ἡμῖν, τὰ αἰσχίστα ὑβρισμένοις.

28. ΑΝΑ. Εὐγε, ὦ Διόγενες, ὑπὲρ
 ἀπάντων καλῶς, ὅποσα ἐχεῖν, ἅπαντα εἴρηκας.
 ΦΙ. Παύσασθε ἐπαίνουντες· ἔγχει τῷ ἀπολο-
 ουμενῷ. Σὺ δέ, ὦ Παρρησιάδη, λέγε ἤδη ἐν
 τῷ μέρει· σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ ρεῖ νῦν. Μὴ
 μέλλε οὖν.

29. ΠΑΡ. Οὐ πάντα μού, ὦ Φιλοσοφία,
 κατηγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, ὅσα ἦν
 χαλεπώτερα, οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, παρέλιπεν.
 Ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω ἕξαργος γενέσθαι, ὡς

28. ἔγχει τῷ ἀπολοουμένῳ.] " Pour out the water into the clepsydra for the defendant."

29. Εγὼ δὲ τοσούτου.] " So far am I from denying."

οὐκ εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμελετηκῶς ἀφίχθαι, ὥστε καὶ εἰ τινα ἢ αὐτὸς οὗτος ἀπεσιώπησεν, ἢ ἐγὼ μὴ πρότερον ἔφθην εἰρηκῶς, νῦν πρυσθήσειν μοι δοκῶ. Οὕτω γὰρ ἂν μάθοις οὐσίνας ἀπεκέρυττον, καὶ κακῶς ἠγόρευον, ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀποκαλιῶν. Καί μοι μόνον τοῦτο παραφυλάττετε, εἰ ἀληθῆ περι πάντων ἐρῶ. Εἰ δέ τι βλάσφημον ἢ τραχὺ φαίνοιτο ἔχων ὁ λόγος, οὐ τὸν διελέγχοντα ἐμὲ, ἀλλὰ ἐκείνους ἂν οἶμαι δικαιοτέρον αἰτιᾶσθαι, τὰ τοιαῦτα ποιοῦντας.

30. Ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ξυνεῖδον ὅποσα τοῖς ῥητορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προσεῖναι, ὑπάτην, καὶ ψεῦδος, καὶ θρασυλήϊα, καὶ βοήν, καὶ ὠθισμούς, καὶ μυρία ἄλλα, ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυγον· ἐπὶ δὲ τὰ σὰ, ᾧ Φιλοσοφία, καλὰ ὠρμήσας, ἠξίου ὅποσον ἔτι μοι λοιπὸν τοῦ βίου, καθάπερ ἐκ ζάλης καὶ κλύδωνος ἐς εὐδίον τινὰ λιμένα ἐσπλεύσας, ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος καταβιῶναι. Καίπειδὴ μόνον παρέκυψα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ τούσδε ἅπαντας ἐθαύμαζον, ἀρίστου βίου νομοθέτας ὄντας, καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπειγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας, τὰ κάλλιστα καὶ

ξυμφορώτατά παραινοῦντας, εἴ τις μὴ παραβαίνοι αὐτὰ, μηδὲ διολισθάνοι, ἀλλ' ἀτενὲς ἀποβλέπων ἐς τοὺς κανόνας, οὓς προτεθείκατε, πρὸς τούτους ῥυθμίζοι καὶ ἀπευθύνοι τὸν ἑαυτοῦ βίον· ὅπερ, νῆ Δία, καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ὀλίγοι ποιοῦσιν.

31. Ὅρῶν δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι φιλοσοφίας ἐχομένους, ἀλλὰ δόξης μόνον τῆς ἀπὸ τοῦ πράγματος, τὰ μὲν πρόχειρα ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὅποσα παντὶ μιμεῖσθαι ῥᾶδιον, εὖ μάλα εἰκότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέγω, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν· ἐπὶ δὲ τοῦ βίου καὶ τῶν πραγμάτων, ἀντιφθεγομένους τῷ σχήματι, καὶ τὰναντία ὑμῖν ἐπιτηδεύοντας, καὶ διαφθείροντας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑποσχέσεως, ἠγανάκτουν· καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιον ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν εἴτις ὑποκριτῆς τραγῳδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ᾖν, καὶ γυναικίης, Ἀχιλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοιτο αὐτὸν, μῆτε βαδίζων, μῆτε φθειγόμενος ἥρωϊκὸν, ἀλλὰ θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικούτῳ προσωπεῖῳ· ὃν οὐδ' ἂν ἢ Ἐλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιτο, πέρα τοῦ μετρίου αὐταῖς προσεικότα· οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ καλλίνικος· ἀλλὰ μοι δοκεῖ τάχιστ' ἂν ἐπιτρέψαι τῷ ῥοπάλῳ παίειν τὸν τοιοῦτον, αὐτόν τε, καὶ

31. τὸ ἀξίωμα τῆς, κ. τ. λ.] "The dignity of the profession."

οὐχ ὅπως.] "Much less," the ellipsis is οὐκ εἶσθ', or οὐκ ἐρωῖσθ'.

τὸ προσωπεῖον, οὕτως ἀτίμως καλατεθλησμέ-
νος πρὸς αὐτοῦ.

32. Τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ὑμᾶς πάσχοντας
ὑπ' ἐκείνων ὄρων, οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην τῆς
ὑποκρίσεως, εἰ πύθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἠρώων
προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον
μιμήσασθαι ὅς λεοντῆν περιβαλλόμενος, ἠξίου
λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυ-
μαίους ὀγκάμενος μάλα τραχὺ καὶ κατα-
πληκτικόν· ἄχρι δὴ τις αὐτὸν ξένος, καὶ λέ-
οντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις, ἠλεγξε, καὶ
ἀπεδίωξε παῖαν τοῖς ξύλοις. Ὁ δὲ μάλιστά
μοι δεινόν, ᾧ Φιλοσοφία, κατεφαίνετο, τοῦτο
ἦν. Οἱ γὰρ ἄνθρωποι, εἰ τινα τούτων ἐάρων
πονηρὸν, ἢ ἄσχημον, ἢ ἀσελγές τι ἐπιτη-
δεύοντα, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ Φιλοσοφίαν αὐ-
τὴν ἠτιᾶτο, καὶ τὸν Χρῦσιππον εὐθύς, ἢ
Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώ-
νυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, καὶ οὐ
τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. Καὶ ἀπὸ τοῦ κακῶς
βιοῦντος, πονηρὰ περὶ ὑμῶν εἵκαζον, τῶν πρὸ
πολλοῦ τεθνηκότων· (οὐ γὰρ παρὰ ζῶντας
ὑμᾶς ἢ ἐξέτασις αὐτοῦ ἐγένετο, ἀλλ' ὑμεῖς
μὲν ἐκ ποδῶν)· ἐκεῖνον δὲ ἐάρων σαφῶς ἀπαν-
τες δεινὰ καὶ ἄσεμνα ἐπιτηδεύοντα, ὥστε ἐρή-
μην ἠλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὴν ὁμοίαν
διαβολὴν συγκαλεσπᾶσθε.

32. ἐρήμην ἠλίσκεσθε.] Underst. κατὰ ἐρήμην δίκην ἠλίσκεσθε.—
The expression means losing a suit by default of appearance.

33. Ταῦτα οὐκ ἤνεγκα ὄρων ἔγωγε, ἀλλ' ἤλεγχον αὐτούς, καὶ διέκρινον ἀφ' ὑμῶν. Ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ἐπὶ τούτοις θεόν, εἰς δικαστήριον ἄγετε. Οὐκοῦν ἦν τινα καὶ τῶν μεμνημένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα ταῖν θεαῖν τὰ ἀπόρρητα, καὶ ἐξορχούμενον, ἀγανακλήσω, καὶ διελέγξω, ἐμὲ τὸν ἀσεβοῦντα ἠγήσεσθε εἶναι; ἀλλ' οὐ δίκαιον ἐπεὶ καὶ οἱ ἀθλοθέται μαστιγοῦν εἰώθασιν, ἦν τις ὑποκριτῆς Ἀθηνᾶν, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ τὸν Δία ὑποδεδυκῶς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιο, μηδὲ κατ' ἀξίαν τῶν θεῶν καὶ οὐδέν που ὀργίζονται αὐτοῖς ἐκεῖνοι, ὅτι τὸν περικείμενον αὐτῶν τὰ προσωπεῖα, καὶ τὸ σχῆμα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψαν παίειν τοῖς μαστιγοφόροις, ἀλλὰ καὶ ἡδοῖντο ἂν, οἶμαι, μαστιγοῦμένων. Οἰκέτην μὲν γὰρ, ἢ ἄγγελον, μὴ δεξιῶς ὑποκρίνασθαι μικρὸν τὸ πλαῖσμα τὸν Δία δὲ, ἢ τὸν Ἡρακλέα, μὴ κατ' ἀξίαν ἐπιδείξασθαι τοῖς θεαταῖς, ἀποτρόπαιον ὡς, καὶ αἰσχρόν.

34. Καί γὰρ αὖ καὶ τότε πάντων ἀτοπώτατόν ἐστιν, ὅτι τοὺς μὲν λόγους ὑμῶν πάνυ ἀκριβοῦσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ἐπὶ τούτῳ μόνον ἀναγιγνώσκοντες αὐτούς καὶ μελετῶντες, ὡς τὰναντία ἐπιτηδεύοιεν, οὕτω βιοῦσι. Πάντα μὲν γὰρ ὅσα φασίν, οἷον χρημάτων

33. ἐξορχούμενον.] "Exhibiting in public the mystic dances."

καλαφρονεῖν, καὶ δόξης, καὶ μόνον τὸ καλὸν οἶεσθαι ἀγαθὸν, καὶ ἀόργητον εἶναι, καὶ τῶν λαμπρῶν τούτων ὑπερορᾶν, καὶ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς διαλέγεσθαι, καλὰ, ὦ θεοί, καὶ σοφὰ, καὶ θαυμασία λίαν ὡς ἀληθῶς. Οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦτα ἐπὶ μισθῷ διδάσκουσι, καὶ τοὺς πλουσίους τεθῆπασιν, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχήνασιν, ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγῶν, κολακευλικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἀρπακλικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικώτεροι δὲ τῶν ἀλεκτρούων. Τοίγαροῦν γέλατα ὀφλισκανοῦσιν, ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους παρωθούμενοι, καὶ δεῖπνα πολυάνθρωπα δειπνοῦντες, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις ἐπαινοῦντες φοβρικῶς, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορούμενοι, καὶ μεμφίμοιροι φαινόμενοι, καὶ ἐπὶ τῆς κύλικος ὑστερπῆ καὶ ἀπαρδὰ φιλοσοφοῦντες, καὶ τὸν ἄκρατον οὐ φέροντες. Οἱ ἰδιῶται δὲ, ὅποσοι ξυμπίνουσι, γελῶσι δηλαδή, καὶ καταπύουσι φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα καθάρματα ἐκτρέφει.

35. Τὸ δὲ πάντων αἰσχιστον, ὅτι μηδενὸς δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλούσιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγῶς, μικρὸν ὑστέρον αἰτεῖ προσελθὼν, καὶ ἀγανακτεῖ μὴ

35. μόνον πλούσιον.] According to the opinion of the Stoics, ridiculed by Horace, Sat. i. 4.

λαβάν, ὅμοιον, ὡς εἶ τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν ἔχων, καὶ διάδημα, καὶ τᾶλλα, ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαιτοῖη, τῶν ὑποδεεστέρων δεόμενος. "Ὅταν μὲν οὖν αὐτοὺς τι δέη λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος, καὶ, τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τὰργύριον, οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρου; ὅταν δέ τις ἐπικουρίας δεόμενος ἑταῖρος ἐκ παλαιοῦ, καὶ φίλος, ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα αἰτη προσελθὼν, σιωπῇ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἄπαισθησία τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον. Οἱ δὲ πολλοὶ περὶ φιλίας ἐκείνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλὸν, οὐκ οἶδ' ὅπῃ ποτὲ οἴχεται πάντως ταῦτα ἀποπτάμενα, πτερόεντα ὡς ἀληθῶς ἔπη, μάτην ὁσημέραι πρὸς αὐτῶν ἐν ταῖς διατριβαῖς σκιαμαχούμενα.

36. Μέχρι γὰρ τούτου φίλος ἕκαστος αὐτῶν, ἐς ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ προκείμενον ἐν τῷ μέσῳ. "Ἦν δέ τις ὄξολὸν ἐπιδειξεται μόνον, λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ καὶ ἀκήρυκτα πάντα καὶ τὰ βιβλία ἐξαλήλειπται, καὶ ἡ ἀρετὴ πέφυγεν οἷον τι καὶ οἱ κύνες πάσχουσιν ἐπειδὴν τις ὄστοῦν ἐς μέσους αὐτοὺς ἐμβάλη, ἀναπηδήσαντες δᾶκνουσιν ἀλλήλους, καὶ τὸν προαρπάσαντα· τὸ

ἀδιάφορον.] This term was explained by Lucian in the preceding piece—ὅσα δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδιαφορα εἶναι.

ὄστοῦν ὑλακτοῦσι. Λέγεται δὲ καὶ βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος πιθήκους ποτὲ πυρρίχιζεν διδάξαι, καὶ τὰ θηρία (μιμηλότατα δὲ ἐστὶ τῶν ἀνθρώπων) ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖσθαι, ἀλουργίδας ἀμπεχόμενα, καὶ προσωπεῖα περικείμενα· καὶ μέχρι πολλοῦ εὐδοκίμειν τὴν θέαν· ἄχρι δὴ τις θεατῆς ἀστεῖος, κάρυα ὑπὸ κόλπον ἔχων, ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον· οἱ δὲ πίθηκοι ἰδόντες, καὶ ἐκλαθόμενοι τῆς ὀρχήσεως, τοῦθ' ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ πυρρίχιστῶν, καὶ ξυνέτριβον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν ἐσθῆτα κατέρρηγνον, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῆς ὀπώρας πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγμα τῆς πυρρίχης διελέλυτο, καὶ κατεγελάτο ὑπὸ τοῦ θεάτρου.

37. Τοιαῦτα καὶ οὗτοι ποιοῦσι· καὶ ἔγωγε τοὺς τοιοῦτους κακῶς ἠγόρευον, καὶ οὐ ποτε παύσομαι διελέγχων καὶ κωμῶδῶν. Περὶ ὑμῶν δὲ, ἢ τῶν ὑμῖν παραπλησίων (εἰσὶ γάρ, εἰσὶ τινες ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίαν ζηλοῦντες, καὶ τοῖς ὑμετέροις νόμοις ἐμμένοντες) μὴ οὕτω μανείην ἐγὼ, ὡς βλάσφημον εἰπεῖν τι ἢ σκαιόν. "Ἡ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι; τί γὰρ ὑμῖν τοιοῦτο βεβιάται; τοὺς δὲ ἀλαζόνας ἐκείνους, καὶ θεοῖς ἐχθροὺς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. "Ἡ σὺ γὰρ, ᾧ Πυθαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ Χρῦσιππε,

36. βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος.] This story is told of Cleopatra.

37. τί γὰρ ὑμῖν, κ. τ. λ.] "For how are your lives similar?"

καὶ Ἀριστότελες, τί φατὲ προσήκειν ὑμῖν τοὺς τοιούτους, ἢ οἰκειόν τι καὶ ξυγγενὲς ἐπιδείκνυσθαι τῷ βίῳ; νῆ Δία Ἑρακλῆς, Φασί, καὶ πίθηκος. "Ἡ δίοτι πάγωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν φασκοῦσι, καὶ σκυθρωποὶ εἰσι, διὰ τοῦτο χρῆ ὑμῖν εἰκάζειν αὐτούς; ἄλλ' ἠνεγκα ἂν εἰ πιθανοὶ γοῦν ἦσαν καὶ ἐπὶ τῆς ὑποκρίσεως αὐτῆς· νῦν δὲ θᾶπτον ἂν γυψ ἀηδόνα μιμήσαιτο, ἢ οὔτοι φιλοσόφους. Εἴρηκα τὰ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ὁπόσα εἶχον. Σὺ δὲ, ᾧ Ἀλήθεια, μαρτύρει πρὸς αὐτούς, εἰ ἀληθῆ ἔστι.

38. ΦΙ. Μελιάσθηθι, ᾧ Παρρησιάδῃ· πορρωτέρω ἔτι. Τί ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρηκέναι ἀνὴρ ἔδοξεν; ΑΡΕΤ. Ἐγὼ μὲν, ᾧ Φιλοσοφία, μεταξὺ λέγοντος αὐτοῦ, κατὰ τῆς γῆς δῦναι ἠυχόμεν· οὕτως ἀληθῆ πάντα εἶπεν. Ἐγνώριζον γοῦν ἀκούουσα ἕκαστον τῶν ποιούντων αὐτὰ, καὶ φήμερον μεταξὺ τοῖς λεγομένοις, τοῦτο μὲν ἐς τόνδε· τοῦτο δὲ ὁ δεῖνα ποιεῖ· καὶ ὅπως ἔδειξε τοὺς ἀνδρας ἑναργῶς, καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεικότας, οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ

Ἑρακλῆς, Φασί.] "As the expression is, Hercules and an ape." It was a proverb used to express things that were very unlike.

38 κατὰ τῆς γῆς] Thus Xenoph. *Cyr. Exped.* viii. 7.—

Ἐγὼ μὲν, ᾧ Μηδόσαδης, κατὰ τῆς γῆς καταδύομαι ὑπο τῆς ἀσχυρίας, ἀκούων ταῦτα.

εὐτο δὲ ὁ δεῖνα. Thus in Horat. *Sat.* i. 4:

———— "Hoc quidam" ————

ἀκριβέστατον ἀπεικάσας. ΦΙ. Κἀγὼ πάνυ ἠρυσθρίασα, ὦ Ἀρετή. Ὑμεῖς δὲ τί φατέ; ANA. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ἀφεῖσθαι αὐτὸν τοῦ ἐγκλήματος, καὶ φίλον ἡμῖν, καὶ εὐεργέτην ἀναγεγράφθαι; Τὰ γοῦν τῶν Ἰλίων ἀτεχνῶς πεπόνθαμεν, τραγαδῶν τινα τοῦτον ἐφ' ἡμᾶς κεκινήκαμεν, ἀσόμενον τὰς Φρυγῶν ξυμφορᾶς. Ἀδέτω γοῦν, καὶ τοὺς θεοῖς ἐχθροὺς ἐκτραγαδεῖτω. ΔΙ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἐπαινῶ τὸν ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορούμενα, καὶ φίλον ποιῶμαι αὐτὸν, γενναῖον ὄντα.

39. ΦΙ. Εὖγε, ὦ Παρρησιάδη· ἀφίεμέν σε τῆς αἰτίας, καὶ ἀπάσαις κρατεῖς· καὶ τὸ λοιπὸν, ἴσθι ἡμέτερος ὢν. ΠΑΡ. Προσεκύνησα τήν γε πρώτην· μᾶλλον δὲ τραγικώτερον αὐτὸ ποιήσειν μοι δοκῶ· σεμνότερον γάρ.

Ἦ μέγα σεμνὰ Νίκα, τὸν ἐμὸν
βίον κατέχοις,
καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

ΑΡΕ. Ὅκοῦν δευτέρου κρατηρῆς ἤδη καταρ-

39. ἀπάσαις] Scil ψηφοῖς.

τήν γε πρώτην] Minerva.

Ἦ μέγα κ. τ. λ.] The triplet with which Euripides ends some of his dramas.

Ὅκοῦν δευτέρου κρατηρῆς] These words have perplexed commentators, from considering that κρατηρῆς must mean the clepsydra, for it is evident that this was the third, as two had already run out—one for Diogenes, the other for Lucian. Stock adopts the opinion of those, who explain it by considering it an allusion to the custom—that after offering libations

χάμεθα · προσκαλῶμεν κἀκείνους, ὡς δίκην ὑπόσχωσιν ἀνθ' ὧν εἰς ἡμᾶς ὑβρίζουσι. Κατήγορήσει δὲ Παρρησιάδης ἐκάστου. ΠΑΡ. Ὁρθῶς, ὦ Ἀρετῆ, ἔλεξας. "Ὡστε σὺ, παῖ Συλλογισμῆ, καλακύψας ἐς τὸ ἄστυ, προσκήρυττε τοὺς φιλοσόφους.

40. ΣΥΛ. "Ακουε, σίγα · τοὺς φιλοσόφους ἤκειν ἐς ἀκρόπολιν, ἀπολογησομένους ἐπὶ τῆς Ἀρετῆς, καὶ Φιλοσοφίας, καὶ Δίκης. ΠΑΡ. Ὁρθῶς; ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίσαντες τὸ κήρυγμα. "Αλλως γὰρ, δεδίασι τὴν Δίκην. Οἱ πολλοὶ δὲ αὐτῶν οὐδὲ σχολὴν ἄγουσιν, ἀμφὶ τοὺς πλουσίους ἔχοντες. Εἰ δὲ βούλει πάντας ἤκειν, κατὰ τάδε, ὦ Συλλογισμῆ, κήρυττε. ΦΙ. Μηδαμῶς · ἀλλὰ σὺ, ὦ Παρρησιάδη, προσκάλει, καθότι τοι δοκεῖ.

41. ΠΑΡ. Οὐδὲν τόδε χαλεπόν. "Ακουε, σίγα · ὅσοι Φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, καὶ ὅσοι προσήκειν αὐτοῖς οἰόνται τοῦ ὀνόματος, ἤκειν ἐς ἀκρόπολιν ἐπὶ τὴν διανομήν. Δύο μναῖ

from the first cup, from the second *auspicabantur*. This does not, however, appear sufficiently satisfactory:— *κρατῆρος* alludes to the vessel, from which the clepsydra was filled, containing of course as much as would fill two clepsydræ;— so that to say *δευτέρου κρατῆρος καταρχώμεθα* means nothing more than, "Let us commence the second suit."—The number of suits tried, might therefore be decided by the number of *κρατῆρες* used. In the words *ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ*, we have a reference to these; for the water was to be poured into the clepsydra, *ἐκ κρατῆρος*.

40. "Αλλως γαρ.] "For even if there had been no such proclamation."

ἐκάστῳ δοθήσονται, καὶ σησαμαῖος πλακοῦς. Ὅς δ' ἂν πώγωνα βαθὺν ἐπιδείξηται, καὶ παλάθην ἰσχάδων οὗτός γε προσεπιλήψεται. Κομίζεν δ' ἕκαστον σωφροσύνην μὲν, καὶ δικαιοσύνην, ἢ ἐγκράτειαν, μηδαμῶς· οὐκ ἀναγκὰ γὰρ ταῦτά γε, ἢν μὴ παρῆ· πέντε δὲ συλλογισμοὺς ἐξ ἅπαντος· οὐ γὰρ θέμις ἄνευ τούτων εἶναι σοφόν.

Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,
τῷ δόμεν, ὃς μετὰ πᾶσιν ἐριζέμεν ἕξοχος εἴη.

42. Βαβαί, ὡς πλήρης μὲν ἡ ἀνοδος ὠθιζομένων, τὰς δύο μνᾶς ὡς ἤκουσαν μονον. Παρὰ δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ κατὰ τὸ Ἀσκληπιεῖον ἕτεροι, καὶ περὶ τὸν Ἄρειον πάλον ἔτι πλείους· ἔνιοι δὲ καὶ κατὰ τὸν τοῦ Τάλω τάφον· οἱ δὲ καὶ πρὸς τὸ Ἀνακεῖον προθέμενοι κλίμακας, ἀνέρπουσι βομβηδὸν, νῆ Δία, καὶ βοτρυδὸν, ἐσμοῦ δίκην, ἵνα καὶ καθ' Ὀμηρον εἶπω· ἀλλὰ κἀκεῖθεν εὖ μάλα πολλοὶ, κἀντεῦθεν

Μυρία, ὅσα τε φύλλα, καὶ ἄνθια γίνεται ἤρι.

41. ἐξ ἅπαντος.] Above every thing, or from every person.

Κεῖται δ' ἐν, κ. τ. λ.] *Il.* XVIII. 505.

42. Τάλω τάφον.] Talus was the nephew of Dædalus. His uncle moved by jealousy, on account of his inventing the saw, killed him, and fled to Crete to escape punishment.

Ἀνακεῖον.] The temple of Castor and Pollux, from ἀναξ, a king, for they were called peculiarly ἀνακτες.

Μυρία ὅσα.] *Vid. Il.* II. 468.

Μεστῆ δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐν βραχεῖ κλαγγηδὸν προκαθίζοντων, καὶ πανταχοῦ πήρα, πάγων, κολακεία, ἀναισχυντία, βακτηρία, λιχνεία, συλλογισμὸς, φιλαργυρία. Οἱ ὀλίγοι δὲ, ὅποσοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκεῖνο ἀνῆσαν, ἀφανεῖς, καὶ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει τῶν ἄλλων, καὶ λελήθασιν ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. Τοῦτο γοῦν τὸ δεινότατόν ἐστιν, ᾧ Φιλοσοφία, καὶ ὁ τις ἂν μέμφαιτό σου μάστιγα, τὸ μηδὲ ἐπιβάλλειν γνώρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς. Πιθανώτεροι γὰρ οἱ γόητες οὗτοι πολλάκις τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων. ΦΙ. Ἔσται τοῦτο μετ' ὀλίγον· ἀλλὰ δεχάμεθα ἤδη αὐτούς.

43. ΠΛΑΤΩΝΙ. Αὐτούς ἡμᾶς πρώτους χρῆ τούς Πλατωνικούς λαβεῖν. ΠΥΘ. Οὐκ· ἀλλὰ τούς Πυθαγορικούς ἡμᾶς. Πρῶτερος γὰρ Πυθαγόρας ἦν. ΣΤΩ. Ληρεῖτε· ἀμείνους ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς. ΠΕΡΙ. Οὐ μὲν οὖν. Ἄλλ' ἐν γε τοῖς χρήμασι, πρῶτοι ἂν ἡμεῖς εἴημεν, οἱ ἐκ τοῦ περιπάτου. ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρείοις τούς πλακοῦντας δότε, καὶ τὰς παλάθας· περὶ δὲ τῶν μινῶν περιμενοῦμεν, κἂν ὑστάτους δέη λαμβάνειν. ΑΚΑ. Ποῦ τὰ δύο τάλαντα; δειξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαῖκοι, ὅσον τῶν ἄλλων ἐσμὲν ἐριστι-

43. Ακαδημαῖκοι.] Of the new Academy. Those of the elder were sometimes called Platonics. There were three ages of the Academy; the old, the middle, and the new; under Socrates, Arcesilaus, and Carneades,

κώτεροι. ΣΤ. Οὐχ ἡμῶν γε τῶν Σταϊκῶν παρόντων.

44. ΦΙ. Παύσασθε φιλονεικοῦντες. Ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ μήτε ὠθεῖτε ἀλλήλους, μήτε τοῖς ξύλοις παίετε· ἐπ' ἄλλα γὰρ ἴστε κεκλημένοι. Καὶ νῦν ἔγωγε ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὕτη, καὶ ἡ Ἀλήθεια, δικάσομεν τίνες οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντές εἰσιν. Εἶτα ὅσοι μὲν ἂν εὐρεθῶσι κατὰ τὰ ἡμῖν δοκοῦντα βιοῦντες, εὐδαιμονήσουσιν, ἄριστοι κεκριμένοι. Τοὺς γόητας δὲ, καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκοντας, κακοὺς κακῶς ἐπιγρίφομεν, ὡς μὴ ἀντιποιοῖντο τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς, ἀλαζόνες ὄντες.

45. Τί τοῦτο; φεύγετε, νῆ Δία, κατὰ τῶν γε κρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλλόμενοι; Κενὴ δ' οὖν ἡ ἀκρόπολις· πλὴν ὀλίγων τούτων, ὅπόσοι μεμενῆκασιν, οὐ φοβηθέντες τὴν κρίσιν. Οἱ ὑπερέται, ἀνέλεσθε τὴν πῆραν, ἣν ὁ Κυνίσκος ἀπέριψεν ἐν τῇ τροπῇ· φέρ' ἴδω τί καὶ ἔχει, ἥπου δέξομαι, ἢ βιβλίον, ἢ ἄρτους τῶν αὐτοπυρίων; ΠΑΡ. Οὐκ· ἀλλὰ χρυσίον τουλί, καὶ μύρον, καὶ μαχαιρίδιον θυτικόν, καὶ κατόπτρον, καὶ κύβους. ΦΙ. Εὐγε, ᾧ γενναῖε· τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τῆς ἀσκήσεως· καὶ μετὰ τούτων ἤξιους λοιδορεῖσθαι ἅπασι, καὶ τοὺς ἄλλους παιδαγωγεῖν. ΠΑΡ. Τοιοῦτοι

45. αὐτοπυριτῶν.] αὐτοπυρίτοις signifies bread made of wheat, from which no bran has been taken.

μὲν ἡμῖν οὗτοι. Χρὴ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν ὄντινα τρόπον ἀγνοούμενα ταυτα πεπαύσεται, καὶ διαλῶσονταί οἱ ἐντυγχάνοντες, οἵτινες οἱ ἀγαθοὶ αὐτῶν, καὶ οἵτινες αὐτὸ πάλιν οἱ τοῦ ἐτέρου βίου. Σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε· ὑπὲρ σοῦ γὰρ τοῦτο γένοιτ' ἂν, ὡς μὴ ἐπικρατῆ σου τὸ ψεῦδος, μηδὲ ὑπὸ τῆ ἀγνοίᾳ λανθάνωσιν οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν ἐς τοὺς χρηστούς μεμιγμένοι.

46. ΑΛΗ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παρρησιάδῃ ποιησάμεθα τὸ τοιοῦτον, ἐπεὶ χρηστος ὤπται, καὶ εὔνοος ἡμῖν, καὶ σὲ, ὦ Φιλοσοφία, μάλιστα θαυμάζων, παραλαβόντα μεθ' αὐτοῦ τὸν Ἐλεγχον, ἀπασι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν. Εἴθ' ὃν μὲν ἂν εὖρη γνήσιον ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίας, στεφανώσάτω θαλοῦ στεφάνῳ, καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω. Ἦν δὲ τινι, οἷοι πολλοὶ εἰσι, καταράτῳ ἀνδρὶ ὑποκριτῆ φιλοσοφίας ἐντύχη, τὸ τριβάνιον περισπάσας, ἀποκειράτω τὸν πώγωνα ἐν χροῶ πάνυ τραγοκουρικῆ μαχαίρᾳ, καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου στίγματα ἐπιβαλλέτω, ἢ ἐγκαυσάτω κατὰ τὸ μεσόφρυον· ὁ δὲ τύπος τοῦ καυτῆρος, ἔστω ἀλώπηξ, ἢ πίθηκος. ΦΙ. Εὖγε, ὦ Ἀλήθεια. Ὁ δ' Ἐλεγχος, ὦ Παρρησιάδῃ, τοῖοσδε ἔστω, οἷος

46. τὸ Πρυτανεῖον.] This was a place in Athens, where distinguished men were supported at the public expense.

ἐγκαυσάτω.] As was done with runaway slaves, when they were taken.

ὁ τῶν ἀετῶν πρὸς τὸν ἥλιον εἶναι [λέγεται· οὐ μὰ Δία, ὥστε καὶ κείνους ἀντιβλέπειν τῷ φωτὶ, καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζεσθαι· ἀλλὰ προθεὶς χρυσίον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονήν, ὃν μὲν ἂν αὐτῶν εἶδης ὑπερορῶντα, καὶ μηδαμῶς ἐλκόμενον πρὸς τὴν ὄψιν, οὗτος ἔστω, ὁ τῷ θαλάσσι φερόμενος· ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ἀποβλεπόντα, καὶ τὴν χεῖρα ὀρέγοντα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπάγειν ἐπὶ τὸ καυτήριον τοῦτον, ἀποκείραντα πρότερον τὸν πάγονα.

47. ΠΑ. Ὡς ἔδοξεν, ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία· καὶ ὄψει αὐτίκα μάλα τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀλωπεκίας, ἢ πιθηκοφόρους, ὀλίγους δὲ καὶ ἐστεφανωμένους. Εἰ βούλεσθε μέντοι, κἀνταῦθα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν, νῆ Δί', αὐτῶν. ΦΙ. Πῶς λέγεις; ἀνάξεις τοὺς φυγόντας; ΠΑ. Καὶ μάλα, ἢν ἡ Ἰέρεια μοι ἐθέλῃ πρὸς ὀλίγον χρῆσαι τὴν ὀρμιάν ἐκείνην, καὶ τὸ ἄγκιστρον, ὅπερ ὁ ἀλιεὺς ἀνέδηκεν, ὁ ἐκ Πειραιῶς, ΙΕΡ. Ἴδου δὴ λάβε, καὶ τὸν κάλαμόν γε ἅμα, ὡς πάντ' ἔχοις. ΠΑ. Οὐκοῦν, ὦ Ἰέρεια, καὶ ἰσχάδας μοι τινὰς δὸς ἀνύσασα, καὶ ὀλίγον τοῦ χρυσίου. ΙΕ. Λάμβανε. ΦΙ. Τί πράττειν ἀνήρ διανοεῖται; ΙΕ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι καὶ χρυσίῳ, καθεζόμενος

47. δὸς ἀνύσασα.] The ἀνύσασα is here expletive, as Vigerus remarks — De Idiotism, Cap. vi. sect. 3. It might be considered as expressive of the English phrase — to complete me.

ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου, καθῆκεν ἐς τὴν πόλιν. ΦΙ. Τὶ ταῦτα, ὦ Παρρήσιάδη, ποιεῖς; ἦπου τοὺς λίθους ἀλιεύσειν διέγνωκας ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ; ΠΑ. Σιώπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄβραν περιμένε. Σὺ δὲ, Πόσειδον ἄβρεῦ, καὶ Ἀμφιπρίτη φίλη, πολλοὺς ἡμῖν ἀνάπεμπε τῶν ἰχθύων.

48. Ἄλλ' ὄρω τινα λάβρακα εὐμεγέδη, μᾶλλον δὲ χρύσοφρον. ΕΛΕΓ. Οὐκ· ἀλλὰ γαλέός ἐστι· προσέρχεται δὴ τῷ ἀγκίστρῳ κεχηνώς. Ὁσφραῖται τοῦ χρυσίου. Πλησίον ἤδη ἐστίν· ἔψαυσεν· εἴληπται· ἀνασπάσωμεν. ΠΑ. Καὶ σὺ, ὦ Ἐλεγχε, νῦν ξυνεπιλαβοῦ τῆς ὀρμιᾶς· ἄνω ἐστὶ· φέρ' ἴδω τις εἶ, ὦ βέλτιστε ἰχθύων; Κύων οὗτός γε. Ἡράκλεις, τῶν ὀδόντων. Τί τοῦτο, ὦ γενναιότατε; εἴληψαι λιχνεύων περὶ τὰς πέτρας, ἔνθα λήσειν ἠλπισσας ὑποδεδυκώς; ἀλλὰ νῦν ἔση φανερός ἄπασιν, ἐκ τῶν βραγχίων ἀπηρητημένος. Ἐξέλωμεν τὸ δέλεαρ, καὶ τὸ ἀγκίστρον τουτί. Κενόν σοι τὸ ἀγκίστρον. Ἡ δ' ἰσχὰς ἤδη προσέσχηται, καὶ τὸ χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ. ΔΙ. Μὰ Δία ἐξεμεσάτω, ὡς δὴ ἐπ' ἄλλους δελεάσωμεν. ΠΑ. Εὖ ἔχει· τί φῆς, ὦ Διόγενες; οἶσθα τοῦτον ὅστις ἐστίν, ἢ προσήκει σοὶ τι ἰνῆρ; ΔΙ. Οὐδαμῶς· ΠΑ. Τί οὖν, πόσου ἄξιον αὐτὸν χρῆ φάναι; ἐγὼ μὲν γὰρ δὴ ὀβολῶν πρώην αὐτὸν

ἐτιμησάμην. ΔΙ. Πολὺ λέγεις· ἄβρωτός τε γάρ ἐστι, καὶ εἰδεχθῆς, καὶ σκληρὸς, καὶ ἄτιμος. Ἄφες αὐτὸν κατὰ κεφαλὴν ἀπὸ τῆς πέτρας. Σὺ δὲ ἄλλον ἀνάσπασον, καθεὶς τὸ ἄγκιστρον. Ἐκεῖνο μέντοι ὄρα, ᾧ Παρρησιάδῃ, μὴ καμπτόμενός σοι ὁ κάλαμος ἀποκλασθῆ.

IIA. Θάρρει, ᾧ Διόγενης· κοῦφοί εἰσι, καὶ τῶν ἀφυῶν ἐλαφρότεροι. ΔΙ. Νῆ Δία, ἀφυστατοί γε· ἀνάσπα δὲ ὅμως.

49. IIA. Ἴδου, τις ἄλλος οὔτος, ὁ πλατὺς, ὡσπερ ἡμίτομος ἰχθὺς προσέρχεται; ψῆτριά τις κεχρηνῶς ἐς τὸ ἄγκιστρον. Κατέπιεν· ἔχειται· ἀνασπάσθω. Τίς ἐστίν; ΔΙ. Ὁ Πλατωνικός εἶναι λέγων. IIΛ. Καὶ σὺ, ᾧ καλιάραιε, ἤκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον; IIA. Τί φῆς, ᾧ Πλατων; τί ποιῶμεν αὐτόν; IIΛ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ οὔτος.

50. ΔΙ. Ἐπ' ἄλλον καθείσθω. IIA. Καὶ μὴν ὄρῃ τινα πάγκαλον προσιόντα, (ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε, ποικίλον τὴν χροῖαν) ταινίας τινὰς ἐπὶ τοῦ νότου ἐπιχρῆσους ἔχοντα. Ὁρᾶς, ᾧ Ἐλεγχε; ὁ τὸν Ἀριστοτέλην προσποιούμενος, οὔτος ἐστίν. Ἦλθεν· εἶτα πάλιν ἀπενήξατο. Περὶσκόπει ἀκριβῶς· αὐθις ἐπανῆλθεν· ἔχανεν,

ἄβρωτός.] Not fit to be eaten.

ἀφυστατοί.] This is a play on the word ἀφυῶν, sand eels, but it cannot be preserved in the translation.

49. ὁ πλατὺς.] Alluding to Plato.

εἴληπται, ἀνιμήσθω. ΑΡΙ. Μὴ ἀνέρη μὲ περὶ αὐτοῦ, ὦ Παρρησιάδη· ἀγνοῶ γὰρ ὅστις ἐσίν. ΠΑ. Οὐκοῦν καὶ οὗτος, Ἀριστότελες, κατὰ τῶν πετρῶν.

51. ΔΙ. Ἄλλ' ἰδοῦ, πολλοὺς που τοὺς ἰχθῦς ὄρω κατὰ ταυτὸν ὁμόχροας, ἀκανθῶδεις, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐκτετραχυσμένους, ἐχίνων δυσληπτοτέρους. Ἦπου σαγήνης ἐπ' αὐτοὺς δεήσει· ἄλλ' οὐ πάρεστιν. Ἰκανὸν εἰ καὶ ἓνα τινὰ ἐκ τῆς ἀγέλης ἀνασπάσαιμεν. Ἦξει δὲ ἐπὶ τὸ ἀγκιστρον δηλοδῆ, ὅς ἂν αὐτῶν θρασύτατος ᾖ. ΕΛ. Κάθες, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γέ πρότερον ἐπιπολὺ τῆς ὀρμιᾶς, ὡς μὴ ἀποπρίσῃ τοῖς ὁδοῦσι, καλαπιῶν τὸ χρυσίον. ΠΑ. Καθῆκα· σὺ δὲ, ὦ Πόσειδον, ἐπιτέλει τὴν ἄγρην. Βαβαί, μάχονται περὶ τοῦ δελέατος. Καὶ οἱ μὲν ξυνάμα πολλοὶ περιβράγουσι τὴν ἰσχάδα· οἱ δὲ, προσφύνητες, ἔχονται τοῦ χρυσοῦ. Εὖ ἔχει περιεπάρη τις μάλα καρτερός. Φέρ' ἴδω, τίνας ἐπάνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις; Καίτοι μεγαλοῖός τε εἰμι, ἀναγκάζων ἰχθῦν λαλεῖν· ἄφωνοι γὰρ αὐτοί. Ἀλλὰ σὺ, ὦ Ἐλεῖχε, εἰπέ ὄντινα ἔχει διδάσκαλον αὐτοῦ. ΕΛ. Χρῦσιππον τουλονί. ΠΑ. Μανθάνω, διότι χρυσίον οἶμαι προσῆν τῷ ὀνόματι. Σὺ δ' οὖν, Χρῦσιππε, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς εἰπέ, οἶσθα τοὺς ἄνδρας, ἢ τοιαῦτα παρήνεις αὐτοὺς ποιεῖν; ΧΡ. Νὴ Δία ὑβριστικὰ ἐρωτᾶς, ὦ Παρρησιάδη, προσήκειν τί ἡμῖν ὑπο-

λαμβάνων τοιούτους ὄντας. ΠΑ. Εὖγε, ὦ Χρῦσιππε, γενναῖος εἶ· οὕτω γοῦν καὶ αὐτὸς ἐπὶ κεφαλὴν μετὰ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκανθώδης ἐστί· καὶ δέος μὴ διαπαρῆ τις τὸν λαιμὸν, ἐσθίων.

52. ΦΙ. "Αλις, ὦ Παρῤῥησιάδη, τῆς ἀγρας, μὴ καὶ τίς σοι, οἷον πολλοὶ εἰσιν, οἴχηται ἀποσπάσας τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀγκιστρον εἰτά σε ἀποτίσαι τῇ ἱερείᾳ δεήσει. "Ωστε ἡμεῖς μὲν ἀπίωμεν περιπατήσουσαι. Καιρὸς δὲ καὶ ὑμᾶς ἀπιέναι ὅθεν ἤκετε, μὴ καὶ ὑπερήμεροι γενήσεσθε τῆς προθεσμίας. Σὺ δὲ, καὶ ὁ Ἐλεγχος, ὦ Παρῤῥησιάδη, κύκλα ἐπὶ πάντας αὐτοὺς Ἰόντες, ἢ στεφανοῦτε, ἢ ἐγκατακαίετε, ὡς ἔφην. ΠΑ. "Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. Χαίρετε, ὦ βέλτιστοι ἀνδρῶν. Ἡμεῖς δὲ καλίωμεν, ὦ Ἐλεγχε, καὶ τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. Ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέναι δεήσει; μᾶν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἀπὸ τοῦ Λυκείου ποιησώμεθα τὴν ἀρχήν; οὐδὲν διοίσει αὐτοῦ. Πλὴν οἶδα ἐγὼ, ὡς ὅποι πῶτ' ἂν ἀπέλθωμεν, ὄλιγων μὲν τῶν στεφάνων, πολλῶν δὲ τῶν καυστηρίων δεησώμεθα.

52. ἀποτίσαι] "To make compensation."

προθεσμίας.] The time for which they were allowed to be absent.

καλίωμεν.] Into the city.

ΔΙΑΛΟΓ. Δ. 4.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ, Η ΚΑΥΚΑΣΟΣ.

ΕΡΜΗΣ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΕΡΜΗΣ.

1. Ὁ μὲν Καύκασος, ὦ Ἥφαιστέ, οὐ-
τος ἢ τὸν ἄθλιον Τιτᾶνα τουτονὶ προσηλῶ-
σαι δεήσει· περισκοπῶμεν δὲ ἤδη κρημινόν τινα
ἐπιήδειον, εἶπου τῆς χιόνος γυμνός ἐστιν, ὡς
βεβαιότερον καταπαγείη τὰ δεσμὰ, καὶ οὗτος
ἅπασι περιφανῆς εἴη κρεμάμενος. ΗΦ. Πε-
ρισκοπῶμεν, ὦ Ἐρμῆ· οὔτε γὰρ ταπεινὸν
καὶ πρόσγειον ἐσταυρωσθαι χρῆ, ὡς μὴ ἐπα-
μύνειεν αὐτῷ τὰ πλάσματ' αὐτοῦ οἱ ἄνθρω-
ποι οὔτε μὴν κατὰ τὸ ἄκρον ἀφανῆς γὰρ
ἂν εἴη τοῖς κάτω· ἀλλ', εἰ δοκεῖ, κατὰ μέσον

Καύκασος.] Caucasus, a mountain between the Caspian and Euxine seas.

Τιτᾶνα.] Prometheus the son of Japetus, the son of Coelus, (or as others say, Titan,) and Terra.

ἐνταῦθά που ὑπὲρ τῆς φάραγδος ἀνεσταυ-
 ρώσθω, ἐκπεταθεὶς τὰ χεῖρε ἀπὸ τουτουῖ
 πρὸς τὸ ἐναντίον. ΕΡ. Εὖ λέγεις· ἀπότομοί
 τε γὰρ ἰαί πέτραι, καὶ ἀπρόσβατοι, παντα-
 χόθεν ἠρέμα ἐπινενυκυῖαι· καὶ τῷ ποδὶ στενὴν
 ταύτην ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ἐπίβασιν, ὡς
 ἀκροποδίτι που μόλις ἐστάναι καὶ ὅλως ἐπι-
 καιρότατος ὁ σταυρὸς ἂν γένοιτο. Μὴ μέλλε
 οὖν, ὦ Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, καὶ πάρε-
 χε σεαυτὸν καταπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος.
 ΠΡΟ. Ἄλλ' ὑμεῖς γοῦν, ὦ Ἥφαιστε καὶ
 Ἐρμῆ, κατελεήσατέ με παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυ-
 χοῦντα. ΕΡ. Τοῦτ' ἔφης, ὦ Προμηθεῦ,
 τὸ κατελεήσατε, ἀντὶ τοῦ ἀνασκολοπισθῆναι
 αὐτίκα μάλα παρακούσαντας τοῦ ἐπιτάγματος;
 ἢ οὐχ ἱκανὸς εἶναι σοι δοκεῖ ὁ Καύκασος,
 καὶ ἄλλους ἂν χωρῆσαι δύο προπατρίαλευθῆναι;
 Ἄλλ' ὄρεγε τὴν δεξιάν· σὺ δὲ, ὦ Ἥφαιστε,
 κατὰ κλειε, καὶ προσήλου, καὶ τὴν σφύραν ἐρ-
 ραμένως κατάφερε. Δὸς καὶ τὴν ἑτέραν· κατει-
 λήφθω εὖ μάλα δὲ αὐτή· εὖ ἔχει. Καταπα-
 γήσεται δὲ ἤδη καὶ ὁ αἰετὸς ἀποκερῶν τὸ
 ἦπαρ, ὡς πάντα ἔχοις ἀντὶ τῆς καλῆς καὶ

ἠρέμα ἐπινενυκυῖαι] Perhaps the reading here is corrupt; at least it is difficult to reconcile this expression with ἀπότομοί, and ἀπρόσβατοι.

Τοῦτ' ἔφης, κ. τ. λ.] "Say you, Prometheus, have mercy, instead of *prepare* to be immediately impaled for disobedience of orders?"

τὴν σφύραν.] "The mallet."

ἐυμηγάνου πλαστικῆς. ΠΡ. ὦ Κρόνε, καὶ Ἰαπετέ, καὶ σὺ Γῆ μῆτερ, οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, οὐδὲν δεινὸν εἰργασμένος;

2. ΕΡ. Οὐδὲν δεινὸν εἰργάσω, ὦ Προμηθεῦ, ὅς πρῶτα μὲν τὴν νόμην τῶν κρεῶν ἐγχειρισθεῖς, οὕτως ἄδικον ἐποιήσω, καὶ ἀπατηλὴν, ὡς αὐτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ὑπεξελέσθαι, τὸν Δία δὲ παραλογίσασθαι, ὅσῃ καλύψας ἀργέτι δημῷ; μέμνημαι Ἑσιόδου, νῆ Δί', οὕτως εἰπόντος· ἔπειτα δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, πανουργότατα ζῶα, καὶ μάλιστα γε τὰς γυναῖκας· ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ τιμιώτατον κτήμα τῶν θεῶν τὸ πῦρ κλέψας, καὶ τοῦτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. Τοσαῦτα δεινὰ εἰργασμένος, φῆς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι; ΠΡ. Ἔοικας, ὦ Ἐρμῆ, καὶ σὺ, κατὰ τὸν ποιητὴν, ἀναίτιον αἰτιαῖσθαι· ὅς τὰ τοιαῦτα προφέρεις, ἐφ' οἷς ἔβωγε τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, ἐτίμησάμην ἂν ἑμαυτόν. Εἰ γοῦν σχολή σοι, ἠδέως ἂν σοι δικαιολογήσαιμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, ὡς δείξαιμι ἄδικα ἐγνωκότα περὶ ἐμοῦ τὸν Δία· σὺ δὲ (σλαμύλος γὰρ εἶ καὶ δικανικός) ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔδετο, ἀνεσταυρῶσθαι με

2. κατὰ τὸν ποιητὴν.] Homer, *Il.* xiii. 775.

τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως.] Thus Socrates asserted that the very charges for which he was about to be condemned, entitled him to the honor of maintenance in the Prytaneum.

πλησίον τῶν Κασπίων τούτων πυλῶν, ἐπὶ τοῦ
Καυκάσου, οἴκτιστον θάλαμα πᾶσι Σκύθαις.
ΕΡ. Ἐωλον μὲν, ᾧ Προμηθεῦ, τὴν ἔφεσιν
ἀγωνιῇ, καὶ ἔς οὐδὲν θέον. Ὅμως δ' οὖν
λέγε· καὶ γὰρ ἄλλως περιμένειν ἀναγκαῖον,
ἔστ' ἂν ὁ ἀετὸς καταπτῆ ἐπιμελησόμενός σου
τοῦ ἥπατος. Τὴν ἐν τῷ μέσῳ δὴ ταύτην
σχολὴν καλῶς ἂν εἴη ἔχον, εἰς ἀκρόασιν καλα-
χρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἶ σὺ πανουργότατος
ἐν τοῖς λόγοις. ΠΡ. Πρώτερος οὖν, ᾧ Ἑρμῆ,
λέγε· καὶ ὅπως μου ὡς θεινότητα κατηγόρησής,
μηδὲ καθυφῆς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρός· σὲ
δὲ, ᾧ Ἥφαιστε, δικαστὴν ποιοῦμαι ἔγωγε.
ΗΦ. Μὰ Δί', ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικαστοῦ
ἴσθι με ἔξω· ὅς τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχράν
μοι τὴν κάμινον ἀπολέλοιπας. ΠΡ. Οὐκοῦν
διελόμενοι τὴν κατηγορίαν, σὺ μὲν περὶ τῆς
κλοπῆς ἤδη σύνειρε· ὁ Ἑρμῆς δὲ καὶ τὴν
ἀνθρωποποιίαν καὶ τὴν κρεανομίαν αἰτιάσεται·
ἀμφω δὲ τεχνῆται, καὶ εἰπεῖν θεινοὶ εἰρίκατε
εἶναι. ΗΦ. Ὁ Ἑρμῆς καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐρεῖ·
ἐγὼ γὰρ οὐ πρὸς λόγους τοῖς δικανικοῖς εἶμι,
ἀλλ' ἀμφὶ τὴν κάμινον ἔχω τὰ πολλά· ὁ δὲ
ρήτωρ ἐστὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ παρέργως
μεμελέτηται αὐτῷ.

τὴν ἔφεσιν.] “Appeal.”

καὶ ὅπως.] Ὅρα, σπόπει, or some such word is understood.

3. ΠΡ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ποτε ἄμην καὶ περὶ τῆς κλοπῆς τὸν Ἑρμῆν ἐδελῆσαι ἂν εἶπειν, οὐδὲ ὀνειδιεῖν μοι τὸ τοιοῦτο, ὁμοτέχνῳ ὄντι· πλὴν ἄλλ' εἰ καὶ τοιοῦτον, ᾧ Μαίας παῖ, ὑφίστασαι, καιρὸς ἤδη περαίνειν τὴν κατηγορίαν. ἙΡΜ. Πάνυ γοῦν, ᾧ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ λόγων, καὶ ἰκανῆς τινος παρασκευῆς ἐπὶ τὰ σοὶ πεπραγμένα· οὐχὶ δὲ ἀπόχρη μόνον τὰ κεφάλαια εἶπειν τῶν ἀδικημάτων; ὅτι ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα, σαυτῶ μὲν τὰ κάλλιστα ἐφυλατῆς ἐξηπάτησας δὲ τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, οὐδὲν δέον· καὶ τὸ πῦρ κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισσας παρ' αὐτούς. Καί μοι δοκεῖς, ᾧ βέλτιστε, μὴ συνίεναι ἐπὶ τοῖς τηλικούτοις πάνυ φιλανθρώπου τοῦ Διὸς πεπειραμένος. Εἰ μὲν οὖν ἕξαρκος εἶ μὴ εἰργάσθαι αὐτὰ, δεήσει καὶ διελέγχειν, καὶ ῥῆσίν τινα μακρὰν ἀποδείναι, καὶ πειραῶσθαι ὡς ἓνι μάλιστα ἐμφανίζειν τὴν ἀλήθειαν· εἰ δὲ φῆς τοιαύτην πεποιῆσθαι τὴν νομὴν τῶν

3. πλὴν ἄλλ' εἰ καὶ τοιοῦτον.] “However if, son of Maia, you undertake this likewise,”—viz. the part of the indictment referring to theft.

πάνυ φιλανθρώπου τοῦ Διὸς.] Great leniency from Jupiter. Thus ἀνθρώπους καὶ νιανικοῦ Διὸς. *Timon*. φιλανθρώπου might be considered an objectionable term, for one of the offences for which Prometheus was punished, was for the formation of men, so that Jupiter can hardly be said to be φιλανθρώπος. But the strict use of it should not be canvassed.

καὶ πειραῶσθαι κ. τ. λ.] “And endeavour to make the truth as plain as possible.”

κρεῶν, καὶ τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους καινου-
 γῆσαι, καὶ τὸ πῦρ κεκλοφέναι, ἱκανῶς κατη-
 γόρηταί μοι, καὶ μακρότερα οὐκ ἂν εἴποιμι
 λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τοιοῦτον. ΠΡ. Εἰ
 μὲν καὶ ταῦτα λῆρός ἐστιν, ἃ εἴρηκας, ὀψό-
 μεθα μικρὸν ὕστερόν· ἐγὼ δὲ καὶ ἐπέιπερ
 ἱκανὰ φῆς εἶναι τὰ κατηγορημένα, πειράσομαι
 ὡς ἂν οἶός τε ᾧ, διαλύσασθαι τὰ ἐγκλήματτα.
 Καὶ πρῶτον μὲν ἄκουσον τὰ περὶ τῶν κρεῶν.
 Καίτοι, νῆ τὸν οὐρανὸν, καὶ νῦν λέγων ταῦτα,
 αἰσχύνομαι ὑπὲρ τοῦ Διός, εἰ οὕτω μικρο-
 λόγος καὶ μεμψίμοιρός ἐστι, ὡς διότι μικρὸν
 ὄστοῦν ἐν τῇ μερίδι εὗρεν, ἀνασκολοπισθησό-
 μενον πέμπειν παλαιὸν οὕτω θεὸν, μήτε τῆς
 συμμαχίας μνημονεύσαντα, μήτε αὐτὸ τῆς
 ὀργῆς τὸ κεφάλαιον ὃ ἐστὶν ἐννοήσαντα
 καὶ ὡς μειρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι, καὶ
 ἀγανακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήφεται.
 Καίτοι τὰς γε ἀπάτας, ᾧ Ἑρμῆ, τὰς τοιαύ-
 τας συμποτικὰς οὔσας, οὐ χρεὴ, οἶμαι, ἀπο-
 μνημονεύειν ἄλλ' εἰ καὶ τι ἡμάρτηται μελαξὺ
 ἐυωχουμένων, παιδιὰν ἠγεῖσθαι, καὶ αὐτοῦ ἐν
 τῷ συμποσίῳ καταλιπεῖν τὴν ὀργήν· ἐς δὲ τὸ
 αὔριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακεῖν,
 καὶ ἔωλόν τινα μνήμην διαφυλάττειν, ἀπαγε,
 οὔτε θεοῖς πρέπον, οὔτε ἄλλως βασιλικόν.

4. "Ἦν γοῦν ἀφέλη τις τῶν συμποσιῶν τὰς

κομφείας ταύτας, ἀπάτην, καὶ σκόμμαλα, καὶ τὸ σιλλαίνειν, καὶ ἐπιγελαῖν, τὸ καταλειπόμενον ἐστὶ μέδμη, καὶ κόρος καὶ σιωπὴ, σκυθραπὰ καὶ ἀτερπῆ πράγμαλα, καὶ ἡκίστα συμποσίῳ πρέποντα· ὥστε ἐγὼ οὐδὲ μνημονεύειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ἔτι ἄμην τὸν Δία, οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, καὶ πάνδεινα ἠγήσεσθα. πεπονθέναι, εἰ διανέμων τις κρέα, παιδιάν τινα ἔπαιζε, πειρώμενος εἰ διαγνώσεται τὸ βέλτιον ὁ αἰετούμενος. Τίθει δὲ, ὦ Ἑρμῆ, τὸ χαλεπώτερον, μὴ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπονενεμηκέναι τῷ Διῷ, τὴν δὲ ὅλην ὑφηρεῖσθαι τί οὖν διὰ τοῦτο ἐχρηῆν, τὸ τοῦ λόγου, τῇ γῆ τὸν οὐρανὸν ἀναμεμίχθαι, καὶ δεσμὰ, καὶ σταυροὺς, καὶ Καύκασον ὅλον ἐπινοεῖν, καὶ ἀετούς καταπέμπειν, καὶ τὸ ἥπαρ ἐκκόπλειν; Ὅρα γὰρ μὴ πολλὴν ταῦτα κατηγορεῖ τοῦ ἀγανακτοῦντος αὐτοῦ μικροψυχίαν, καὶ ἀγένειαν τῆς γνωμῆς, καὶ πρὸς ὀργὴν ἐυχέριαν. Τί ἂν ἐποίησεν οὗτος ὅλον βοῦν ἀπολέσας, εἰ κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα τηλικαῦτα ἐργάζεται; Καίτοι πόσῳ οἱ ἄνθρωποι ἐυγνωμονέστερον διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦτα, οὓς εἰκὸς ἦν καὶ τὰ ἐς ὀργὴν ὀξύτερος εἶναι τῶν θεῶν; Ἄλλ' ὅμως ἐκείνων οὐκ

4. Τίθει δὲ, ὦ Ἑρμῆ] "Suppose, Mercury, a case worse than the present."

τὸ τοῦ λόγου] "As the expression is."

ἔστιν ὅστις τῷ μαγείρῳ σταυροῦ ἂν τιμήσαιτο, εἰ τὰ κρέα ἔψων, καθείς τὸν δάκτυλον τοῦ ζωμοῦ περιλιχμήσατο, ἢ ὀπλωμενων ἀποσπάσας τῶν κρεῶν κατεβρόχθισεν· ἀλλὰ συγγνώμην ἀποπέμουςιν αὐτοῖς. Εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀργισθεῖεν, ἢ κονδύλους ἐνέτριψαν, ἢ καὶ κατὰ κόρρης ἐπάταξαν, ἀνεσκολοπίσθη δὲ οὐδεὶς παρ' αὐτοῖς τῶν τηλικούτων ἔνεκα. Καὶ περὶ μὲν τῶν κρεῶν τοσαῦτα· αἰσχυρὰ μὲν κάμοι ἀπολογεῖσθαι πολὺ δὲ αἰσχίῳ κατηγορεῖν ἐκείνῳ.

5. Περὶ δὲ τῆς πλαστικῆς, καὶ ὅτι τοὺς ἀνθρώπους ἐποίησα, καιρὸς ἤδη λέγειν. Τοῦτο δὲ, ὦ Ἑρμῆ, διττὴν ἔχον τὴν κατηγορίαν, οὐκ οἶδα καθ' ὅποτερον αἰτιᾶσθέ με· πότερα, ὡς οὐδὲ ὄλως ἐχρῆν τοὺς ἀνθρώπους γεγονέναι, ἀλλ' ἄμεινον ἦν ἀτρεμεῖν αὐτοὺς γῆν ἄλλως ὄντας ἀνεργασίον, ἢ ὡς πεπλάσθαι μὲν ἐχρῆν, ἄλλον δὲ τινα καὶ μὴ τοῦτον διεσχηματίσθαι τὸν τρόπον; ἐγὼ δὲ ὅμως ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐρῶ. Καὶ πρῶτόν γε, ὡς οὐδεμία τοῖς θεοῖς ἀπὸ τούτου βλάβη γεγένηται, τῶν ἀνθρώπων ἐς τὸν βίον παραχθέντων, πειράσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δὲ, ὡς καὶ συμφέροντα καὶ ἀμείναι

τῷ μαγείρῳ σταυροῦ] Thus, Horace, *Sat.* i. 3.—

“ Si quis eum servum, patinam qui tollere jussus
Semesos pisces tepidumque ligurrierit jus
In cruce suffigat, Labeone insanior inter
Sanos dicatur.”

5. Τοῦτο δὲ, ὦ Ἑρμῆ] “As this may be censured on two grounds, Mercury, I do not know on which you accuse me.”

ταῦτα αὐτοῖς παραπολὺ, ἢ εἰ ἐρήμην καὶ ἀπάνθρωπον συνέβαινε τὴν γῆν μένειν. Ἦν τοίνυν πάλαι (ῥᾶον γὰρ οὕτω δῆλον ἂν γένοιτο εἰ τι ἠδίκησα ἐγὼ μετακοσμήσας, καὶ νεωτερίσας τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους) τὸ θεῖον μόνον καὶ τὸ ἐπουράνιον γένος· ἡ γῆ δὲ, ἄγριόν τι χρῆμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἅπασα, καὶ ἀνημέροις λάσιος· οὔτε δὲ βωμοὶ θεῶν, ἢ νεώς· πόθεν δὲ ἄγαλμα, ἢ ζόανον ἢ τί ἄλλο τοιοῦτο, οἷα πολλὰ νῦν ἀπανταχόθι φαίνεται μετὰ πάσης ἐπιμελείας τιμώμενα; Ἐγὼ δὲ (αἰεὶ γὰρ τι προβουλεύω εἰς τὸ κοινὸν, καὶ σκοπῶ ὅπως αὐξηθήσεται μὲν τὰ τῶν θεῶν, ἐπιδώσει δὲ καὶ τὰλλα πάντα ἐς κόσμον καὶ κάλλος) ἐνενόησα ὡς ἄμεινον εἴη ὀλίγον ὅσον τοῦ πηλοῦ λαβόντα, ζῶα τινὰ συστήσασθαι, καὶ ἀναπλάσαι τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα· καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι ἄμην τῷ θεῷ, μὴ ὄντος τοῦ ἐναντίου αὐτῷ, καὶ πρὸς ὃ ἔμελλεν ἢ ἐξέτασις γιγνομένη εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνειν αὐτό· θνητὸν μέντοι αὐτὸ εἶναι· εὐμηχανάτατον δ' ἄλλως, καὶ συνετώτατον, καὶ τοῦ βελτίονος αἰσθανόμενον. Καὶ δὴ, κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον, γαῖαν ὕδει φύρας, καὶ διαμαλάξας, ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὴν Ἀθηναῖν παρακαλέσας συνεπιλαβέσθαι μοι τοῦ ἔργου.

6. Ταῦτ' ἐστὶν ἃ μεγάλα ἔγωγ τοὺς θεοὺς ἠδίκηκα. Καὶ τὸ ζημίωμα ὄρᾳς πηλίκον, εἰ ἐκ πηλοῦ ζῶα πεποίηκα, καὶ τὸ τέως ἀκινήλον, εἰς κίνησιν ἤγαγον· καὶ, ὡς ἔοικε, τὸ ἀπ' ἐκείνου ἦτλον θεοὶ εἰσιν οἱ θεοὶ, διότι καὶ ἐπὶ γῆς θνητὰ ζῶα τινὰ γεγένηται. Οὕτω γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὥσπερ ἐλαττουμένων τῶν θεῶν ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. Εἰ μὴ ἄρα τοῦτο δέδιδε, μὴ καὶ οὗτοι ἀπόστασιν ἐπ' αὐτὸν βουλεύσασι, καὶ πόλεμον ἐξενέγκωσι πρὸς τοὺς θεοὺς, ὥσπερ οἱ Γίγαντες. Ἄλλ' ὅτι μὲν δὴ οὐδὲν ἠδίκησθε πρὸς ἐμοῦ, ᾧ Ἑρμῆ, καὶ τῶν ἐμῶν ἔργων, δῆλον· ἢ σὺ δεῖξον τι καὶ ἔν τὸ μικρότατον, καὶ γὰρ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἔσομαι πεπονθῶς πρὸς ὑμῶν. Ὅτι δὲ χρήσιμα ταῦτα γεγένηται τοῖς θεοῖς, οὕτως ἂν μάθοις, εἰ ἐπιβλέψειας τὴν γῆν οὐκέτι ἀρχμηρὰν καὶ ἀκαλλῆ οὔσαν, ἀλλὰ πόλεσι, καὶ γεωργίαις, καὶ φυτοῖς ἡμέροις διακεκοσμημένην, καὶ τὴν θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς νήσους κατοικουμένας, ἀπανταχοῦ δὲ βωμοὺς, καὶ θυσίας, καὶ ναοὺς καὶ πανηγύρεις· μεστὰὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαί, πᾶσαι δὲ ἀνθρώπων ἀγοραί. Καὶ γὰρ εἰ μὲν ἐμαυτῷ μόνῳ κτήμα τοῦτο ἐπλάσασαμην, ἐπλεονέκτουν ἂν τῆς χρήσεως· νῦν δ' εἰς τὸ κοινὸν φέρων τέθεικα ὑμῖν αυτοῖς· μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σοῦ δὲ, ᾧ Ἑρμῆ, νεῶς ἰδεῖν ἀπανταχοῦ ἐστί, Προμηθέως δὲ, οὐδαμῶς. Ὅρᾳς ὅπως τὰ μαυ-

τοῦ μόνα σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι, καὶ ἐλάττω ποιῶ. Τίθει δέ μοι, ᾧ Ἑρμῆ, καὶ τόδε· ἐνόησον, εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, ἢ κτῆμα, ἢ ποιήμα, ὃ μηδεὶς ὄψεται, μηδὲ ἐπαινέσεται, ὁμοίως ἢδὲ καὶ τερπνὸν ἔσεσθαι τῷ ἔχοντι. Πρὸς δὲ τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι, μὴ γιγνομένων τῶν ἀνθρώπων, ἀμάρτυρον συνέβαινε τὸ κάλλος εἶναι τῶν ὕλων· καὶ πλοῦτόν τινα πλουτήσειν ἐμέλλομεν, οὔτε ὑπ' ἄλλου τινὸς θαυμασθησόμενον, οὔτε ὑμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον· οὐδὲ γὰρ ἂν εἶχομεν πρὸς ὃ, τι ἐλάττω παραθῶμεν αὐτόν, οὐδ' ἂν συνίεμεν ἡλίκα εὐδαιμονοῦμεν, οὐχ ὁρῶντες ἀμοιβροῦς τῶν ἡμετέρων τινάς· οὔτω γὰρ δὴ καὶ τὸ μέγα δειχθείη ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ παραμετροῖτο. Ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ἐπὶ τῷ πολιτεύματι τούτῳ δέον, ἀνεσταυρώκατέ με, καὶ ταύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τοῦ βουλευματος.

6. ἐνόησον, εἴ τι, κ. τ. λ.] Gesner translates this passage: *Expende tecum, num quid tibi videatur bonum esse quod teste careat: vel possessionem vel opus, quod nemo videat, nemo laudet, perinde suave jucundumque fore habenti?* But if κτῆμα, and ποιήμα, be in the accusative case, τι ἀμάρτυρον must be so likewise, and the construction is—εἴ δοκεῖ σοι τι ἀμάρτυρον (εἶναι) ἀγαθόν; (εἴ δοκεῖ σοι) ἢ κτῆμα ἢ, κ. τ. λ. It appears better to consider ἢ κτῆμα ἢ ποιήμα, parenthetic—a casual division of ἀγαθόν, and then no verb understood between ἀγαθόν, and ἀμάρτυρον. Prometheus asks Mercury to consider whether he thought (εἴ δοκεῖ) that any *unwitnessed blessing*, (ἀγαθὸν ἀμάρτυρον) could be equally agreeable or pleasant to the person possessing it, (ὁμοίως ἢδὲ καὶ τερπνὸν ἔσεσθαι τῷ ἔχοντι) as if it had been generally known and admired. The τι should be joined with ἀγαθόν; or εἴ τι δοκεῖ with τι, meaning *at all*, i. e. *if you at all think*, or as our expression is, *if you could for a moment suppose*.

7. Ἄλλὰ κακοῦργοί τινες φῆς εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι, καὶ πολεμοῦσι, καὶ ἀδελφὰς γαμοῦσι, καὶ πατράσιν ἐπιβουλεύουσι. Παρ' ἡμῖν γὰρ οὐχὶ πολλὴ τούτων ἀφθονία; καὶ οὐ δῆπου διὰ τοῦτο αἰτιάσαιτ' ἂν τις τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεστήσαντο. Ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἴσως φαίης ἂν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ ἡμᾶς ἔχειν πράγματα ἐπιμελουμένους αὐτῶν. Οὐκοῦν διὰ γε τοῦτο καὶ ὁ νομεὺς ἀχθέσθω ἐπὶ τῷ ἔχειν τὴν ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς. Καὶ εἰ τούτω γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἠδὲ ἄλλως, καὶ ἡ φροντὶς οὐκ ἀτερπῆ ἔχουσά τινα διατριβὴν. Τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, οὐκ ἔχοντες ἂν προνοοῦμεν; ἡργοῦμεν ἂν, καὶ τὸ νέκταρ ἐπίνομεν, καὶ τῆς ἀμβροσίας ἐνεφοροῦμεθα, οὐδὲν ποιοῦντες. Ὁ δὲ μάλιστα με πνίγει, τοῦτ' ἐστίν· οἱ μέμφόμενοι τὴν ἀνθρωποποιῖαν, καὶ μάλιστα τὰς γυναῖκας, ὅμως ἐρᾶτε αὐτῶν, καὶ οὐ διαλείπετε καλιόντες, ἄρτι μὲν ταῦροι, ἄρτι δὲ σάτυροι καὶ κύκνοι

7. τινες φῆς εἶναι.] We should certainly read εἰσὶν for εἶναι.

καὶ ἀδελφὰς γαμοῦσι, κ. τ. λ.] Alluding to Jupiter, who married his sister Juno, and expelled his father Saturn from his kingdom.

καὶ εἰ τούτω, κ. τ. λ.] τούτω may refer to the shepherd, (i. e. "to him") or may mean "in this," In the latter signification the whole passage may be translated thus:—"Even though in this it is laborious, yet it is otherwise agreeable, and the very care contains no unpleasant occupation."

ταῦροι, κ. τ. λ.] Alluding to Jupiter's amours with Europa, Antiope, and Leda.

γενόμενοι, καὶ θεοὺς ἐξ αὐτῶν ποιῆσθαι ἀξι-
οὔνητες. Ἄλλ' ἐχρῆν, ἴσως φήσεις, ἀναπεπλάσθαι
τοὺς ἀνθρώπους, ἄλλον δὲ τινα τρόπον, ἀλλὰ
μὴ ἡμῖν ἰοικότας. Καὶ τί ἄλλο παράδειγμα
τούτου ἄμεινον προσεστησάμην, ὃ πάντως καλὸν
ἠπιστάμην; ἢ ἀσύνητον καὶ θηριῶδες ἔδει, καὶ
ἄγριον ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῶν; καὶ πῶς ἂν
ἢ θεοῖς ἔθυσαν, ἢ τὰς ἄλλας ὑμῖν τιμὰς
ἀπένειμαν, οὐχὶ τοιοῦτοι γενόμενοι; Ἄλλ'
ὑμεῖς, ὅταν μὲν ὑμῖν τὰς ἐκατόμβας προσά-
γασιν, οὐκ ὀκνεῖτε, κἂν ἐπὶ τὸν Ὠκεανὸν
ἐλθεῖν δεοί, μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας· τὸν
δὲ τῶν τιμῶν ὑμῖν καὶ τῶν θυσιῶν αἴτιον
ἀνεστραυράκατε. Περὶ μὲν οὖν ἀνθρώπων καὶ
ταῦτα ἱκανά.

8. Ἦδη δὲ, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὸ πῦρ μέτειμι,
καὶ τὴν ἐπονείδιστον ταύτην κλοπῆν. Καὶ
πρὸς θεῶν τοῦτό μοι ἀποκρίναι, μηδὲν ὀκνή-
σας· ἐστ' ὅ, τι ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκα-
μεν, ἐξ ὅτου καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν; οὐκ
ἂν εἶποις. Αὕτη γὰρ, οἶμαι, φύσις τουτουῖ
τοῦ κτήματος· οὐδὲν τι ἕλαττον γίγνεται, εἰ
καὶ τις ἄλλος αὐτοῦ μεταλάβοι· οὐ γὰρ
ἀποσβέννυται ἐναυσαμένου τινός. Φθόνος δὲ

παράδειγμα—ἄμεινον.] The beauty of the human form was one of the reasons which led Epicurus to ascribe it to the gods. Vid. Cicer. de Nat. Deor. lib. 1.

τὸν Ὠκεανόν.] Vid. II. i. 423.

8. ἐξ ὅτου.] "From the time that."——

ἀντικρυσ τὸ τοιοῦτο, ἀφ' ὧν μηδὲν ὑμεῖς ἠδί-
 κησθε, τούτων καλύειν μελαδιδόναι τοῖς δεομέ-
 νοις. Καίτοι θεοὺς γε ὄντας, ἀγαθοὺς χρη-
 εῖναι, καὶ δοτῆρας ἰάων, καὶ ἕξω φθόνου παν-
 τὸς ἐστάναι. Ὅπου γε εἰ καὶ τὸ πᾶν τοῦτο
 πῦρ ὑφελόμενος κατεκόμισα εἰς τὴν γῆν, μὴδ'
 ὅλως τι αὐτοῦ καταλιπῶν, οὐ μέγα ὑμᾶς
 ἠδίκουν· οὐδὲ γὰρ ὑμεῖς δεῖσθε αὐτοῦ, μήτε
 ῥιγοῦντες, μήτε ἔψοντες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε
 φωτὸς ἐπιτεχνητοῦ δεόμενοι. Οἱ δὲ ἄνθρωποι
 καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγκαίως χρῶνται τῷ
 πυρὶ, μάλιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας, ὅπως ἔχοιεν
 κνισσᾶν ἀγυιάς, καὶ τοῦ λιβανωτοῦ θυμιᾶν,
 καὶ τὰ μηρία καίειν ἐπὶ των βωμῶν. Ὅρῳ
 δὲ ὑμᾶς μάλιστα χαίροντας τῷ καπνῷ, καὶ
 τὴν εὐωχίαν ταύτην ἠδίστην οἰομένους ὅπότεν
 εἰς τὸν οὐρανὸν ἢ κνίσσα γένηται ἐλισσομένη
 περὶ καπνῷ. Ἐναντιωτάτη τοίνυν ἡ μέμψις
 ἂν γένοιτο αὕτη τῇ ὑμετέρῃ ἐπιθυμίᾳ. Θαυ-
 μάζω δὲ ὅπως οἴχῃ καὶ τὸν ἥλιον κεκαλύκατε
 καταλάμπειν αὐτοὺς· καίτοι πῦρ οὗτός ἐστι
 πολὺ θειότερον τε, καὶ πυρῶδέστερον ἢ κακεῖ-
 νον αἰγιάσθε, ὡς σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτῆμα;
 Εἶρηκα. Σφῶ δὲ, ὦ Ἑρμῆ καὶ Ἥφαιστε,
 εἴ τι μὴ καλῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, διευθύνατε,
 καὶ διελέγχετε· καὶ γὰρ αὖθις ἀπολογήσομαι.

δοτῆρας ἰάων.] Vid. Odys. viii. 325.

ἐλισσομένη.] Vid. II. i. 317.

9. EPM. Οἱ' ῥάδιον, ᾧ Προμηθεῦ, πρὸς οὔτω γενναῖον σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι. Πλὴν ἀλλὰ ᾠνησο, διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου· εὖ γὰρ οἶδα, ὡς ἕξ καὶ δέκα γύπας ἂν ἐπέστησέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαιρησόντας· οὔτω δεινῶς αὐτοῦ κατηγόρηκας, ἀπολογεῖσθαι δοκῶν. Ἐκεῖνο δέ γε θαυμάζω, πῶς μάντις ἂν οὐ προεγίνωσκες οὔτω κολασθῆσόμενος. PROM. Ἐπιστάμην, ᾧ Ἑρμῆ, καὶ ταῦτα μὲν, καὶ ὅτι ἀπολυθήσομαι αὐθις οἶδα, καὶ ἤδη τις ἐκ Θηβῶν ἀφίξεται σὸς φίλος οὐκ εἰς μακρὰν, κατατοξεύσαν ὄν φησ ἐπιπτήσεσθαί μοι τὸν ἀετόν. EPM. Εἰ γὰρ γένοιτο, ᾧ Προμηθεῦ, ταῦτα, καὶ ἐπίδοιμί σε λελυμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐωχούμενον, οὐ μὲν τοι καὶ κρεανομοῦντα γε. PROM. Θάρρει· καὶ συνευαχήσομαι ὑμῖν, καὶ ὁ Ζεὺς λύσει με, οὐκ ἀντὶ μικρᾶς εὐδαιμονίας· EPM. Τίνος ταύτης; μὴ γὰρ ὀκνήσης εἰπεῖν. PROM. Οἶσθα, ᾧ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν; Ἄλλ' οὐ χρὴ λέγειν· φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόρρητον, ὡς μισθὸς εἶη, καὶ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς κολαδίκης. EPM. Ἀλλὰ

9. *τις ἐκ Θηβῶν.*] Hercules,

οὐκ ἀντὶ μικρᾶς εὐδαιμονίας.] Jupiter, captivated by Thetis, intended marrying her, when Prometheus interfering, reminded him, that the son of the sea deity would be superior to his father; for this service Jupiter afterwards released him by means of Hercules.

φύλαττε, ᾧ Τιτάν, εἰ τοῦτ' ἄμεινον. Ἡμεῖς
δὲ ἀπίωμεν, ᾧ Ἡφαιστε, καὶ γὰρ οὗτος ἤδη
πλησίον ὁ αἰετός. Ὑπόμνε οὖν καρτερῶς· εἴη
δὲ γε ἤδη σοι τὸν Θηβαῖον, ὃν φῆς, τοξότην
ἐπιφανῆναι, ὡς παυσεῖέ σε ἀνατεμόμενον ὑπὸ
τοῦ ὀρνέου.

ΠΩΣ ΔΕΙ

ΙΣΤΟΡΙΑΝ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ.

ARGUMENT.

THE treatise on the manner in which history should be written, may be conveniently divided into four parts:—The first contains the introduction of the subject, 1—6; the second, the faults which should be avoided by the historian, 6—33; the third, the rules which should regulate him, 33—61; the last, the conclusion, 61—63.

1. Description of disorder at Abdera. 2. Application of the story. 3. Illustration of the origin of Lucian's design. 4. His intention not to write history himself, but to suggest some rules to those who may engage in such a work. 5. The object of the treatise declared to be to assist those who may hereafter write history.

II. 6. The treatise divided into two parts; one, concerning what should be avoided; the other, concerning the rules which should be followed—and of the former first. 7. The error is pointed out of delaying on *panegyric* and *praise*. 8. The provinces of *poetry* and *history* are to be considered distinct. 9. The error noticed before, may have arisen from an erroneous view of the end of history, which does not unite *utile* and *dulce*, and though it did, panegyric does not come under the latter.

10—11. The introduction of encomium, at once enervates history, and gives no pleasure to any one but the person who is the subject of it. 12. Nor do panegyriste succeed even there. 13. For who could feel pleasure in receiving praise, which could be proved to be unmerited? 14. Illustration of the evils resulting from not distinguishing between poetry and history, and from the introduction of panegyric. 15. The danger of servile imitation and plagiarism. 16. Censure of bareness, frigidity, and change of dialect. 17. Pedantry and adulation are great errors. 18. The same as 15. 19—21. The fault of delaying on points of no importance, and of fiction being introduced into the detail of facts; also of false affectation of purity of style. 22. Poetic expressions censured. 23. The errors in prefaces noticed. 24—26. The historian should not be inaccurate in geography, nor introduce improbable stories as truths. Imitation again censured. 27—28. Almost the same as 19. 29. Fiction and ignorance of military arrangements censured. 30. almost the same as the beginning of 16. 31. An illustration drawn from the historians of Lucian's time, of the extravagances of adulation. 32. almost the same as 19.

III. 33. Introduction to the second part. 34—37. Although he supposes those for whom his rules are intended, to have both intelligence and the power of expressing themselves; rules, however, are useful to point out the proper application of both these qualities. 37. The Historian must have some knowledge of military affairs. 38. Above all, he must be unbiassed. 39—42. He should disregard the present, but look forward to the future, (expressing the incidents of the narrative, without any regard to feelings of animosity or partiality,) even as Thucydides declares his design in his history. 43. His style should be unaffected and perspicuous, *cùm verbis, tùm sententiis plena*. 44. The language should be

dignified, yet not too distinct from that of common life ; his figures unlaboured and easy. 45. Although poetic sentiment may be introduced, poetic expression should be avoided. 46. In the arrangement of the words he should not affect poetic rotundity of period, nor yet totally disregard the harmony of sound in his sentences. 47. Care should be taken in collecting the materials. 48. He should first draw out an outline of the work ; then fill it up, and embellish it. 49—50. His attention should not be confined to any particular parts, but he should embrace every subject of interest to his reader. 51. His only duty is to arrange and express facts. 52—54. The Preface should be suited to the length of the work, and should state rational inducements to the reader for reading the work. 55. The component parts of the narrative should not be disjointed. 56—57. Brevity is useful, where there is no scarcity of matter, particularly in descriptions where there might be an opportunity of display. 58. The true occasion for this is in speeches. 59. He should be circumspect in praising or censuring. 60. If he should introduce a story, the credit of it should be *penes auctores*.

IV. 61—63. The great standard should be always kept in view—"the opinion of posterity."
Huic ille inserviat, huic se ostendet oportet.

ΠΩΣ ΔΕΙ

ΙΣΤΟΡΙΑΝ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ.

1. ΑΒΔΗΡΙΤΑΙΣ, φασί, Λυσιμάχου ἤδη βασιλεύοντος, ἐμπεσεῖν τι νόσημα, ᾧ καλὸν Φίλων, τοιοῦτο· πυρέτλει μὲν γὰρ τὰ πρῶτα πανδημεὶ ἅπαντας, ἀπὸ τῆς πρῆτης εὐδύς ἐρρώμενος, καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ· περὶ δὲ τὴν ἐβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυέν, τοῖς δὲ ἰδρῶς ἐπιγενόμενος, πολὺς καὶ οὗτος, ἔλυσε τὸν πυρετὸν. Ἐς γελοῖον δὲ τι πάθος περιῖστη τὰς γνώμας αὐτῶν· ἅπαντες γὰρ ἐς τραγῳδίαν παρεκινουῦντο, καὶ ἰαμεεῖα

1. Lucian describes disorder which prevailed amongst the inhabitants of Abdera, during the reign of Lysimachus. It arose from the crowds who resorted, during a very warm summer, to the theatre, to see Archelaus the tragedian performing the part of Andromeda. On leaving the theatre many were seized with fever, and though its violence soon abated, the effect on their minds was manifested by frequent recitations from the tragedy, so that (as our author humorously expresses it)—μιστὴ ἦν ἡ πόλις ὠχρῶν ἀπάντων, τῶν ἐβδομαίων ἐκείνων τραγῳδῶν.

[Λυσιμάχου.] Thrace, in which Abdera was situated, fell to him on the death of Alexander.

ἰφθέγγοντο, καὶ μέγα ἐβόων, μαλιστα δὲ τὴν Εὐριπίδου Ἀνδρομέδαν ἐμονάδουν, καὶ τὴν τοῦ Περσέως ῥῆσιν ἐν μέλει διεξήεσαν· καὶ μεστὴ ἦν ἡ πόλις ὠχρῶν ἀπάντων καὶ λεπτῶν, τῶν ἐβδομαίων ἐκείνων τραγῳδῶν, “ Σὺ δ', ὦ θεῶν τύρανε κἀνθρώπων, Ἔρωσ,” καὶ τᾶλλα μεγάλη τῇ φωνῇ ἀναβοώντων, καὶ τοῦτο ἐπιπολὺ, ἄχρι δὴ χειμῶν, καὶ κρύος δὲ μέγα γενόμενον, ἔπαυσε ληροῦντας αὐτούς. Αἰτίαν δέ μοι δοκεῖ τοῦ τοιοῦτου παρασχεῖν, Ἀρχέλαος ὁ τραγῳδός, εὐδοκιμῶν τότε, μεσοῦντος θέρους ἐν πολλῷ τῷ φλογμῷ τραγῳδήσας αὐτοῖς τὴν Ἀνδρομέδαν, ὡς πυρέξαι τε ἀπὸ τοῦ θεάτρου τοὺς πολλούς, καὶ ἀναστάντας ὕστερον ἐς τὴν τραγῳδίαν παρολισθαίνειν, ἐπιπολὺ ἐμφιλοχωρούσης τῆς Ἀνδρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν, καὶ τοῦ Περσέως ἔτι σὺν τῇ Μεδούσῃ, τὴν ἐκάστου γνώμην περιπετομένου.

2. Ὡς οὖν ἐν, φασιν, ἐνὶ παραβαλεῖν, τὸ Ἀβδηρίτικὸν ἐκεῖνο πάθος, καὶ νῦν τοὺς πολλούς

[Ἀνδρομέδαν.] Andromeda, the daughter of Cepheus, king of Æthiopia, and Cassiope, was exposed (by the oracle of Jupiter Ammon) to a sea monster, which Neptune had sent to devastate the country, because Cassiope had boasted that she excelled Juno, and the daughters of Nereus in personal attractions. Perseus, (when returning with the head of Medusa) beheld her bound on a rock, awaiting the monster. Attracted by her charms, and pitying her fate, he promised her father to save her, if he would consent to give her in marriage to him. Cepheus agreed to the proposal—the sea monster was transformed by Medusa's head into a rock—Andromeda released, and married to Perseus. These incidents formed the subject of one of Euripides's tragedies, of which but a few fragments now remain.

τῶν πεπαιδευμένων περιελήλυθεν· οὐχ ὥστε τραγαδεῖν, ἔλαττον γὰρ ἂν τοῦτο παρέπαιον, ἀλλοτρίοις ἰαμβείοις, οὐ φαύλοις καλεσχημένοι· ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κενίηται, ὁ πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ τραῦμα, καὶ αἱ συνεχεῖς νίκαι, οὐδεὶς ὅς τις οὐχ ἱστορίαν συγγράφει· μᾶλλον δὲ Θουκυδίδαι, καὶ Ἡρόδοτοι, καὶ Ξενοφῶνες ἡμῖν ἅπαντες· καὶ ὡς ἔοικεν, ἀληθὲς ἅρ' ἦν ἐκεῖνο, τὸ Πόλεμος ἀπάντων πατήρ· εἰ γε καὶ συγγραφέας τοσοῦτους ἀνέφυσεν, ὑπὸ μιᾷ τῇ ὀργῇ.

3. Ταῦτα τοίνυν, ὦ Φιλότης, ὀρῶντα, καὶ

2. Lucian applies the description in the preceding section, to the mania for writing history which then prevailed.

τὰ ἐν ποσὶ.] This alludes to the events in the East, which occurred when M. Antoninus and Verus were emperors. The defeat, to which Lucian refers, was that suffered in the expedition of Severianus against Osroes. He was defeated at Elegeia in Armenia, by Othryades, a Parthian officer. After this, the war was conducted for four years under Statius Priscus, Avidius Cassius, and Martius Verus. The Romans in these campaigns recovered their honor, and defeated the enemy in a most disastrous battle at Europus, a city in Media.

τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ τραῦμα.] Viz. the defeat of Severianus by Othryades.

αἱ συνεχεῖς νίκαι.] The victories obtained by Priscus, Cassius, and Verus.

Πόλεμος ἀπάντων πατήρ.] This expression is attributed by some to Empedocles; by others to Heraclitus.

3. Lucian says that he intends imitating the example of Diogenes at Corinth. When it was expected that the town should be attacked by Philip, all the inhabitants were busily engaged in making preparations for its defence. The philosopher, lest he should be the only person unoccupied in the town, rolled his tub up and down the Craneum.

ἀκούοντά με, τὸ τοῦ Σινοπέως ἐκεῖνο εἰσῆλθεν· ὁπότε γὰρ ὁ Φίλιππος ἐλέγelo ἤδη ἐπελαύνειν, οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράττοντό, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν· ὁ μὲν ὄπλα ἐπισκευάζων, ὁ δὲ λίθους παραφέρων, ὁ δὲ ὑποικοδομῶν τοῦ τείχους, ὁ δὲ ἔπαλξιν ὑποσηρίζων, ὁ δὲ ἄλλος ἄλλο τι τῶν χρησίμων ὑπουργῶν, Ὁ δὲ Διογένης ὄρων ταῦτα, ἐπεὶ μηδὲν εἶχεν ὅ, τι καὶ πράττοι, οὐδεὶς γὰρ αὐτῷ ἐς οὐδὲν ἐχρηῆτο, διαζωσάμενος τὸ τριβῶνιον, σπουδῇ μάλα καὶ αὐτὸς ἐκύλιε τὸν πίθον, ἐν ᾧ ἐτύγγανεν οἰκῶν, ἄνω καὶ κάτω τοῦ Κραναίου· καὶ τινος τῶν συνήθων ἐρομένου, τί ταῦτα ποιεῖς, ᾧ Διόγενες; Κυλίῳ, ἔφη, καὶ γὰρ τὸν πίθον, ὡς μὴ μόνος ἀργεῖν δοκοίην ἐν τοσοῦτοις ἐργαζομένοις.

4. Καὺτος οὖν, ᾧ Φίλων, οἷς μὴ μόνος ἄφρονος εἶην ἐν οὕτω πολυφῶνῳ τῷ καιρῷ, μηδ' ὡσπερ κωμικὸν δορυφόρημα, κεχηνῶς σιωπῇ παραφεροίμην, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον, ὡς δυνάτῳ μοι, κυλίσαι τὸν πίθον, οὐχ ὡς ἱστορίαν συγγράφειν, οὐδὲ πράξεις αὐτὰς διεξιέναι· οὐχ

τοῦ Σινοπέως.] Diogenes, born at Sinope, Vid. p. 44.

Κραναίου.] A gymnasium at Corinth.

4. Our author will not engage in an historical work, but however, like Diogenes, he will roll his tub. Though his name may not be mentioned amongst the architects who reared the historical edifice, yet he will at least, with the tip of his finger, touch the mortar. He informs his readers of his intention to suggest some rules for historical composition. *Munus et officium, nil scribens ipse, docebit.*

οὕτω μεγαλότολμος ἐγὼ, μηδὲ τοῦτο δείσης
περὶ ἐμοῦ· οἶδα γὰρ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ
κατὰ τῶν πετρῶν κυλίοι τις, καὶ μάλιστα,
οἶον τοῦμὸν τοῦτο πιθάκνιον, οὐδὲ πᾶνυ καρτε-
ρῶς κεκεραμευμένον· δεήσει γὰρ αὐτίκα μάλα
πρὸς μικρὸν τι λιθίδιον προσπταίσαντα,
συλλέγειν τὰ ὄσπρακα. Τί οὖν ἔγνωσθαί μοι,
καὶ πῶς ἀσφαλῶς μεθέξω τοῦ πολέμου, αὐτὸς
ἔξω βέλους ἐσθῶς, ἐγὼ σοι φράσω. Τούτου μὲν
καπνοῦ, καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι
τῷ συγγράφειν ἔνεισιν, ἀνέξω ἑμαυτὸν, εὖ
ποιῶν· παραίνεσιν δὲ τινα μικρὰν, καὶ ὑποθή-
κας ταύτας ὀλίγας ὑποθήσομαι τοῖς συγγράφουσιν,
ὡς κοινωνήσαιμι αὐτοῖς τῆς οἰκοδομίας, εἰ καὶ
μὴ τῆς ἐπιγραφῆς, ἄκρω γε τῷ δακτύλῳ τοῦ
πηλοῦ προσαψάμενος.

5. Καίτοι οὐδὲ παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἶον

καρτερῶς κεκεραυμένον.] Hence it appears that Diogenes' tub was not made of wood, as is commonly supposed. Compare Juven. *Sat.* xiv. 308.

Τούτου μὲν καπνοῦ.] The words of Ulysses to his helmsman, directing him to avoid Scylla.

Τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔεργε
Νῆα—————

Odys. xii. 219.

5. The necessity of rules insisted on; and yet he does not expect that those who have already given their works to the public, should alter them in conformance to his canons; but if any other war should arise, (vid. *sect.* 42.) and they should publish a history of it, that they may regulate their narrative by his rules, if they appear correct; but if they think otherwise of his suggestions, then he will feel no more regret on account of his injunctions being slighted, than the physician of Abdera, on account of the inhabitants of Abdera, reciting the verses of the Andromeda.

ται σφίσιν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα, οὐ μᾶλλον ἢ τέχνης τινὸς ἐπὶ τὸ βαδίζειν, ἢ βλέπειν, ἢ εἰσθίειν· ἀλλὰ πάνυ ῥᾶστον, καὶ προχειρον, καὶ ἄπαντος εἶναι, ἱστορίαν συγγράψαι, ἣν τις ἐρμηνεύσαι τὸ ἐπελθὸν δύνηται· τὸ δὲ, οἶσθά που καὶ αὐτὸς, ᾧ ἑταῖρε, ὡς οὐ τῶν εὐμεταχειριστῶν, οὐδὲ ῥαθυμῶς συντεθῆναι δυναμένων τοῦτ' ἐστίν, ἀλλὰ εἴ τι ἐν λόγοις καὶ ἄλλο, πολλῆς τῆς φρονίδος δεόμενον, ἣν τις, ὡς ὁ Θουκυδίδης φητίν, ἐς αἰὲ κτῆμα συνιθεῖη. Οἶδα μὲν οὖν οὐ πάνυ πολλοὺς αὐτῶν ἐπιστρέψων, ἐνίοις δὲ καὶ πάνυ ἐπαχθῆς δόξων, καὶ μάλιστα ὁπόσοις ἀποτελέεσται ἤδη, καὶ ἐν τῷ κοινῷ δέδεικται ἡ ἱστορία. Εἰ δὲ καὶ ἐπήνηται ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, μανία, εἶγε ἐλπίς, ὡς οἱ τοιοῦτοι μεταποιήσουσιν ἢ μεταγράψουσὶ τι τῶν ἄπαξ κεκυρωμένων, καὶ ὥσπερ ἐς τὰς βασιλείους αὐλὰς ἀποκειμένων. Ὅμως δὲ οὐ χειρὸν καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους εἰρῆσθαι, ἴν' εἴ ποτε πόλεμος ἄλλος συσταίῃ, ἢ Κελτοῖς πρὸς Γέτας, ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακτρίους (οὐ γὰρ πρὸς ἡμᾶς γε τολμήσειεν ἂν τις, ἀπάντων ἤδη κεχειρωμένων) ἔχωσιν

ἣν τις ἐρμηνεύσαι, κ. τ. λ.] “If any one could express what occurs to him.”

μανία εἶγε ἐλπίς.] The ellipsis should be supplied thus:—
μανία ἂν εἴη, εἶγε ἐλπίς σοι γένοιτο.

ἀπάντων ἤδη κεχειρωμένων.] From this, Lucian appears to have written this treatise after the conclusion of the war, A. D. 165, or 166.

ἀμεινον συνλιθέναι, τὸν κανόνα τοῦτον προσ-
 ἀγοντες, ἥνπερ γε δόξη αὐτοῖς ὀρθὸς εἶναι· εἰ
 δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε τῷ αὐτῷ πῆχει,
 ὡσπερ καὶ νῦν, μετρούτων τὸ πρᾶγμα· ὁ
 ἱατρὸς δὲ οὐ πάνυ ἀνιάσειαι, ἦν πάντες Ἀβ-
 δηρίται ἐκόντες Ἀνδρομέδαν τραγῶδῶσι.

6. Διτλοῦ δὲ ὄντος τοῦ τῆς συμβουλῆς ἔρ-
 γου, τὰ μὲν γὰρ αἰρεῖσθαι, τὰ δὲ φεύγειν
 διδάσκει, φέρε πρῶτα εἰπῶμεν, ἅτινα φευκτέον
 τῷ ἱστορίαν συγγράφοντι, καὶ ὧν μάλιστα
 καθαρευτέον· ἔπειτα, οἷς χρώμενος οὐκ ἂν
 ἀμάρτοι τῆς ὀρθῆς, καὶ ἐπ' εὐρὺ ἀγούσης
 ἀρχὴν τε οἴαν αὐτῷ ἀρκτέον, καὶ τάξιν ἦν
 τινὰ τοῖς ἔργοις ἐφαρμοστέον, καὶ μέτρον ἑκασ-
 του, καὶ ἅ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον,
 καὶ ὅσα παραδραμεῖν ἀμεινον, καὶ ὅπως ἐρ-
 μνηνεῦσαι αὐτὰ καὶ συναρμόσαι. Ταῦτα μὲν,
 καὶ τὰ τοιαῦτα, ὕστερον· νῦν δὲ, τὰς κα-
 κίας ἥδη εἰπῶμεν, ὅποσαι τοῖς φαύλως συγ-
 γράφουσι παρακολουθοῦσιν. Ἄ μὲν οὖν κοινὰ

μετρούτων.] Used for the third person plural imperative.

6. The work naturally resolves itself into two parts; one pointing out the defects which should be avoided by the historian, the other informing him of the rules which should direct him, regarding the beginning, the order of the narrative, and their limits; the subjects on which he should dwell; those he should omit, or merely take a cursory view of, and the manner in which he should relate and connect the incidents of the narrative. The author, however, does not profess to give any directions regarding composition in general, nor intends to point out what are the defects in the language, composition, conception, or any other such thing, which *ignorata premit artis crimine turpi*.

πάντων λόγων ἐστὶν ἀμαρτήματα, ἔν τε φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ, καὶ διανοίᾳ, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀτεχνία, μακρὸν τε ἂν εἴη ἐπελθεῖν, καὶ τῆς παρούσης ὑποθέσεως οὐκ ἴδιον. Κοινὰ γὰρ, ὡς ἔφην, ἀπάντων λόγων ἐστὶν ἀμαρτήματα ἔν τε φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ.

7. Ἡ δὲ ἐν ἱστορίᾳ διαμαρτάνουσι, τὰ τοιαῦτα ἂν εὖροις ἐπίτηδων, οἷα κάρμοι πολλάκις ἀκρωμένῳ ἔδοξε, καὶ μάλιστα ἦν ἅπασιν αὐτοῖς ἀναπέλασης τὰ ὅσα. Οὐκ ἀκαιρον δὲ μετὰξὺ καὶ ἀπομνημονεῦσαι ἕνια, παραδείγματος ἕνεκα, τῶν ἤδη οὕτω συγγεγραμμένων. Καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο, ἠλίκον ἀμαρτάνουσιν, ἐπισκοπήσωμεν· ἀμελήσαντες γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῶν τοῦ ἱστορεῖν τὰ γεγενημένα, τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν ἐνδιατριβουσι· τοὺς μὲν οἰκειούς, ἐς ὕψος ἐπαίροντες, τοὺς πολεμίους δὲ, πέρα τοῦ μετρίου καταρρίπτουτες· ἀγνοοῦντες, ὡς οὐ στενῶ τῷ Ἰσθμῷ διώρισται καὶ διατελείχισται ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, ἀλλὰ τι μέγα τεῖχος ἐν μέσῳ ἐστὶν αὐτῶν, καὶ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τοῦτο, δις διὰ πασῶν, ἐστὶ πρὸς ἀλλήλα· εἰ γε τῷ

7. The commencement of the first part; i. e. the examination of what are the errors in Historical compositions; and first, of the mistake of these writers who introduce encomium and panegyric.

δις διὰ πασῶν] This is a "musical expression. It signifies the greatest possible distance, though its literal meaning

μὲν ἐγκωμιάζοντι, μόνου ἐνὸς μέλει, ὅπως οὖν ἐπαινέσαι καὶ εὐφράναι τὸν ἐπαινούμενον καὶ εἰ ψευσαμένῳ ὑπάρχει τυχεῖν τοῦ τέλους, ὀλίγον ἂν φροντίσειεν ἢ δὲ οὐκ ἂν τι ψεῦδος ἐμπροσθὸν ἢ ἱστορία, οὐδ' ἀκαριαῖον ἀνάσχοιτο, οὐ μᾶλλον, ἢ τὴν ἀρτηρίαν ἱατρῶν παῖδες φασί, τὴν τραχεῖαν, παραδέξασθαι ἂν τι ἐς αὐτὴν καταποθέν.

8. "Ἐτι ἀγνοεῖν εἰκόασιν οἱ τοιοῦτοι, ὡς ποιητικῆς μὲν, καὶ ποιημάτων, ἄλλαι ὑποσχέσεις, καὶ κανόνες ἴδιοι ἱστορίας δὲ, ἄλλοι. Ἐκεῖ μὲν γὰρ ἀκράτης ἢ ἐλευθερία, καὶ νόμος εἷς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ. Ἐνθεος γάρ καὶ κάτοχος ἐκ Μουσῶν, καὶ ἵππων ὑποπτέρων ἄεσμα ξεύξασθαι θέλη, καὶ ἐφ' ὕδατος ἄλλους,

might be expressed by "two octaves. Yet not accurately, for "Græci per quaternos sonos, non per octonos, systemata metiebantur.

τὴν ἀρτηρίαν, τὴν τραχεῖαν κ. τ. λ.] The windpipe; the food passes into the stomach through the *oesophagus*,—the air through the *larynx*, the lower part of which is called the *trachea*. The construction of this part of the human frame is so admirably fitted to the convenience of of man, that when we are swallowing fluid, to prevent any danger of suffocation from some of it entering the *trachea*, a valve, called *epi-glottis*, is placed at its upper orifice, which covers the aperture during deglutition, and thus excludes all extraneous matters. This is the subject of Lucian's allusion.

8. Lucian in noticing a mistake, regarding poetry and history, remarks that although it may be lawful for the epic poet to elevate his heroes, by the most pompous or exaggerated descriptions, it but ill accords with the duties of the historian to introduce the embellishments of fiction into the narration of actual occurrences.

ἢ ἐπ' ἀνδρείκων ἀκρων θευσομένους ἀναξιδά-
 σηται, φθόνος οὐδεὶς· οὐδ' ὁπόταν ὁ Ζεὺς αὐ-
 τῶν ἀπὸ μιᾶς σειρᾶς ἀνασπάσας, αἰωρῇ ὁμοῦ
 γῆν καὶ θάλατταν, δεδίασι, μὴ ἀπορραγείσης
 ἐκείνης, συντρίβη τὰ πάντα κατενεχθέντα.
 Ἄλλὰ καὶ Ἄγαμέμνονα ἐπαινέσαι δέλωσιν,
 οὐδεὶς ὁ καλύσων, Διὶ μὲν αὐτὸν ὅμοιον εἶναι
 τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὄμματα, τὸ στέρον δὲ
 τῷ ἀδελφῷ Ποσειδῶνι, τὴν δὲ ζώνην τῷ Ἄρει
 καὶ ὄλως, σύνθετον ἐκ πάντων θεῶν γενέσθαι
 δεῖ τὸν Ἄτρεως καὶ Ἀερόπης· οὐ γὰρ ἱκα-
 νὸς ὁ Ζεὺς, οὐδ' ὁ Ποσειδῶν, οὐδ' Ἄρης,
 μόνος ἕκαστος ἀναπληρῶσαι τὸ κάλλος αὐτοῦ.
 Ἡ ἱστορία δὲ, ἦν τινα κολακείαν τοιαύτην
 προσλάβη, τί ἄλλο ἢ πεζὴ τις ποιητικὴ γίγ-
 νεται, τῆς μεγαλοφονίας μὲν ἐκείνης ἐστερημένη,
 τὴν λοιπὴν δὲ τερατεῖαν γυμνὴν τῶν μέτρων,
 καὶ δι' αὐτὸ ἐπισημοτέραν ἐκφαίνουσα; Μέγα
 τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπερμεγα τοῦτο κακόν, εἰ μὴ
 εἰδεῖη τις χωρίζειν τὰ ἱστορίας, καὶ τὰ ποιη-
 τικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγοι τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἐτέ-
 ρας κομμώματα, τὸν μῦθον, καὶ τὸ ἐγκώμιον,

ἐπ' ἀνδρείκων.] Ἄκρον ἐπ' ἀνδρείκων καρπὸν θεῶν, οὐδὲ κατέκλων.

Il. xx. 227.

“ Illa vel intactæ segetis per summa volaret
 Gramina, nec teneras cûrsu læsisset aristas.”

Virg. Æn. vii. 805.

ἀπὸ μιᾶς σειρᾶς] Vid. Il. viii. 18.

Διὶ μὲν αὐτὸν.] Vid. Il. ii. 478.

καὶ τὰς ἐν τούτοις ὑπερβολάς· ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῆ περὶνῶν, ἀλουργίσι περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, καὶ φύκιον ἐντρίβοι, καὶ ψιμμύθιον τῷ προσώπῳ· Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον αὐτὸν ἀπεργάσαιτο, αἰσχύνας τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ.

9. Καὶ οὐ τοῦτό φημι, ὡς οὐχὶ καὶ ἐπαινετέον ἐν ἱστορίᾳ ἐνίστε· ἀλλ' ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι ἐπαινετέον, καὶ μέτρον ἐπακτέον τῷ πράγματι, τὸ μὴ ἐπαχθὲς τοῖς ὕστερον ἀναγνωσομένοις αὐτὰ, καὶ ὅλως, πρὸς τὰ ἔπειτα κανονιστέον τὰ τοιαῦτα, ἅπερ μικρὸν ὕστερον ἐπιδειξομεν. "Ὅσοι δὲ οἴονται καλῶς διαιρεῖν εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν, καὶ χρήσιμον, καὶ διὰ τοῦτο εἰσποιοῦσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς τερπνὸν, καὶ εὐφραῖνον τοὺς ἐντυγχάνοντας, ὄρεᾶς ὅσον τάληθους ἡμαρτήκασι, πρῶτον μὲν, κισθόλῳ τῇ

περὶνῶν.] Strong, robust. *Lit.* Stout as oak;—from *πεῖνος*, an oak.

9. Those persons who assert that, as there are two ends of history, 1st, pleasure, and 2d, advantage, the use of panegyric or encomium may be defended by the plea, that it is introduced to please, are mistaken, not merely as to the ends of history, for there is but one end, utility, or advantage; but likewise, in supposing that encomiums can give any pleasure to the reader. The first point of mistake is considered in this section; the second in the next.

καὶ μέτρον ἐπακτέον κ. τ. λ.] "And this standard must be applied, viz.—not to offend the taste of those who in future times may read them."

διαίρεσει χρώμενοι· ἐν γὰρ ἔργον ἱστορίας καὶ τέλος, τὸ χρέσιμον, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀληθοῦς μόνου συνάγεται· τὸ τερπνὸν δὲ, ἄμεινον μὲν εἰ καὶ αὐτὸ παρακολουθήσειεν, ὥσπερ καὶ κάλλος ἀθλητῆ· εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν καλύσει [ή.] ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι Νικόστρατον τὸν Ἰσιδότου, γεννάδαν ὄντα, καὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἐκατέρων ἀλκιμώτερον, εἰ αὐτὸς μὲν αἰσχιστος ὀφθῆναι εἴη τὴν ὄψιν· Ἀλκαῖος δὲ ὁ καλὸς ὁ Μιλήσιος, ἀνταγωνίζοιτο αὐτῷ, καὶ ἐράμενος, ὡς φασι, τοῦ Νικοςτράτου ἄν. Καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐραστάς ἐπισπάσαιτο· ἄχρι δ' ἂν καὶ μόνον ἔχη τὸ ἴδιον ἐντελές, λέγω δὲ τὴν τῆς ἀληθείας δῆλωσιν, ὀλίγον τοῦ κάλλους φρονιτεῖ.

10. "Ἐτι κἀκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ

εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν, κ. τ. λ.] The meaning of this passage is, that although it would be preferable to have an union of the pleasant and useful in history; yet if that cannot be effected, the deficiency will no more derogate from its character, than a want of personal grace would prevent an athlete from obtaining the prize.

οὐδὲν καλύσει ἀφ' Ἡρακλέους.] The emendation, proposing the insertion of ἡ between καλύσει and ἀφ', is certainly to be received. ἡ is here a numeral, and means the eighth, not by family, but in the order of victors, who at the Olympic games had obtained the palm on the same day, both for wrestling and the *pancratium*. This then means that he was the eighth since Hercules, who obtained that distinguished honor.

10. Secondly, Panegyric does not give any pleasure when introduced into history. But when the historian attempts to embellish his narrative with it and fiction, the work resembles the painting of Hercules in Lydia, as the slave of Omphale, in which the hero was represented wearing a females' dress, but the queen with the lion's skin and club.

τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαινῶν μάλιστα πρόσαντες παρ' ἐκάτερον τοῖς ἀκούουσιν· ἦν μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοήσῃς, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ, νῆ Δία, συκοφαντικῶς προσέτι γε ἀκροασομένους, οὓς οὐκ ἂν τι λάθοι παραδραμὸν, ὀξύτερον μὲν τοῦ "Αργου ὄρωντας, καὶ πανταχόθεν τοῦ σώματος, ἀργυραμοιβικῶς δὲ τῶν λεγομένων ἕκαστα ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν πάρακεκομμένα εὐθύς ἀπορρίπτειν, παραδέχασθαι δὲ τὰ δόκιμα, καὶ ἔννομα, καὶ ἀρκιβῆ τὸν τύπον· πρὸς οὓς ἀποβλέποντα χρῆ καὶ συγ-

μαλιστα πρόσαντες παρ' ἐκάτερον.] This is rather a perplexing passage. If we translate the former part thus: "It is moreover worth mentioning, that the very fabulous is not agreeable in it;" (viz. history,) there remains the difficulty of explaining *παρ' ἐκάτερον*. Some maintain the opinion that there is a tacit comparison of the eulogist's task, to the path of a person walking between two precipices, which is on either side, (*παρ' ἐκάτερον*) hazardous. (*πρόσαντες*.) With such a view, it would perhaps be better to insert a comma after *ἐκάτερον*, so that the meaning of the whole sentence would be: "Moreover it is worth mentioning, that the audience (or readers, as we should say) do not consider that any thing agreeable in history, results from the introduction of fable and adulation—that task so particularly hazardous to the author." *πρόσαντες* in the sense *difficult*, or *hazardous*, should not be joined with *τοῖς ἀκούουσιν*, whatever be the meaning which may be ascribed to the former part of the sentence. Perhaps, however, *πρόσαντες* is used in the sense *infestus*, and *παρ' ἐκάτερον* should be connected, not with *πρόσαντες*, but with *τοῖς ἀκούουσιν*. This then might be the meaning—"that the very fabulous is not agreeable in history, and that adulation is particularly offensive to those who are listening with either intention; viz. either for pleasure, or for advantage. Those who refer *παρ' ἐκάτερον* to the persons praising, and praised, disagree with Lucian's words, οἱ ἔπαινοι, ἐνὶ μὲν ἴσως τερπνοῖ—τῷ ἐπαινομένῳ.

τοῦ "Αργου.] The son of Arestor, who had an hundred eyes. He was placed to watch Io when transformed into a heifer. Mercury killed him; hence his name "Αργυροφοντης—the Argicide.

γράφειν, τῶν δ' ἄλλων ὀλίγον φροντίζειν, καὶ
 διαρράγῳσιν ἐπαινοῦντες. Ἦν δ' ἀμελήσας
 ἐκείνων, ἠδύνης πέρα τοῦ μετρίου τὴν ἱστορίαν
 μύθοις, καὶ ἐπαινοῖς, καὶ τῇ ἄλλῃ θωπεΐᾳ,
 τάχιστ' ἂν ὁμοίαν αὐτὴν ἐξεργάσαιο τῷ ἐν
 Λυδία Ἡρακλεΐ. Ἐωρακέναι γὰρ που σε
 εἰκὸς γεγραμμένον, τῇ Ομφάλῃ δουλεύοντα,
 πάνυ ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκευασμένον, ἐκείνην
 μὲν τὸν λέοντα αὐτοῦ περιβεβλημένην, καὶ τὸ
 ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρακλέα δῆθεν
 οὔσαν, αὐτὸν δὲ ἐν κροκωτῷ καὶ πορφυρίδι,
 ἔρια ξαίνονα, καὶ παιόμενον ὑπο τῆς Ὀμφάλῃς
 τῷ σανδάλῳ καὶ τὸ θέαμα αἰσχιστόν, ἀφεσιῶσα
 ἢ ἐσθῆς τοῦ σώματος, καὶ μὴ προσιζάνουσα,
 καὶ τοῦ θεοῦ τὸ ἀνδρῶδες ἀσχημόνως κατα-
 δηλυνόμενον.

11. Καὶ οἱ μὲν πολλοὶ ἴσως καὶ ταῦτα σοῦ
 ἐπαινέσονται· οἱ ὀλίγοι δὲ ἐκεῖνοι, ὧν σὺ
 καταφρονεῖς, μάλα ἠδὲ καὶ ἐς κόρον γελάσονται,
 ὀρῶντες τὸ ἀσύμφυλον, καὶ ἀνάρμοστον, καὶ
 δυσκόλλητον τοῦ πράγματος. Ἐκάστου γὰρ

παιόμενον—τῷ σανδάλῳ] Hence the expresison *soleá pulsare*—
objurgare. Vid. Pers. Sat. 5, 169, Juven. Sat. 6, 611,

11. In this and the next two sections, the examination of the
 irrelevancy and evil tendency of Panegyric is pursued.

Ἐκάστου γὰρ δὴ, κ. τ. λ.] “For each thing has its peculiar
 beauty, but if you pervert it, it loses the beauty by the abuse.”
 This translation removes the comma at τῷ— with the point
 after τῷ, the translation should be—“the peculiarities (or the
 something peculiar) of each, constitute their beauty: .

δὴ ἰδίον τι καλόν ἐστιν· εἰ δὲ τοῦτο ἐναλλάξιας, ἀκαλλῆς τὸ αὐτὸ παρὰ τὴν χρῆσιν γίγνεται. Ἐὼ λέγειν, ὅτι οἱ ἔπαινοι ἐνὶ μὲν ἴσως τερπνοὶ, τῷ ἐπαινουμένῳ, τοῖς δ' ἄλλοις ἐπαχθεῖς· καὶ μάλιστα ἦν ὑπερφυεῖς τὰς ὑπερβολὰς ἔχασιν· οἴους αὐτοὺς οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται, τὴν εὐνοίαν τὴν παρὰ τῶν ἐπαινουμένων θηράμενοι, καὶ ἐνδιατρίβοντες, ἄχρι τοῦ πᾶσι προφανῆ τὴν κολακείαν ἐξεργάσασθαι· οὐδὲ γὰρ κατα τέχνην αὐτὸ δρᾶν ἴσασιν, οὐδ' ἐπισκιάζουσι τὴν θωπείαν· ἀλλ' ἐμπεσόντες, ἀθρόα πάντα, καὶ ἀπίθανα, καὶ γυμνὰ διεξίασιν.

12. Ὡστε οὐδὲ τυγχάνουσιν οὐ μάλιστα ἐφίεσθαι· οἱ γὰρ ἐπαινούμενοι πρὸς αὐτῶν μισοῦσι μᾶλλον, καὶ ἀποσιζέφονται ὡς κολακας, εὐ ποιοῦντες, καὶ μάλιστα ἦν ἀνδρώδεις τὰς γνώμας ὧσιν. Ὡσπερ Ἀριστοβούλου μονομαχίαν γράψαντος Ἀλεξάνδρου, καὶ Πάρου, καὶ ἀναγνόντις αὐτῷ τοῦτο μάλιστα τὸ ἰχωρίον τῆς γραφῆς (ἄετο γὰρ χαριεῖσθαι τα μέγιστα τῷ βασιλεῖ, ἐπιψευδόμενος ἀριστείας τινὰς αὐτῷ, καὶ ἀναπλάτων ἔργα μείζω τῆς ἀληθείας) λαβὼν ἐκεῖνος τὸ βιβλίον, (πλέοντες δ' ἐτύχχανον ἐν τῷ ποταμῷ τῷ Ὑδάσπει) ἔρριψεν ἐπὶ

12. Πάρου.] The king of India, who was conquered by Alexander.

ἐπιψευδόμενος.] Falsely ascribing.

Ὑδάσπει.] The Hydaspes, the boundary of Alexander's conquests in the East.

κεφαλὴν ἐς τὸ ὕδωρ, ἐπειπὼν, καὶ σὲ δὲ οὕτως ἔχρη, ᾧ Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐνὶ ἀκοντίῳ φονεύοντα. Καὶ ἔμελλέ γε οὕτως ἀθανακλήσειν ὁ Ἀλεξάνδρος, ὅς γε οὐδὲ τὴν τοῦ ἀρχιπέκλονος τόλμαν ἠέσχετο, ὑποσχομένου τὸν Ἄθω εἰκόνα ποιήσειν αὐτοῦ, καὶ μετακοσμήσειν τὸ ὄρος ἐς ὁμοιότητα τοῦ βασιλέως· ἀλλὰ κόλακα εὐθύς ἐπιγνοὺς τὸν ἄνθρωπον, οὐκ ἔτ' οὐδ' ἐς τὰ ἄλλα ὁμοίως ἔχρητο.

13. Ποῦ τοίνυν τὸ τερπνὸν ἐν τούτοις, ἐκτὸς εἰ μὴ τις κομιδῇ ἀνόητος εἴη, ὡς χαίρειν τὰ τοιαῦτα ἐπαινούμενος, ᾧν παρὰ πόδας οἱ ἔλεγχοι; ὥσπερ οἱ ἄμορφοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα γε τὰ γυναῖα τοῖς γραφεῦσι παρακελευόμενα ὡς καλλίστας αὐτὰς γράφειν· οἶονται γὰρ ἄμεινον ἕξειν τὴν ὄψιν, ἣν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον ἐπανθίσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. Τοιοῦτοι τῶν συγγραφόντων οἱ πολλοὶ εἰσι, τὸ τήμερον, καὶ τὸ ἴδιον, καὶ τὸ χρεῖῳδες, ὅ, τι

[ἔμελλέ γε.] The force of this word is—"It might be expected that Alexander," &c. from his conduct towards the artist, mentioned immediately afterwards.

[τοῦ ἀρχιπέκλονος.] Dinocrates.

[ὁμοίως.] "With equal confidence."

13. κομιδῇ.] Extremely—completely—utterly.

[οἱ ἄμορφοι τῶν ἀνθρώπων.] For οἱ ἄμορφοι ἀνθρώποι, as the Homeric δῖα θεῶν.

ἂν ἐκ τῆς ἱστορίας ἐλπίσωσι, θεραπεύοντες· οὓς μισεῖσθαι καλῶς εἶχεν, ἐς μὲν τὸ παρὸν, κολακας προδήλους καὶ ἀτέχνους ὄντας, ἐς τοῦπιὸν δὲ, ὑποπτον ταῖς ὑπερβολαῖς τὴν ὅλην πραγματείαν ἀποφαίνοντας. Εἰ δὲ τις πάντως τὸ τερπνὸν ἠγεῖται καταμεμίχθαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ, πάσῃ τὰ ἄλλα, ἃ σὺν ἀληθείᾳ τερπνά ἐστὶν ἐν τοῖς ἄλλοις κάλλεσι τοῦ λόγου· ὧν ἀμελήσαντες οἱ πολλοὶ, τὰ μηδὲν προσήκοντα ἐπεισκυκλοῦσιν.

14. Ἐγὼ δ' οὖν καὶ διηγήσομαι ὅποσα μέμνημαι ἑναγχος ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφέων τινῶν, καὶ, νῆ Δία, ἐν Ἀχαΐᾳ πρώην ἀκούσας τὸν αὐτὸν τοῦτον πόλεμον διηγουμένων· καὶ πρὸς Χαρίτων μηδεὶς ἀπιστήσῃ τοῖς λεχθησομένοις, ὅτι γὰρ ἀληθῆ ἐστὶ καὶ ἐπαμύσάμην, εἰ ἀστυεῖον ἦν ὄρκον ἐντιθέναι συγγράμματι. Εἰς μὲν τις αὐτῶν ἀπὸ Μουσῶν εὐθύς ἤρξατο, παρακαλῶν τὰς θεὰς συνεφάψασθαι τοῦ συγγράμματος. Ὅρας ὡς ἐμμελὴς ἢ ἀρχή, καὶ περι

14. Lucian, in order to illustrate the errors of historians, informs his readers of some historians of the late war, whom he had recently heard. In this section he gives an instance of one, whose preface was occupied with an invocation of the muses; a comparison of the Roman general, and the Persian king, to Achilles, and Thersites; encomiums of himself and his country, and a declaration that as far as was in his power he would assist the Romans, and oppose the Parthians. The commencement of the narrative was of a similar character to his preface.

ἑναγχος.] This means a more recent period than πρώην.

ἐμμελὴς.] "In harmony with," or consonant.

περὶ πόδα.] Fit, appropriate. The metaphor is derived from a shoe fitting the foot.

πόδα τῆ ἱστορίας, καὶ τῷ τοιούτῳ εἶδει τῶν λόγων πρέπουσα; Εἶτα μικρὸν ὑποβάς, Ἀχιλλεῖ μὲν τὸν ἡμέτερον ἀρχοντα εἵκαζε, Θερσίτη δὲ τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα· οὐκ εἰδώς ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀμείνων ἦν αὐτῷ, εἰ Ἐκτορα μᾶλλον ἢ Θερσίτην καθήρει καὶ εἰ πρόσθεν μὲν ἔφευγεν ἐσθλὸς τις, ἐδίωκε δὲ μιν μέγ' ἀμείνων. Εἶτ' ἐπῆγεν ὑπὲρ αὐτοῦ τι ἐγκώμιον, καὶ ὡς ἄξιος εἶη συγγράψαι τὰς πράξεις, οὕτω λαμπρὰς οὔσας. Ἦδη δὲ κατιῶν, ἐπῆνει καὶ τὴν πατρίδα τὴν Μίλητον, προστιθείς ὡς ἀμεινον ποιοῖ τοῦτο τοῦ Ὀμήρου, μηδὲν μνησθέντος τῆς πατρίδος. Εἶτ' ἐπὶ τέλει τοῦ φροϊμίου ὑπισχνεῖτο διαρρήδην καὶ σαφῶς, ἐπὶ μείζον μὲν αἶρειν τὰ ἡμέτερα, τοὺς βαρβάρους δὲ καταπολεμήσειν καὶ αὐτὸς ὡς ἂν δύνηται καὶ ἤρξατό γε τῆς ἱστορίας οὕτως, αἷτια ἅμα τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξιῶν· ὁ γὰρ μισαρώτατος, καὶ κάκιστ' ἀπολούμενος Οὐολόγεσος, ἤρξατο πολεμεῖν, δι' αἰτίαν τοῖάνδε. Οὗτος μὲν τοιαῦτα.

15. Ἄλλος δὲ Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἄκρος,

πρόσθεν μὲν.] This alludes to II. xxii. 158.—

Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δὲ μιν μέγ' ἀμείνων.

15. Another author is mentioned, (in illustration of the danger of servile imitation, or plagiarism,) who was so zealous an imitator of Thucydides, that not content with imitating his beginning—*Θουκυδίδης Ἀθηναῖος, κ. τ. λ.* he adopted the several parts of his history which suited his own narrative, so that his Armenian

οἷος εὖ μάλα τῷ ἀρχεῖτύπῳ εἰκασμένος, καὶ τὴν ἀρχὴν, ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριστάτην ἀρχῶν ἀπασῶν, καὶ θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσιν ὄρα γὰρ, Κρεπέριος Καλπουρριανὸς, Πομπηίουπολίτης, συνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Παρθυαίων καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθύς ξυνησταμένου ὥστε μετὰ γε τοιαύτην ἀρχὴν, τί ἂν σοι τὰ λοιπὰ λέγοιμι, ὅποια ἐν Ἀρμενίᾳ ἐδημηγόρησε, τὸν Κερκυραῖον αὐτὸν ῥήτορα παραστησάμενος; ἢ οἷον Νισιβηνοῖς λοιμὸν, τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἰρουμένοις, ἐπήγαγε, παρὰ Θουκυδίδου χρητάμενος ὄλον ἄρδην, πλὴν μόνο του Πελασγικοῦ, καὶ τῶν τειχῶν τῶν μακρῶν, ἐν οἷς οἱ τότε λοιμώζαντες ἄκησαν;

deputy delivered the speech of the Corcyrean in Thucydides, and with regard to the plague, the only difference between that in Seleucia, and that at Athens, was, that the Pelasgicum, or the long walls were not mentioned. He adopted even the minute peculiarities of Thucydides's phraseology, but was original in the introduction in a Greek narrative of the Roman terms for military arms, machines, and works.

τὸν Κερκυραῖον.] The imitator gave to his ambassador the very speech which the deputy from the Corcyreans addressed to the Athenians in Thucydides, (lib. i. 32.)

Νισιβηνοῖς.] Nisibis is a city in Mesopotamia.

τοῦ Πελασγικοῦ.] This was the name of the wall on the north side of the ἀκροπολις. It derived its name from its founders, the Pelasgi. There had been an execration pronounced on any that would build their houses near this wall, but when the plague spread through the city, this execration was disregarded.

τειχῶν τῶν μακρῶν.] Two walls, built one by Pericles, the other by Themistocles, connecting the city with the Piræus. The turrets, which were raised on it, during the plague, were inhabited.

Τὰ δ' ἄλλα καὶ ἀπὸ Ἀιθιοπίας ἤρξατο, ὥστε καὶ ἐς Αἴγυπτον κατέβη, καὶ ἐς τὴν βασιλείῳ γῆν τὴν πολλήν καὶ ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν, εὖ ποιῶν. Ἐγὼ γ' οὖν θάπτοντα αὐτὸν ἔτι καταλιπὼν τοὺς ἀθλίους Ἀθηναίους ἐν Νισίβει, ἀπῆλθον, ἀκριβῶς εἰδὼς καὶ ὅσα ἀπελθόντος ἐρεῖν ἔμελλε. Καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο ἐπίεικῶς πολὺ νῦν ἐστὶ, τὸ οἴεσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου εἰκότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἔντρέψας, τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις, μικρὰ κἀκεῖνα, ὡς καὶ “αὐτὸς ἂν φαίης, οὐδὲ αὐτὴν, νη Δία, κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον.” Ὁ γὰρ αὐτὸς οὗτος συγγραφεὺς πολλὰ καὶ τῶν ὄπλων, καὶ τῶν μηχανημάτων, ὡς Ῥωμαῖοι αὐτὰ ὀνομάζουσι, οὕτως ἀνέγραψε, καὶ τάφρον, ὡς ἐκείνοι, καὶ γέφυραν, καὶ τὰ τοιαῦτα. Καὶ μοι ἐννόησον ἡλίκον τὸ ἀξίωμα τῆς ἱστορίας, καὶ ὡς Θουκυδίδῃ πρέπον, μεταξὺ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων, τὰ Ἰταλιωτικὰ ταῦτ' ἐγκεῖσθαι, ὥσπερ τὴν πορφύραν ἐπικοσμοῦντα, καὶ ἐμπρέποντα, καὶ πάντως συνάδοντα.

16. Ἄλλος δὲ τις αὐτῶν, ὑπόμνημα τῶν

ἤρξατο.] “It began”—viz. the plague. That which the author should have described, broke out in Seleucia, amongst the soldiers of Verus, who, when searching the temple of Apollo for some valuable plunder, opened a shrine whence the infectious air issued. It passed from Seleucia to the West, and spread over almost the whole Roman empire, Whereas that described by Thucydides, (vid. II, 48.) passed from Æthiopia to Ægypt and Libya, and then after desolating Asia, came to Athens.

16. Another author is censured for publishing a mere diary, written in a mean and vulgar style, as, a *history of the Parthian*

γεγονότων γυμνὸν συναλλαγὰν ἐν γραφῇ πεζὸν, καὶ χαμαιπετέες, οἷον καὶ στραλιώτης ἂν τις τὰ καθ' ἡμέραν ἀπογραφόμενος, συνέθηκεν, ἢ τέκτων, ἢ κάπηλός τις συμπερινοστῶν τῇ στρατιᾷ. Πλὴν ἀλλὰ μετρίωτέρος γε ὁ ἰδιώτης οὔτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἀλλὰ δέ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ιστορίαν μεταχειρίσασθαι προπεπονηκάς. Τοῦτο μόνον ἠτιασάμην αὐτοῦ, ὅτι οὔτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραλικώτερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην· “Καλλιμόρφου, ἰατροῦ τῆς κοιλοφόρων ἑκκλησίας, ἱστοριῶν Παρθικῶν.” Καὶ ὑπεγράψατο ἐκάστη ὁ ἀριθμὸς· καὶ νῆ Δία, καὶ τὸ προοῖμιον ὑπέρφυχρον ἐποίησεν, οὔτω συναλλαγὰν, οἰκεῖον εἶναι ἰατρῶν ἱστορίαν συγγράφειν, εἶγε ὁ Ἀσκληπιὸς μὲν, Ἀπολλωνος υἱὸς, Ἀπόλλων δὲ, Μοῦσηγέτης, καὶ πάσης παιδείας ἀρχων. Καὶ ὅτι ἀρξάμενος ἐν τῇ Ἰάδι γραφεῖν, οὐκ οἶδ' ὅ, τι δόξαν, αὐτίκα μάλα ἐπὶ τὴν κοινὴν μετέηλθεν, ἠηρείην μὲν λέγων, καὶ πείρην,

war. He also assigned a frigid reason for the propriety of his engaging in an historical work, as being a physician, and altered the dialect, after commencing in Ionio.

τὰ καθ' ἡμέραν.] “A diary.”

ἑκκλησίας.] *σάξιας*, (*century*), understood, says Græven. But Solan. prefers *legion*, until it is shown that every century had a physician. Others understand *cohort*.

ἠηρείην, κ. τ. λ.] “Saying *ἠηρείην*, and *πείρην*, and *ἀκόσα*, and *νοῦσοι*, but the rest according to the common language, and most of them vulgar.”

καὶ ὀκόσα, καὶ νοῦσοι, τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ὁμοδίαιτα τοῖς πολλοῖς, καὶ τὰ πλεῖστα, οἷα ἐκ τριόδου.

17. Εἰ δέ με δεῖ καὶ σοφοῦ ἀνδρὸς μνησθῆναι, τὸ μὲν ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω, τὴν γνώμην δ' ἐρῶ, καὶ τὰ πρῶην ἐν Κορίνθω συγγράμματα, κρείττω πάσης ἐλπίδος. Ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ εὐθύς, ἐν τῇ πρῶτῃ τοῦ προοιμίου περιόδῳ, συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνώσκοντας, λόγον πάνσαφον δεῖξαι σπεύδων, ὡς μόνω ἂν τῷ σοφῷ πρέποι ἱστορίαν συγγράφειν. Εἶτα μετὰ μικρὸν ἄλλος συλλογισμὸς, εἶτα ἄλλος· καὶ ὅλως ἐν ἀπαντὶ σχήματι συνηρώτητο αὐτῷ τὸ προοίμιον· τὸ τῆς κολακείας ἐς κόρον, καὶ τὰ ἐγκώμια φορτικὰ, καὶ κομιδῇ βωμολοχικά· οὐκ ἀσυλλόγιστα μέντοι, ἀλλὰ σύνηρωτημένα, καὶ τυνηγμένα κἀκεῖνα. Καὶ μὴν κἀκεῖνο φορτικὸν ἔδοξέ μοι, καὶ ἥκιστα φιλοσόφῳ ἀνδρὶ,

17. The pedantic style is censured, by the illustration of an author whose preface was composed of a series of syllogisms. Even the encomiums which he introduced, were logically expressed. Lucian remarks that he had another fault—*vanity*, for in the preface he stated, that the Roman general was highly honored by a philosopher deigning to write an account of his achievements.

τὸ μὲν ὄνομα, κ. τ. λ.]————

“ Ipsa memor præcepta canam ; celabitur auctor.”

Hor. Sat. ii. 4,

προοίμιον.] Stock's text gives but a comma here ; however this is insufficient ; for the point that is at κόρον should be placed after προοίμιον, whilst the comma should be removed to its place. The context shows the necessity of the emendation in the punctuation.

καὶ πάγωνι πολιῶν καὶ βαθεῖ πρέπον, τὸ ἐν τῷ προοιμίῳ εἶπεῖν, ὡς ἐξαίρετον τοῦτο ἔξει ὁ ἡμέτερος ἄρχων, οὔγε τὰς πράξεις καὶ φιλόσοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιοῦσι. Τὸ γὰρ τοιοῦτον, εἶπερ ἄρα, ἡμῖν ἔδει καταλιπεῖν λογιζέσθαι, ἢ αὐτὸν εἶπεῖν.

18. Καὶ μὴν οὐδ' ἐκείνου ὅσιον ἀμνημονεῦσαι, ὅς τοιάνδ' ἀρχὴν ἤρξατο. "Ἐρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων, καὶ Πέρσων· καὶ μικρὸν ὑπερον· ἔδεε γὰρ Πέρσῃσι γενεσθαι κακῶς· καὶ πάλιν· ἦν Ὀσρόης, τὸν οἱ Ἕλληνες Ὀξυρόην ὀνομέουσι· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα. Ὀρᾶς, ὅμοιος οὗτος ἐκείνων, παρ' ὅσον ὁ μὲν Θουκυδίδῃ, οὗτος δὲ Ἡροδότῳ εὖ μάλα ἐῴκει.

19. "Ἄλλός τις αἰοίδιμος ἐπὶ λόγων δυνάμει, Θουκυδίδῃ καὶ αὐτὸς ὅμοιος, ἢ ὀλίγα ἀμείνων αὐτοῦ, πάσας πόλεις, καὶ πάντα ὄρη, καὶ πεδία, καὶ ποταμοὺς ἐρμηνεύσας πρὸς τὸ

18. An imitater of Herodotus is noticed.

Ὀρᾶς, ὅμοιος οὗτος κ. τ. λ.] "You perceive what a similarity there is between this author and the former, as the one bears a striking resemblance to Thucydides—the other to Herodotus."

19—22. Another, an imitater of Thucydides, is censured for his want of discrimination in the subjects on which he should dwell (comp. Hor. A. P. 16.); also (20) for some incredible deaths, which he represented as having occurred, and likewise for the falsehood of his statements. The same author (21) altered the Roman names into Greek forms, in order that his work might be purely Attic. He likewise gave a strange account of the death of Severianus, which Lucian humorously criticises.

σαφέστατον· καὶ ἰσχυρότατον, ὡς ᾤετο· τὸ δὲ, ἐς ἐχθρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκακος τρέψει· τοσαύτη ψυχρότης ἐνῆν ὑπὲρ τὴν Κασπιακὴν χιόνα, καὶ τὸν κρύσταλλον τὸν Κελτικόν. Ἡ γοῦν ἀσπίς ἢ τοῦ αὐτοκράτορος ὅλη βιβλία μόγις ἐξηρμηνεύθη αὐτῶ, καὶ Γοργῶν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκ κυανοῦ, καὶ λευκοῦ, καὶ μέλανος, καὶ ζώνη ἰριοειδῆς, καὶ δράκοντες ἐλικηδόν, καὶ βοστρυχηδόν. Ἡ μὲν γὰρ Οὐολογέσου ἀναξυρις, ἢ ὁ χαλινὸς τοῦ ἵππου, Ἡράκλεις, ὅσαι μυριάδες ἐπῶν ἕκαστον τούτων, καὶ οἷα ἦν ἢ Ὀσρέου κόμη, διανέοντος τὸν Τίγρητα, καὶ ἐς οἶον ἄντρον κατέφυγε κιτλοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων, καὶ σύσκιον ἀκριβῶς ποιούνην αὐτό. Σκόπει ὡς ἀναγκαῖα τῇ ἱστορίᾳ ταῦτα, καὶ ὡς οὐκ ἄνευ αὐτῶν ἠδευμέν τι τῶν ἐκεῖ πραχθέντων.

20. Ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τῆς ἐν τοῖς χρησίμοις, ἢ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἐπὶ τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἄντρον ἐκφράσεις τρέπονται.

19. τὸ δὲ ἐς ἐχθρῶν.] This is supposed to be a quotation from the words of the author, but it is more justly ascribed to Lucian, as an exclamation, praying that his enemies may have the misfortune of hearing the author's frigid descriptions.

Γοργῶν.] Vid. the beginning of *Il.* xi.

20 Ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας, κ. τ. λ.] "They have recourse to such descriptions of places and grottoes, either because they are unable to manage what it is important to narrate, or because they are ignorant of what should be expressed."

Καὶ ὁπόταν ἐς πολλὰ καὶ μεγάλα πραγματῖα ἐμπέσωσιν, εἰκόασιν οἰκέτη νεοπλούτῳ, ἄρτι τοῦ δεσπότη κληρονομήσαντι, ὃς οὔτε τὴν ἐσθῆτα οἶδεν ὡς χρὴ περιβάλλεσθαι, οὔτε δειπνήσαι κατὰ νόμον, ἀλλ' ἐμπηδήσας πολλάκις, ὀρνίθων, καὶ συείων, καὶ λαγαῶν προκειμένων, ὑπερεμπίπλῃται ἔτνους τινός, ἢ ταρίχου, ἔστ' ἂν διαρράγῃ ἐσθίαν. Οὗτος δ' οὖν, ὃν προεῖπον, καὶ τραύματα συνέγραψε πάνυ ἀπίθανά, καὶ θανάτους ἀλλοκότους ὡς εἰς δάκτυλον τοῦ ποδὸς τὸν μέγαν τραθείς τις, αὐτίκα ἔτελεύτησε· καὶ ὡς ἐμφοήσαντος μόνον Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ εἴκοσι τῶν πολεμίων ἐξέθανον. Ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ τῶν νεκρῶν ἀριθμῷ, τοῦτο μὲν καὶ παρὰ τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς τῶν ἀρχόντων ἐπιστολαῖς ἐψευσατο. Ἐπὶ γὰρ Εὐρώπῳ, τῶν μὲν πολεμίων ἀποθανεῖν μυριάδας ἑπτὰ, καὶ τριάκοντα καὶ ἕξ πρὸς διακοσίους Ῥωμαίων δὲ, μόνον δύο, καὶ τραυματίας γενέσθαι ἑνέα· ταῦτα οὐκ οἶδα εἰ τις ἂν εὖ φρονῶν ἀνάσχοιτο.

21. Καὶ μὴν κακεῖνο λεκτέον, οὐ μικρὸν ὄν. Ἵπὸ γὰρ τοῦ κομιδῆ Ἀττικὸς εἶναι, καὶ ἀποκεκαθάρθαι τὴν φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον, ἠξίωσεν οὕτω καὶ τὰ ὀνόματα ποιῆσαι τῶν Ῥωμαίων, καὶ μεταγράψαι ἐς τὸ Ἑλληνικόν,

ὡς Κρόνιον μὲν, Σατουρνῖνον λέγειν, Φρόνῖν δὲ, τὸν Φρόνωνα, Τιτάνιον δὲ, τὸν Τίτιανόν, καὶ τᾶλλα πολλῶ γελοιότερα. Ἔτι ὁ αὐτὸς οὗτος περὶ τῆς Σεβηριανοῦ τελευτῆς ἔγραψεν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πάντες ἐξηπάτηται, οἴομενοι ξίφει τεθνάναι αὐτὸν, ἀποθάνοι δὲ ἀνὴρ, σιτίων ἀποσχόμενος· τοῦτον γὰρ αὐτῷ ἀλυπότατον δόξαι τὸν θάνατον· οὐκ εἶδώς, ὅτι τὸ μὲν πάθος ἐκεῖνο πᾶν, τριῶν, οἶμαι, ἡμερῶν ἐγένετο· ἀπόσιτοι δὲ, καὶ ἐπὶ διαρκούσιν οἱ πολλοὶ ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦθ' ὑπολάβοι τις, ὡς Ὀσρόης εἰστήκει περιμένων ἔστ' ἂν Σεβηριανὸς λιμῶ ἀπόληται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐπήγαγε διὰ τῆς ἐβδόμης.

21. ὡς Κρόνιον μὲν. κ. τ. λ.] “So as to call Saturninus, Cronius, &c.”

ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦθ' κ. τ. λ.] Some remark that we must understand στρατὸν or δύναμιν after ἐπήγαγε. Thus, the meaning of the passage is:—

“Unless a person suppose that Osroes had remained waiting, until Severianus should die from starvation, and therefore did not lead out his army for seven days.” L. Bos supplies the ellipsis with τὸν βίον, which it is asserted is not consistent with the context. However, on an accurate consideration of the passage, I think that it will appear that the opinion of Bos, is not only not inconsistent with the context, but that it is the proper explanation of the passage. Those who supply the ellipsis with στρατὸν, seem to forget that Severianus died *after* the defeat, so that no consideration of politeness, (as Lucian wittily insinuates) on the part of Osroes, could prevent him from leading his army out to the field—for his army had been led out, and the victory had been obtained. To give any consistent meaning to the passage then, with this mode of supplying the ellipsis, we must suppose the latter clause to mean—“and, therefore, that no engagement took place during the week;” in fact, that Severianus determined to starve himself, not from chagrin at a defeat, (for, on this supposition no battle had been fought) but from mere fright at the probability of an engagement. Another difficulty

22. Τοὺς δὲ καὶ ποιητικοῖς ὀνόμασιν, ὧ καλὲ Φίλων, ἐν ἱστορίᾳ χρωμένους, που ἄν τις θεῖη, τοὺς λέγοντας, “ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανή, τό τεῖχος δὲ πεσὸν, μεγάλως ἐδούπησε;” καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς καλῆς ἱστορίας: “Ἐδεσσα μὲν δὴ οὕτω τοῖς ὄπλοις περιεσμαραγεῖτο, καὶ ὄπλοσος ἦν καὶ κόναξος ἄπαντα ἐκεῖνα, καὶ ὁ στρατηγὸς ἐμερμήριζεν, ὡ τρέπω μάλιστα προσαγάγοι πρὸς τὸ τεῖχος” εἶτα, μετὰ οὕτως εὐτελεῖ ὀνόματα, καὶ δημοτικά. καὶ πτωχικά πολλὰ παρενεβέβυστο, τὸ, “ἐπέστειλεν ὁ στρατοπεδάρχης τῷ κυρίῳ, καὶ, οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐχρήζοντα, καὶ, ἤδη λελουμένοι περὶ αὐτοὺς ἐγίνοντο” καὶ τὰ τοιαῦτα ὥστε τὸ πρᾶγμα εἰκόσ ἐῖναι τραγωδῶν, τὸν ἕτερον μὲν πόδα, ἐπ’ ἐμβάτου ὑψηλοῦ ἐπιβεβηκότι, θασέρῳ δὲ, σάνδαλον ὑποδεδεμένῳ.

23. Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἴδοις ἄν, τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικά, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ συγγράφοντας, ὡς ἐλπῖσαι θου-

arises from the difference of tense between *ἵστηκει* and *ἐπήγαγε*. The passage then should be translated to this effect.—“ Unless a person suppose that Osroes had remained waiting (*after the victory*) until Severianus should die from starvation, and, therefore, Severianus did not hold out for a week.”

22. The introduction of poetic words or expressions is censured.

*Ἐδεσσα] A city in Arabia.

23. The errors, regarding prefaces, are noticed. Some prefix much too long in proportion to the work;—others entirely neglect them; an omission, which is sometimes lawful, when the commencement of the narrative is a virtual preface.

μαστὰ ἡλίκα τὰ μετὰ ταῦτα πάντως ἀκού-
 σεσθαι, τὸ σῶμα δὲ αὐτὸ τῆς ἱστορίας μικρόν
 τι καὶ ἀγεννὲς ἐπάγοντας, ὡς καὶ τοῦτο εἰ-
 κέναι παιδίῳ, εἴ που "Ἐρωτα εἶδες παί-
 ζοντα, προσωπεῖον Ἑρακλέους πάμμεγα, ἢ
 Τιλᾶνος περικειμενον· εὐθύς οὖν οἱ ἀκούσαντες
 ἐπιφθέγονται αὐτοῖς, τὸ, "Ὡδινεν ὄρος. Χρῆ
 δὲ μὴ οὕτως, ἀλλ' ὅμοια τὰ πάντα, καὶ ὁμό-
 χροα εἶναι, καὶ συνάδον τῇ κεφαλῇ τὸ ἄλλο
 σῶμα, ὡς μὴ χρυσοῦν μὲν τὸ κράνος εἶη, Δά-
 ραξ δὲ πάνυ γελοῖος ἐκ ῥακῶν ποθὲν, ἢ ἐκ
 δερμάτων σαπρῶν συγκεκαλυμένος, καὶ ἡ ἀσπις
 οἰσύνη, καὶ χοιρίνη περὶ ταῖς κνήμαις. "Ἴδοις
 γὰρ ἂν ἀφθόνους τοιούτους συγγραφέας, τοῦ
 Ῥοδίων Κολοσσοῦ τὴν κεφαλὴν νανᾶδει σώματι
 ἐπιτιθέντας· ἄλλους αὖ ἔμπαλιν ἀκέφαλα τὰ
 σώματα εἰσάγοντας, ἀπροοιμίιστα, καὶ εὐθύς
 ἐπὶ τῶν πραγμάτων· οἱ καὶ προσελαιρίζονται
 τὸν Ξενοφῶντα οὕτως ἀρξάμενον, Δαρείου καὶ
 Παρυσάτιδος παῖδες γίνονται δύο· καὶ ἄλ-
 λους τῶν παλαιῶν οὐκ εἰδότες, ὡς δυνάμει τινὰ
 προοιμίᾳ ἔστι ληληθότα τοὺς πολλοὺς, ὡς ἐν
 ἄλλοις δεῖξομεν.

24. Καίτοι ταῦτα πάντα φορηλά ἐστίν,

Ὡδινεν ὄρος.] "Parturiunt montes: nascetur ridiculus mus."

τοῦ Ῥοδίων Κολοσσοῦ.] This Colossus was the work of Chares,
 the pupil of Lysippus.

24.—27. (24.) He shows the evils resulting from the want of
 accurate geographical information—(25.) the folly of relating, as

ὅσα ἢ ἐρμηνείας, ἢ τῆς ἄλλης διατάξεως ἀμαρτήματα ἔστι τὸ δὲ καὶ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεται, οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθμοὺς ὅλους, τίνι τῶν καλῶν ἔοικεν; Εἷς γοῦν οὕτω ραθύμως συνήγαγε τὰ πρᾶγματα, οὔτε Σύρω τινὶ ἐντυχῶν, οὔτε τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, τῶν ἐπὶ κουρείων τὰ τοιαῦτα μυθολογοῦντων ἀκούσας, ὥστε περὶ Εὐρώπου λέγων, οὕτως ἔφη Ἡ δὲ Εὐρώπος κεῖται μὲν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, σταθμοὺς δύο τοῦ Εὐφράτου ἀπέχουσα, ἀπώκισαν δ' αὐτὴν Ἐδεσσαῖοι καὶ οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμὴν πατρίδα τὰ Σαμόσατα, αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἀράμενος ὁ γενναῖος, αὐτῇ ἀκροπόλει καὶ τείχεσι, μετέθηκεν ἐς τὴν Μεσοποταμίαν, ὡς περιωρισθαι αὐτὴν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν ἐκατέρωθεν ἐν χρεῶ παραμειβομένων, καὶ μονονουχί τοῦ τείχους φαύοντων. Τὸ δὲ καὶ γελοῖον, εἰ σοι νῦν, ὦ Φίλων, ἀπολογοίμην, ὡς οὐ Παρ-

truths, improbable stories—and (26.) the absurdities resulting from an ill-judged attempt at the imitation of preceding historians.

σταθμοὺς]. Σταθμός, one day's journey—equal to about four parasangs, or 120 stadia.

ἐπὶ κουρείων.] “Omnibus et lippis notum et tonsoribus esse.” Hor. Sat. i. 7.

Εὐρώπου.] A city in Media, five hundred stadia to the south of the Caspian passes.

Σαμόσατα.] It was the capital of Commagene, a district in the north of Syria.

θυαίων, οὐδὲ Μεσοποταμίτης σοι ἐγὼ, οἷς με φέρων ὁ Δαυμαστὸς συγγραφεὺς ἀπάκισε.

25. Νῆ Δία, κἀκεῖνο κομιδῇ πιθανὸν περὶ τοῦ Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἢ μὴν ἀκοῦσαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων. Οὔτε γὰρ ξίφει ἐθελῆσαι αὐτὸν ἀποθανεῖν, οὔτε φαρμάκου πιεῖν, οὔτε βρόχον ἀψασθαι, ἀλλὰ τινὰ θάνατον ἐπινοῆσαι τραγικόν, καὶ τῇ τόλμῃ ξενίζοντα· τυχεῖν μὲν γὰρ αὐτὸν ἔχοντα παμμεγέθη ἐκπώματα ὑάλᾳ, τῆς καλλίστης ὑάλου· ἐπεὶ δὲ πάντως ἀποθανεῖν ἔγνωστο, κατὰξαντα τὸν μέγιστον τῶν σκύφων, ἐνὶ τῶν θραυσμάτων χρήσασθαι εἰς σφαιγὴν, ἐντεμόντα τῇ ὑάλῃ τὸν λαιμόν. Οὔτως οὐ ξιφίδιον, οὐ λογχάριον εὔρεν, ὡς ἀνδρεῖός γε αὐτῶ καὶ ἡρωϊκὸς ὁ θάνατος γένοιτο.

26. Εἶτα ἐπειδὴ Θουκυδίδης ἐπιτάφιόν τινα εἶπε τοῖς πρώτοις τοῦ πολέμου ἐκείνου νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἠγήσατο χρῆναι ἐπειπεῖν τῶ Σεβηριανῶ. "Ἀπασι γὰρ αὐτοῖς πρὸς τὸν οὐδὲν αἴτιον τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν, τὸν Θουκυδίδην, ἢ ἀμιλλᾶ. Θάψας οὖν τὸν Σεβηριανὸν μεγαλοπρεπῶς, ἀναβιβάζεται ἐπὶ τάφον Ἀφράνιον τινα Σίλωνα ἑκατόνταρχον, ἀνταγωνιστὴν Περικλέους, ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπερῆρῆθρευσεν αὐτῶ, ὥσπερ με, νῆ τὰς Χαρίτας, πολλὰ πάνυ δακρῦσαι ὑπὸ τοῦ γέλωτος· καὶ μάλιστα ὅποτε ὁ ῥήτωρ ὁ Ἀφράνιος, ἐπὶ τέλει τοῦ

λόγου, δακρύων ἅμα σὺν οἰμωγῇ περιπαθεῖ, ἐμέμνητο τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων, καὶ προπόσεων· εἶτα ἐπέθηκεν Αἰάντειόν τινα τὴν κορωνίδα. Σπασάμενος γὰρ τὸ ξίφος εὐγενῶς πάνυ, καὶ ὡς Ἀφράνιον εἰκὸς ἦν, πάντων ὄρωντων, ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ, οὐκ ἀνάξιος ἂν, μὰ τὸν Ἐνυάλιον, πρὸ πολλοῦ ἀποθανεῖν, εἰ τοιαῦτα ἐρρήτόρευε· καὶ τοῦτο ἔφη ἰδόντας τοὺς παρόντας ἀπαντας, θουμάσαι, καὶ ὑπερεπαινέσαι τὸν Ἀφράνιον. Ἐγὼ δὲ καὶ τᾶλλα μὲν αὐτοῦ κατεγίγνωσκον, μονοουχὶ ζωμῶν καὶ λοπάδων μεμνημένου, καὶ ἐπιδακρύουλος τῇ τῶν πλακούντων μνήμῃ· τοῦτο δὲ μάλιστα ἠτιασάμην, ὅτι μὴ τὸν συγγραφέα, καὶ διδάσκαλον τοῦ δράματος προαποσφάξας, ἀπέθανε.

27. Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ὁμοίους τούτοις ἔχων σοι ᾧ ἐταῖρε, καταριθμήσασθαι, ὀλίγων ὅμως ἐπιμνησθεῖς, ἐπὶ τὴν ἑτέραν ὑπόσχεσιν ἤδη μετελεύσομαι, τὴν συμβουλήν, ὅπως ἂν ἄμεινον συγγράφοι τις. Εἰσὶ γὰρ τινές, οἳ τὰ μεγάλα μὲν τῶν πεπραγμένων, καὶ ἀξιομνημόνευτα παραλείπουσιν, ἢ παραθέουσιν, ὑπὸ δὲ

[διδάσκαλον τοῦ δράματος.] “The Author of the Drama.”
The expression in Latin is similar, “*docere fabulam.*”

27. After noticing a few more authors, who have shown their ignorance of the art of writing history, our Author will pass to the second part of his treatise, i. e. the rules for regulating historical compositions.

ιδιωτείας, καὶ ἀπειροκαλίας, καὶ ἀγνοίας τῶν
 λεκτέων ἢ σιωπητέων, τὰ μικρότατα πάνυ λιπαρῶς
 καὶ φιλοπόνως ἐρμηνεύουσιν ἐμβραδύνοντες.
 Ὡσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ
 τὸ μὲν ὅλον κάλλος, τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον
 ὄν, μὴ βλέποι, μὴδ' ἐπαινοῖ, μὴδὲ τοῖς οὐκ
 εἰδόσιν ἐξηγοῖτο· τοῦ ὑποποδίου δὲ τό, τε
 εὐθυεργές καὶ τὸ εὐξεστον θουμάζοι, καὶ τῆς
 κρηπίδος τὸ εὐρυθμον, καὶ ταῦτα πάνυ μετὰ
 πολλῆς φροντίδος διεξιῶν.

28. Ἐγὼγ' οὖν ἤκουσά τινος, τὴν μὲν ἐπ'
 Εὐρώπῃ μάχην ἐν οὐδ' ὅλοις ἑπτὰ ἔπεσι
 παραδραμόντος, εἴκοσι δὲ μέτρα ἢ ἔτι πλείω
 ὕδατος ἀναλωκότος εἰς ψυχρὰν καὶ οὐδὲν ἡμῖν
 προσήκουσαν δίηγησιν· ὡς Μαῦρός τις ἰππεὺς,
 Μασάκας τοῦνομα, ὑπὸ δίψους πλανώμενος
 ἀνὰ τὰ ὄρη, καταλάβοι Σύρουσ τινὰς τῶν
 ἀγροίκων, ἀριστον παρατιθεμένους, καὶ ὅτι τὰ
 μὲν πρῶτα ἐκεῖνοι φοβηθεῖεν αὐτὸν, εἶτα μέντοι
 μαθόντες ὡς τῶν φίλων εἶη, κατεδέξαντο, καὶ
 εἰστιάσαντο· καὶ γὰρ τινα τυχεῖν αὐτῶν ἀπο-
 δεδημηκότα καὶ αὐτὸν ἐς τὴν Μαύραν, ἀδελφοῦ

τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον.] This phrase has been imitated by the
 Latin authors, thus—"Quanta qualisque." *Æn.* ii. 591.

τοῦ ὑποποδίου.] "The pedestal," or "footstool."

τῆς κρηπίδος.] "The base."

28. An instance is adduced of an author, who was ignorant of
 what were the parts of the narrative which required diffuseness,
 and therefore introduced a long and irrelevant story.

αὐτῶ ἐν τῇ γῆ στρατευομένου. Μῦθοι τὸ μετὰ τοῦτο μακροὶ, καὶ διηγήσεις, ὡς θηράσειεν αὐτὸς ἐν τῇ Μαυρούσιᾳ, καὶ ὡς ἴδοι τοὺς ἐλέφαντας πολλοὺς ἐν τῶ αὐτῶ συννέμομένους, καὶ ὡς ὑπὸ λέοντος ὀλίγου δεῖν καταβρωθεῖη, καὶ ἠλίκους ἰχθῦς ἐπρίατο ἐν Καισαρείᾳ· καὶ ὁ θασμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφείς τὰς ἐν Εὐρώπῃ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας, καὶ φύλακας, καὶ ἀντιφύλακας, ἄχρι βαθείας ἐσπέρας ἐφειστήκει, ὄρων Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ σκάρους παμμεγέθεις ἀξιούς ἀνούμενον. Εἰ δὲ μὴ νῦξ κατέλαβε, τάχα καὶ συνεδείπνει μετ' αὐτοῦ, ἥδη τῶν σκάρων ἐσκευασμένων. "Ἄπερ εἰ μὴ ἐνεγέγραπτο ἐπιμελῶς τῇ ἱστορίᾳ, μεγάλα ἂν ἡμεῖς ἠγνοηκότες ἦμεν, καὶ ἡ ζημία Ῥωμαίοις ἀφόρητος, εἰ Μαυσάκας ὁ Μαῦρος διψῶν μὴ εὔρε πειεῖν, ἀλλ' ἀδειπνος ἐπανῆλθεν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον. Καίτοι πόσα ἄλλα μακρῶ γελοιότερα ἐκὼν ἐγὼ νῦν παρήμι; ὡς καὶ αὐλητρίς ἦκεν ἐκ τῆς πλησίον κώμης αὐτοῖς, καὶ ὡς δῶρα ἀλλήλοις ἀντέδωσαν, ὁ Μαῦρος μὲν τῶ Μαλχίωνι λόγχην, ὁ δὲ τῶ Μαυσάκᾳ πόρπην, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα, τῆς ἐπ' Εὐρώπῃ

Καισαρείᾳ.] The capital of Cappadocia.

ἀξιούς ἀνούμενον.] "Purchasing for a trifle."

καὶ ἄλλα πολλὰ.] Ironically. "And many other such things, doubtless the very leading events in the battle at Europus."

μάχης αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια. Τοιγάρτοι εἰκότως ἂν τις εἴποι τοὺς τοιούτους τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ αὐτοῦ τὰς παρὰ τὴν ρίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν.

29. "Αλλος, ὦ Φίλων, μάλα καὶ οὗτος γελοῖος, οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου πώποτε προβεβηκώς, οὐδ' ἄχρι Κερχεῶν ἀποδημήσας, οὔτι γε Συρίαν ἢ Ἀρμενίαν ἰδῶν, ᾧδε ἤρξατο· μέμνημαι γάρ. "Ωτα ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. Γράφω τοίνυν ἃ εἶδον, οὐχ ἃ ἤκουσα. Καὶ οὕτως ἀκριβῶς ἅπαντα ἐωράκει, ὥστε τοὺς δράκοντας ἔφη τῶν Παρδυαίων (σημεῖον δὲ πλήθους τοῦτο αὐτοῖς, χιλίους γὰρ, οἶμαι, ὁ δράκων ἄγει) ζῶντας δράκοντας παρμεγέθεις εἶναι γεννωμένους ἐν τῇ Περσίδι, μικρὸν ὑπὲρ τὴν Ἰβηρίαν· τούτους δὲ, τέως μὲν ἐπὶ κοντῶν μεγάλων ἐκδεδεμένους, ὑψηλοὺς αἰωρεῖσθαι, καὶ πόρρωθεν ἐπελαυνάντων, θέος ἐμποιεῖν, ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ, ἐπειδὰν ὁμοῦ ἴωσι, λύταντες αὐτούς, ἐπαφιάσι τοῖς πολεμίοις· ἀμέλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταποδῆναι· καὶ ἄλλους περισπειραθέντων

29. The introduction of fictions into history is censured, and the author reprehended, who cannot describe in appropriate terms, military machines, arrangements, or evolutions.

Κερχεῶν.] About 70 stadia distant from Corinth.

Ωτα ὀφθαλμῶν.] The words of Candaules to Gyges, in Herodot. lib. 1. 8.

ἀμέλει.] "Doubtless."

αὐτοῖς, ἀποπνιγῆναι καὶ συγκλασθῆναι· ταῦτα δὲ ἐφεσπῶς ὄραῖν αὐτός, ἐν ἀσφαλεῖ μέντοι, ἀπὸ δένδρου ὑψηλοῦ ποιούμενος τὴν σκοπὴν. Καὶ εὖγε ἐποίησε, μὴ ὁμόσε χωρήσας τοῖς θηρίοις, ἐπεὶ οὐκ ἂν ἡμεῖς θαυμαστὸν οὕτω συγγραφέα νῦν εἶχομεν, καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μεγάλα καὶ λαμπρὰ ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ ἐργασάμενον· καὶ γὰρ ἐκινδύνευσεν πολλὰ, καὶ ἐτρώθη περὶ Σοῦραν, ἀπὸ τοῦ Κρανείου δηλονότι βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν. Καὶ ταῦτα Κορινθίων ἀκουόντων ἀνεγίνωσκε, τῶν ἀκριβοῶς εἰδόντων ὅτι μὴδὲ κατὰ τοίχου γεγραμμένον πόλεμον εἰσάκει. Ἄλλ' οὐδὲ ὄπλα ἐκεῖνός γε ἤδει, οὐδὲ μηχανήματα οἷά ἐστιν, οὐδὲ τάξεων, ἢ καταλοχισμῶν ὀνόματα· πάνυ γοῦν ἔμελεν αἰτῷ πλαγίαν μὲν τὴν ὀρθίαν φάλαγγα, ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τὸ ἐπὶ μετώπου ὄγειν.

30. Εἷς δὲ τις βέλτιστος ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς εἰς τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν Ἀρ-

Σοῦραν.] A city in the district of Palmyra, near the Euphrates.

Λέρναν.] Lerna was a fountain near Corinth.

πάνυ γοῦν ἔμελεν, κ. τ. λ.] “It was therefore his particular care to call the deep phalanx the shallow one; and to say leading in wing, where he should have said leading in front.” The ὀρθία presented a small front, but a long flank; the πλαγία was the opposite. In the march of Metellus, described by Sallust, with reference to Jugurtha, he was marching from the mountain in the order called ὀρθία; by transposing the wing for the van, his order became πλαγία.

30. ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς.] After the defeat of Severianus in Armenia, the Parthians invaded Syria, from which Cassius compelled them to retreat to their own country.

μενία, ὅσα ἐν Συρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ἐπὶ τῷ Τίγρητι, τὰ ἐν Μηδίᾳ, πεντακῶσίοις οὐδ' ὅλοις ἔπεσι περιλαβῶν, συνέγραψε καὶ τοῦτο ποιήσας, ἱστορίαν συγγεγραμέναι φησί. Τὴν μέντοι ἐπιγραφὴν ὀλίγου δεῖν μακροτέραν τοῦ βιβλίου ἐπέγραψεν, Ἀντιοχίανου τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερονίκου (δόλιχον γὰρ που, οἶμαι, ἐν παισὶ νεικῆκει) τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ καὶ Μεσοποταμίᾳ, καὶ ἐν Μηδίᾳ, καὶ ἐν Ῥωμαίοις νῦν πραχθέντων ἀφήγησις.

31. Ἡδὴ δ' ἐγὼ τινος καὶ τὰ μέλλοντα συγγεγραφότος ἤκουσα, καὶ τὴν λῆψιν Οὐολογέσου, καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγὴν, ὡς παραβληθήσεται τῷ λέοντι, καὶ ἐπὶ πᾶσι, τὸν τριπόθητον ἡμῖν θρίαμβον· οὕτω πάνυ μαντικῶς ἅμα ἔχων, ἔσπευδεν ἤδη πρὸς τὸ τέλος τῆς γραφῆς. Ἀλλὰ καὶ πόλιν ἤδη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ᾤκισε, μεγέθει τε μεγίστην, καὶ κάλλει καλλίστην· ἔτι μέντοι ἐπισκοπεῖ, καὶ διαβουλεύεται, εἴτε Νίκαιαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς

δόλιχον.] The *δόλιχος* was a course of twelve, or, as others say, twenty-four stadia.

31. Lucian mentions an author, who had written an account of ideal events subsequent to the war, giving an historical relation of what he imagined might occur.

τριπόθητον.] Lucian used this before; *Micyll.* 6. The Homeric word is *τριλλιστος*, *Il.* viii.

θρίαμβον.] Hence, the Latin *triumphus*.

Νίκαιαν.] As Augustus built *Nicopolis* after the victory at Actium.

νίκης χρῆ ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὀμόνοϊαν, εἴτε Εἰρηνίαν· καὶ τοῦτο μὲν ἔτι ἄκριτον, καὶ ἀνώνυμος ἡμῖν ἢ καλὴ πόλις ἐκείνη, λήρου πολλοῦ καὶ κορύζης συγγραφικῆς γέμουσα. Τὰ δ' ἐν Ἰνδοῖς πραχθησόμενα, ὑπέσχετο ἤδη γράφειν, καὶ τὸν περίπλου τῆς ἕξω θαλάσσης. Καὶ οὐκ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συνίεται· καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίᾳ πάντες οὗτοι ἐπεραιώθησαν τὸν Ἰνδὸν ποταμόν· ὃ, τι δὲ πράξουσιν, ἢ πῶς δέξονται τὴν τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, οὐκ εἰς μακρὰν ἡμῖν ὁ θαυμαστός συγγραφεὺς, ἀπὸ Μουζούριδος, ἢ ἀπ' Ὀξυδρακῶν ἐπιστελεῖ.

32. Τοιαῦτα πολλὰ ὑπ' ἀπαιδευσίας ληροῦσι, τὰ μὲν ἀξιόρατα οὐθ' ὄρῶντες, οὐτ' εἰ βλέποιν, κατ' ἀξίαν εἰπεῖν δυνάμενοι, ἐπινοοῦντες δὲ, καὶ ἀναπλάττοντες, ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν, φασίν, ἔλθῃ. Καὶ ἐπὶ τῶ ἀριθμῷ τῶν βιβλίων ἔτι σεμνυνόμενοι, καὶ μάλιστα ἐπὶ ταῖς ἐπιγραφαῖς· καὶ γὰρ αὐ, καὶ αὐταὶ παγγέλιοι τοῦ δεῖνος Παρθικῶν νικῶν, τοςάδε. Καὶ αὐ, Παρθίδος, πρῶτόν, δεύτερον,

Ὀμόνοϊαν.] In compliment to the imperial brothers.

Ἰνδὸν ποταμόν.] Now the *Sinde*.

Μουζούριδος ἢ ἀπ' Ὀξυδρακῶν.] In India.

ὡς Ἀτθίδος δηλονότι. Ἄλλος ἀστειότερον παραπολύ ἀνεγνων γὰρ Δημητρίου Σαγαλασέως Παρθονικικά. Οὐδ' ὡς ἐν γέλωτι ποιήσασθαι, καὶ ἐπισκῶψαι τὰς ἱστορίας οὕτω καλὰς οὔσας, ἀλλὰ τοῦ χρησίμου ἕνεκα, ὡς ὅστις ἂν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα φεύγη, πολὺ μέρος ἤδη ἐς τὸ ὀρθῶς συγγράφειν οὗτος προσείληφε· μᾶλλον δὲ ὀλίγων ἔτι προσδεῖται, εἶγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἢ διαλεκτικῆ, ὡς τῶν ἀμέσων ἢ Θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει.

33. Καὶ δὴ τὸ χωρίον σοι φαίη τις ἂν ἀκριβῶς ἀνακεκάθαρται, καὶ αἶ τε ἀκανθαί, ὅποσαι ἦσαν, καὶ βάτοι, ἐκκεκομμένα εἰσὶ, τὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐρείπια, ἤδη ἐκπεφόρηται· καὶ εἶτι τραχὺ δὴ, καὶ τοῦτο λεῖόν ἐστιν. Ὡστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη καὶ αὐτὸν, ὡς δεῖξῃς, οὐκ ἀνατρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων γεννάδας ἂν, ἀλλὰ τι καὶ αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιόν, καὶ ὃ οὐδεὶς ἂν, ἀλλ' οὐδ' ὁ Μῶμος μαμήσασθαι δύναίτο.

34. Φημί τοίνυν τὸν ἄριστα ἱστορίαν συγ-

32. Σαγαλασέως.] Of Sagalassus, a town of Pisidia.

ὡς τῶν ἀμέσων.] That of two things *immediately opposite*, the *remotion* of the one, is the complete *position* of the other.

33. The introduction to the consideration of the second part of the treatise.

ἀλλ'.] This seems to have the effect of the Latin *imò*.

34. The Author who wishes to succeed in Historical com-

γράφοντα, δύο μὲν ταῦτα κορυφαίωτατα οἰκο-
θεν ἔχοντα ἤκειν, σύνεσίν τε πολιτικὴν, καὶ
δύναμιν ἐρμηνευτικὴν τὴν μὲν ἀδίδακτόν τι
τῆς φύσεως δῶρον ἢ δύναμις δέ, πολλῇ τῇ
ἀσκήσει, καὶ συνεχεῖ τῷ πόνῳ, καὶ ζήλῳ τῶν
ἀρχαίων προσγεγενημένη ἔστω. Ταῦτα μὲν
οὖν ἀτεχνα, καὶ οὐδὲν ἐμοῦ συμβούλου δεό-
μενα. Οὐ γὰρ συνετοὺς καὶ ὀξεῖς ἀποφαί-
νειν τοὺς μὴ παρὰ τῆς φύσεως τοιούτους φησὶ
τοῦτο ἡμῖν τὸ βιβλίον ἐπεὶ πολλοῦ ἂν, μαλ-
λον δὲ τοῦ παντὸς ἦν ἄξιον, εἰ μελαπλάσαι
καὶ μελακοσμῆσαι τὰ τηλικαῦτα ἐδύνατο, ἢ
ἐκ μολίβδου χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἄργυρον ἐκ
κασσιέρου, ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ
Λεοφροφίδου Μίλωνα ἐξεργάσασθαι.

35. Ἄλλὰ ποῦ τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τῆς

position, must be possessed of two qualities—*intelligence*, which is nature's gift, and the *power of expressing himself well*, which is acquired by exercise, study, and the reading of the ancients. Lucian supposes the person, who comes to him for advice, to possess these, for he does not pretend to have the power of conferring either.

Ταῦτα μὲν οὖν ἀτεχνα.] “These things are not conferred by art, and require not my advice.”

Κόνωνος.] It is uncertain to whom Lucian refers. There are two persons of this name, mentioned elsewhere:—the Athenian commander, conquered by Lysander; and the friend, or as some say, the master of Archimedes mentioned, Virg. *Ecl.* iii.

Τίτορμον.] An Ætolian shepherd, called a second Hercules *Ælian.* xii. 22.

Μίλωνα.] Of Crotona.

35: The use of the treatise is shown, for though it does not affect to produce the requisites for an historian, it will point out

συμβουλῆς χρῆσιμον; οὐκ ἔς ποιήσιν τῶν προσόντων, ἀλλ' ἔς χρῆσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν οἷόν τι ἀμέλει καὶ Ἴκκος, καὶ Ἡρόδικος, καὶ Θέων, καὶ εἴ τις ἄλλος γυμναστῆς, οὐχ ὑπόσχοιτο ἂν σοι τοῦτον Περδίκκην παραλαβόντες (εἰ δὲ οὗτός ἐστιν ὁ τῆς μητριᾶς ἐρασθεῖς, καὶ διὰ ταῦτα κατεσκληκῶς, ἀλλὰ μὴ Ἀντίοχος ὁ τοῦ Σελεύκου, Στρατονίκης ἐκείνης,) ἀποφαίνειν Ὀλυμπιονίκην, καὶ Θεαγένει τῷ Θασίῳ, ἢ Πολυδάμαντι τῷ Σκοτουσαίῳ ἀντίπαλον, ἀλλὰ τὴν δοθεῖσαν ὑπόθεσιν εὐφυᾶ πρὸς ὑποδοχὴν τῆς γυμναστικῆς παραπολὺ ἀμείνω ὀποφαίνειν μετὰ τῆς τέχνης. Ὡστε ἀπέστω

to a person possessed of intelligence, and capable of expressing his thoughts, some rules for the proper use of both, in the composition of an history.

οὐκ ἔς ποιήσιν, κ. τ. λ.] “not for the production of qualities, but for their proper use.”

ἀμέλει.] “For example.”

Ἴκκος καὶ Ἡρόδικος.] The names of some athlete masters.

Περδίκκην.] It is not known to whom our author alludes. The context shows that he must have been some weak person, unfit through imbecility for gymnastic exercises.

εἰ δὲ οὗτός.] This parenthesis seems to have been introduced in consequence of an opinion, that we may suppose prevailed in Lucian's time, that the story which was told of Antiochus, the son of Seleucus, should be referred to Perdiccas. But this explanation is by no means satisfactory. The whole parenthesis appears to be an interpolation.

Θεαγένει τῷ Θασίῳ.] A celebrated athlete of Thasos, an island in the Ægean sea.

Πολυδάμαντι.] An athlete of prodigious powers of body, born at Scotussa, a town in Thessaly.

Ὡστε ἀπέστω, κ. τ. λ.] “So that we deprecate the invidious pledge, that we assert that we have discovered an art, which can accomplish a matter so important and difficult.”

καὶ ἡμῶν τὸ ἐπίφθονον τοῦτο τῆς ὑποσχέσεως, εἰ τέχνην φαμὲν ἐφ' οὕτω μεγάλῃ καὶ χαλεπῇ τῷ πράγματι ἐφευρηκέναι. Οὐ γὰρ ὄντινῶν παραλαβόντες, ἀποφαίνειν συγγραφέα φαμὲν, ἀλλὰ τῷ φύσει συνετῷ, καὶ ἄριστα πρὸς λόγους ἡσκημένῳ ὑποδείξειν ὁδοὺς τινὰς ὀρθὰς, εἰ δὴ τοιαῦται φαίνονται, αἷς χρώμενος, θᾶττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον τελέσειεν ἢ χρεῖ, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν ἴκοιτο.

36. Οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπροσδεῖν τὸν συνελθόν εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ· ἐπεὶ κἂν ἐκιδάριζε μὴ μαθῶν, καὶ ἤυλει, καὶ πάντα ἂν ἠπίσταντο. Νῦν μὴ μαθῶν, οὐκ ἂν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν· ὑποδείξαντος δέ τινος, ῥᾶσθιά τε ἂν μάθοι, καὶ εὖ μεταχειρίσασαίτο ἐφ' αὐτοῦ.

37. Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητῆς νῦν παραδεδότης, συνιέναι τε καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννῆς, ἀλλ' ὀξὺ δεδορκῶς, οἷος καὶ πράγμασι χρήσασθαι ἂν, εἰ ἐπίπραπέη, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν, καὶ νῆ Δία, καὶ ἐν στρατιοπύδῳ γεγονῶς ποτε, καὶ γυμναζομένους ἢ ταττομένους στρατιώτας ἑωρακῶς, καὶ ὄπλα εἰδῶς, καὶ μηχανήματα ἔνια, καὶ τί ἐπὶ κέρως, καὶ τί ἐπὶ μετώπου, πῶς οἱ λόχοι, πῶς οἱ

37. The historian should have some knowledge of military affairs, at least so much as to be competent to give an accurate description of the arms or machines, the divisions of the troops, and their evolutions.

ἰππεῖς, καὶ πόθεν, καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ περιελαύνειν· καὶ ὅλως, οὐ τῶν κατοικιδίων τις, οὐδ' οἶος πιστεῦειν μονον τοῖς ἀπαγγέλλουσι.

38. Μάλιστα δὲ, καὶ πρὸ τῶν πάντων, ἐλεύθερος ἔστω τὴν γνώμην, καὶ μήτε φοβείσθω μηδένα, μηδὲ ἐλπιζέτω μηδέν· ἐπεὶ ὁμοιος ἔσται τοῖς φαύλοις δικασταῖς, πρὸς χάριν, ἢ πρὸς ἀπέχθειαν ἐπὶ μισθῶν δικάζουσιν. Ἀλλὰ μὴ μελέτω αὐτῷ μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύμφῳ, ἀλλὰ τοιοῦτος οἶος ἦν δειχθήσεται· μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλείτου σφαγῇ, ὡμῶς ἐν τῷ συμποσίῳ γενομένη, εἰ σαφῶς ἀναγράφοιτο. Οὐδὲ Κλέων αὐτὸν φοβήσεται, μέγα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δυνάμενος, καὶ κατεχων τὸ βῆμα, ὡς μὴ εἰπεῖν ὅτι ὀλέθριος καὶ μανικὸς ἄνθρωπος οὗτος ἦν· οὐδὲ ἢ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἦν τὰ ἐν

38. Above all other requisites, he must be unbiassed, and neither hopes nor fears should influence him to give any other than the natural coloring to the incidents of the history.

ἰν Ὀλύμφῳ.] It was at the siege of Methone, (in Thrace,) not of Olynthus, that Philip lost his eye.

Κλείτου.] Alexander killed Clitus in a fit of intoxication, for asserting that the glory of Philip's actions was superior that of his son's.

Κλέων.] He rose from a low situation in life, to the command of the armies of Athens, during the Peloponesian war.

τὰ ἰν Σικελία κακῶς.] The Athenians, at the instigation of Alcibiades, undertook a war against Syracuse, the capital of Sicily. The enterprise was unsuccessful—their fleets destroyed—and their soldiers taken prisoners.

Σικελία κατὰ ἱστορῆν, καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τελευτὴν, καὶ ὡς ἐδίψων, καὶ οἶον τὸ ὕδωρ ἔπινον, καὶ ὡς ἐφρονεύοντο πίνοντες οἱ πολλοί. Ἠγήσεται γὰρ (ὅπερ δικαιοτάτον) ὑπ' οὐδενὸς τῶν νοῦν ἐχόντων αὐτὸς ἕξειν τὴν αἰτίαν, ἣν τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα ὡς ἐπράχθη διηγῆται. Οὐ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν, ἀλλὰ μνηστὴς ἦν ὥστε καὶ καταναυμαχῶνται, τότε οὐκ ἐκεῖνος ὁ καταδύων ἐστὶ, καὶ φεύγασιν, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων ἐκτὸς εἰ μὴ, εὔξασθαι δεόν, μὴ τι παρελίπεν ἐπεὶ τοί γε εἰ σιωπήσας αὐτά, ἢ πρὸς τούναντίον εἰπὼν ἐπανορθώσασθαι ἐδύνατο, ῥᾶσ- του ἦν ἐνὶ καλάμῳ λεπτῷ τὸν Θουκυδίδην ἀνατρέψαι μὲν τὸ ἐν ταῖς Ἐπιπολαῖς παρατείχισμα, καταδῦσαι δὲ τὴν Ἑρμοκράτους τριήρη, καὶ τὸν κατάρατον Γύλιπον διαπεῖραι

Δημοσθένους.] Demosthenes commanded the rear guard in the retreat from Syracuse, but losing the main body in the night, he and his troops were taken prisoners the next day by the Syracusan army.

Νικίου.] Nicias was obliged to surrender to Gylippus, and soon after he and Demosthenes were scourged and put to death.

οἶον τὸ ὕδωρ.] The water of the river Asinarius, where the Athenians were defeated, was dyed with the blood of the slain.

ἐκτὸς εἰ μὴ εὔξασθαι.] “ Unless he omitted expressing his good wishes, when there was occasion for them.” There is a parallel passage in Demosth. *Olynth.* iii.

Ἐπιπολαῖς.] This was an eminence, commanding the city of Syracuse.

Ἑρμοκράτους.] Hermocrates was the Syracusan general.

Γύλιπον.] The Lacedæmonian general, who assisted the Syracusans.

μεταξὺ ἀποτειχίζοντα, καὶ ἀποταφρεύοντα τὰς ὁδοὺς· καὶ τέλος, Συρακουσίους μὲν εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν, τοὺς δ' Ἀθηναίους περιπλεῖν Σικελίαν καὶ Ἰταλίαν, μετὰ τῶν πρώτων τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐλπίδων. Ἄλλ', οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα οὐδὲ Κλωθῶ ἂν ἔτι ἀνακλώσειεν, οὐδ' Ἀτροπος μετατρέψειε.

39. Τοῦ δὴ συγγραφέως ἔργον ἐν, ὡς ἐπράχθη εἰπεῖν. Τοῦτο δ' οὐκ ἂν δύναίτο, ἄχρῃς ἂν ἢ φοβῆται Ἀρταξέρξην ἰατρὸς αὐτοῦ ἂν, ἢ ἐλπίζῃ κἀνδὺν πορφυροῦν, καὶ στρεπτόν χρυσοῦν, καὶ ἵππον τῶν Νισαίων λήψεσθαι μισθὸν τῶν ἐν τῇ γραφῇ ἐπαίνων. Ἄλλ' οὐ Ξενοφῶν αὐτὸ ποιήσει, δίκαιος συγγραφεὺς, οὐδὲ Θουκυδίδης· ἀλλὰ κἂν ἰδίᾳ μισθὴν τινας, πολὺ ἀναγκαιότερον ἠγήσεται τὸ κοινόν, καὶ τὴν ἀλήθειαν περὶ πλείονος ποιήσειαι τῆς ἔχθρας· κἂν φιλῆ, ὅμως οὐκ ἀφέξειαι ἀμαρτάνοντος. Ἐν γὰρ, ὡς ἔφην, τοῦτο ἰδίον ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυσιῶν τῇ ἀληθείᾳ, εἰ τις ἱστορίαν γράψων ἴοι, τῶν δ' ἄλλων ἀπάντων ἀμελητέον αὐτῷ. Καὶ ὅλως, πῆχυς εἶς, καὶ μέτρον ἀκριβές, ἀποβλέπειν μὴ εἰς τοὺς νῦν

39. The historian has no other duty than to relate the incidents as they occurred. He should not so much consider what the persons of his own time may think of his work, but write with a view to the good opinion of after ages.

ἰατρὸς αὐτοῦ ἂν.] Ctesias, the physician of Artaxerxes, (Mnemou.)

Νισαίων.] A district in Media near the Caspian sea.

Ξενοφῶν] Both Xenophon and Thucydides, although exiled, showed no animosity in their histories.

ἀκούοντες, ἀλλ' εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα συνεσο-
μένους τοῖς συγγράμμασιν.

40. Εἰ δὲ τὸ παραυτίκα τις θεραπεύει,
τῆς τῶν κολακεύοντων μερίδος εἰκότως ἄν
νομισθεῖη, οὐς πάλαι ἢ ἱστορία ἐξ ἀρχῆς εὐθύς
ἀπέστραπτο, οὐ μείον ἢ κωμωτικὴν ἢ γυμνασ-
τικὴν. Ἀλεξάνδρου γοῦν καὶ τοῦτο ἀπομνημο-
νεύουσιν, ὡς Ἡδέως ἄν, ἔφη, πρὸς ὀλίγον
ἀνεβίουν, ὃ Ὀνησίκριτε, ἀποθανῶν, ὡς μάθοιμι
ὅπως ταῦτα οἱ ἄνθρωποι τότε ἀναβινώσκουσιν·
εἰ δὲ νῦν αὐτὰ ἐπαινοῦσι, καὶ ἀσπάζονται, μὴ
θαυμάσης· οἶονται γὰρ οὐ μικρῶ τινι τῷ
δελέατι τούτῳ ἀνασπάσειν ἕκαστος τὴν παρ'
ἡμῶν εὐνοίαν. Ὀμήρῳ γοῦν, καὶ τοι πρὸς τὸ
μυθῶδες τὰ πλεῖστα συγγεγραφότι ὑπὲρ τοῦ
Ἀχιλλέως, ἤδη καὶ πιστεύειν τινὲς ἐπάγονται,
μόνον τοῦτο εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας
μέγα τεκμήριον τιθέμενοι, ὅτι μὴ περὶ ζῶντος
ἔγραφεν· οὐ γὰρ εὕρισκουσιν οὐδ' ἑνὸς ἕνεκα
ἐψεύδεται ἄν.

41. Τοιοῦτος οὖν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔστω,
ἄφοβος, ἀδέκαστος, ἐλεύθερος, παρρησίας καὶ

40. τὸ παραυτίκα.] The present.

Ὀνησίκριτε.] He wrote an account of Alexander, on a plan
similar to that of Xenophon's *Cyropædia*.

ἀνασπάσειν.] The metaphor drawn from fishing (τῷ δελέατι) is
continued in this word. Vid. Ἀλιεύς, 48, ἀνασπᾶσθαι.

ἀληθείας φίλος, ὡς ὁ Κωμικός φησι, τὰ σῦκα
 σῦκα, τὴν σκάφην δὲ σκάφην ὀνομάζων, οὐ μίσει
 οὐδὲ φιλίᾳ νέμων, οὐδὲ φειδόμενος, ἢ ἐλεῶν, ἢ
 αἰσχυρόμενος, ἢ δυσωπούμενος· ἴσος δικαστῆς,
 εὐνους ἅπασιν, ἄχρι τοῦ μὴ πατέρῳ τι ἀπο-
 νεῖμαι πλεῖον τοῦ δέοντος· ξένος ἐν τοῖς βιβλίοις,
 καὶ ἄπολις, αὐτόνομος, ἀβασίλευτος, οὐ τί
 τῶδε, ἢ τῶδε δόξει λογιζόμενος, ἀλλὰ τί
 πέπρακται λέγων.

42. Ὁ δ' οὖν Θουκυδίδης εὖ μάλα τοῦτο
 ἐνομοθέτησε, καὶ διέκρινεν ἀρετὴν καὶ κακίαν
 συγγραφικὴν, ὄρῳν μάλιστα θαυμαζόμενον τὸν
 Ἡρόδοτον, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι
 αὐτοῦ τὰ βιβλία· κτῆμά τε γάρ φησι μᾶλλον
 ἐς αἰεὶ συγγράφειν, ἢ περὶ ἐς τὸ παρὸν ἀγώνισμα·
 καὶ μὴ τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὴν
 ἀλήθειαν τῶν γεγενημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστε-
 ρον· καὶ ἐπάγει τὸ χρήσιμον, καὶ ὃ τέλος ἄν-
 τις εὖ φρονῶν ὑπόθοιτο ἱστορίας, ὡς εἶ ποτε καὶ

ὁ Κωμικός.] Aristophanes.

42. The example of Thucydides is to be imitated, who wrote his history for the use of posterity, that if ever any were placed in circumstances similar to those described in it, they might refer to it for advice as to the manner in which they should act.

κτῆμά τε γὰρ, κ. τ. λ.] Some remark the antithesis between κτῆμά, and ἀγώνισμα, and ἐς αἰεὶ, and ἐς τὸ παρὸν — ἀγώνισμα is considered then to mean a prize composition, prepared for the celebration of the public games, at which literary, as well as other honors were conferred.

ὡς ἴ ποτε, κ. τ. λ.] “Inde tibi tuæque republicæ quod imitere capias.”—Liv. *Præf.*

αὔθις τὰ ὅμοια καταλάξοι, ἔχοιεν, φησὶ, πρὸς τὰ προγεγραμμένα ἀποβλέποντες, εὖ χρῆσθαι τοῖς ἐν ποσὶ.

43. Καὶ τὴν μὲν γνώμην τοιαύτην ἔχων ὁ συγγραφεὺς ἠκέτω μοι, τὴν δὲ φωνὴν, καὶ τὴν τῆς ἐρμηνείας ἰσχὺν, τὴν μὲν σφοδρὰν ἐκείνην, καὶ κάρχαρον, καὶ συνεχῆ ταῖς περιόδοις, καὶ ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι καὶ τὴν ἄλλην τῆς ῥητορείας δεινότηλα, μὴ κομιδῇ τεθηγμένος, ἀρχέσθω τῆς γραφῆς, ἀλλ' εἰρηνικώτερον διακείμενος. Καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω καὶ πυκνός, ἡ λέξις δὲ σαφὴς καὶ πολιτικὴ, οἷα ἐπισημότατα δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον.

44. Ὡς γὰρ τῇ γνώμῃ τοῦ συγγραφέως σκοποὺς ὑπεθέμεθα, παρρησίαν καὶ ἀλήθειαν, οὕτω δὲ καὶ τῇ φωνῇ αὐτοῦ εἰς σκοπὸς ὁ πρῶτος, σαφῶς δηλῶσαι, καὶ φανώτατα ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα, μῆτε ἀπὸρρητοῖς, καὶ ἔξω πάτου ὀνόμασι, μῆτε τοῖς ἀγοραίοις τούτοις καὶ καπηλικοῖς, ἀλλ' ὡς μὲν τοὺς πολλοὺς συνιέναι, τοὺς δὲ πεπαιδευμένους ἐπαινέσαι.

43—44. The language of the Historian should be unaffected and perspicuous, neither *recherché* nor yet vulgar, but fit for clearly expressing the subject; and the figures, which he introduces, should not be laboured or studied.

Καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος.] Gesner translates:—*Ac sententiae quidem sint densae, et crebrae.* σύστοιχος rather means *uniform*, or *well arranged*,

44. ἔξω πάτου] Equivalent to our expression, *out of the way*.

Καὶ μὴν καὶ ^{δὲ}σχήμασι κεκοσμήσθω ἀνεπαχ-
θείαι, καὶ τὸ ἀνεπιήδευτον μάλιστα ἔχουσιν·
 ἐπεὶ τοῖς κατηρτυμένοις τῶν ζωμῶν εἰκότας
 ἀποφαίνει τοὺς λόγους.

45. Καὶ ἡ μὲν γνώμη κοινανεῖται, καὶ
 προσαπύεσθω τι καὶ ποιητικῆς, παρ' ὅσον με-
 γαλήγορος καὶ διηρμένη καὶ ἐκείνη, καὶ μά-
 λισθ' ὅποταν παρατάξεις, καὶ μάχαις, καὶ
 ναυμαχίαις συμπλέκῃται. Δεήσει γὰρ τότε
 ποιητικοῦ τινος ἀνέμου ἐπουριάσοντος τὰ ἀκά-
 τια, καὶ συνδιοίσοντος ὑψηλὴν, καὶ ἐπ' ἀκρων
 τῶν κυμάτων τὴν ναῦν. "Ἡ λέξις δὲ ὅμως
 ἐπὶ γῆς βεβηκέτω, τῷ μὲν κάλλει καὶ τῷ
 μεγέθει τῶν λεγομένων συνεπαιρομένη, καὶ ὡς
 ἐνὶ μάλιστα ὁμοιουμένη, μὴ ξενίζουσα δὲ,
 μὴδ' ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐνθουσιῶσα· κίνδυνος γὰρ
 αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινῆσαι, καὶ κατενεχ-
 θῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορυθαῖνα, ἅστε
 μάλιστα πειστέον τῆνικαῦτα τῷ χαλινῷ, καὶ
 σωφρονητέον, εἰδότας ὡς ἵπποθυφία τις, καὶ ἐν

45. Care should be taken not to introduce poetical expressions into the language of history, although some of the spirit of the Poet is not without its use to the Historian in the description of battles, &c.

"Ἡ λέξις δὲ ὅμως κ. τ. λ.] "Let his diction however proceed along the ground, elevated according to the beauty or importance of the subject, and as far as possible adapted to it, but without extravagance or any unseasonable enthusiasm."

ἴν.] For ἴνιστι.

ἵπποθυφία.] "Bombast." The word is derived from ἵππος, which, in composition increases the force of the primitive word, and τύφος, arrogance, vanity.

λόγοις πάθος οὐ μικρὸν γίγνεσθαι. "Αμεινον οὖν ἐφ' ἵππου ὀχουμένη τότε τῇ γνώμῃ, τὴν ἐρμηνείαν πεζῇ συμπαραθεῖν, ἐχομένην τοῦ ἐφιππίου, ὡς μὴ ἀπολείποιτο τῆς φορᾶς.

46. Καὶ μὴν καὶ συνθήκη τῶν ὀνομάτων εὐκράτω καὶ μέσῃ χρηστέον, οὔτε ἄγαν ἀφιστανῖα, καὶ ἀπαρτῶντα (τραχὺ γὰρ) οὔτε ῥυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ, συνάπτουτα. Τὸ μὲν γὰρ ἐπαίτιον, τὸ δὲ ἀηδὲς τοῖς ἀκούουσι.

47. Τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ οὐχ ὡς ἔλυχε συνακτέον, ἀλλὰ φιλοπόνως καὶ ταλαιπώρως πολλάκις περὶ τῶν αὐτῶν ἀνακρίνοῖντα, καὶ μάλιστα μὲν παρόντα, καὶ ἐφορῶντα. Εἰ δὲ μὴ, τοῖς ἀδεκαστότερον ἐξηγουμένοις προσέχοντα, καὶ οὐς εἰκάσειεν ἂν τις ἥκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν ἀφαιρήσειν, ἢ προσθήσειν τοῖς γε-

46. A hint is offered on the arrangement of the words, that they should not be so disposed that the ear could detect in them almost poetic harmony of period, nor yet should they be so devoid of rhythm, as to appear unconnected with each other.

47. Some think that this section refers to the arrangement of the incidents, i. e. that Lucian says, *Res autem ipsas non temere connectere oportet*; but this opinion is inconsistent with the palpable meaning of the words in the latter part of this section, which prove that Lucian was directing the Author not to collect the materials for his work with carelessness. It is not until the next section that he speaks of the *order*, when he says:—ἐπειδὴν ἀθρόοιη ἅπαντα κ. τ. λ.—εἶτα ἐπιθεῖς τὴν ταξίν.

Τὰ δὲ πράγματα. κ. τ. λ.] "The incidents, moreover, should not be carelessly collected, but after many laborious and troublesome examinations regarding them, particularly in the cases, where he has himself been present as an eye witness."

γονόσι. Κάνταῦθα ἤδη καὶ στοχαστικός τις, καὶ συνθετικός τοῦ πιθανωτέρου ἔστω.

48. Καὶ ἐπειδὴν ἀθροίσῃ ἀπαντα, ἢ τὰ πλεῖστα, πρῶτα μὲν ὑπόμνημά τι συνυφαινέτω αὐτῶν, καὶ σῶμα ποιείτω ἀκαλλές ἔτι, καὶ ἀδιάθραυτον. Εἶτα ἐπιθείς τὴν τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κάλλος, καὶ χρωνύτω τῇ λέξει, καὶ σχηματίζεται, καὶ ῥυθμίζεται.

49. Καὶ ὅλως εἰκέτω τότε τῷ τοῦ Ὀμήρου Διῖ, ἄρτι μὲν τῶν ἰσποπόλων Θρηκῶν γῆν ὀρῶντι, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. Κατὰ ταῦτα γὰρ καὶ αὐτὸς ἄρτι μὲν τὰ Ῥωμαίων ἰδία ὀράτω, καὶ δηλούτω ἡμῖν οἷα ἐφαίνετο αὐτῷ ἀφ' ὑψηλοῦ ὀρῶντι, ἄρτι δὲ τὰ Περσῶν, εἴτ' ἀμφοτέρω, εἰ μάχοιντο. Καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ παραλλάξει μὴ πρὸς ἓν μέρος ὀράτω, μηδ' ἐς ἓνα ἰππέα, ἢ πεζόν, εἰ μὴ Βρασίδης τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν. Ἐς τοὺς στρατηγοὺς μὲν τὰ πρῶτα,

Κάνταῦθα ἤδη καὶ, κ. τ. λ.] “ In this case let him show his sagacity and judgment in the selection of the more probable.”

στοχαστικός.] properly means a person who is happy in forming ingenious conjectures.

49—50. In the regulation of the narrative, the author should present to his readers a correct view of the circumstances of the parties—first stating the situation of one side; and then turning to the other; not cumbering himself, however, with the detail of particulars, unless worthy of being noticed, nor delaying too long on any subject, but presenting an easy succession of important information, according to the exigencies of the narrative.

Βρασίδης.] Thucyd. iv. 12. Brasidas the Spartan, was repulsed Demosthenes from an assault on the Athenian fortifications at Pylus.

καὶ εἶτι παρεκελεύσαντο, καὶ κεῖνο ἀκούετω, καὶ ὄπως, καὶ ἤτινι γνώμη καὶ ἐπινοία ἔταξαν. Ἐπειδὴν δὲ ἀμιχθῶσι, κοινὴ ἔστω ἡ Δέα, καὶ ζυγοσταλείτω τότε ὥσπερ ἐν τρυιάνῃ τὰ γιγνόμενα, καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω.

50. Καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπέστω, μὴ ἐς κόρον, μὴδ' ἀπειροκάλως μὴδὲ νεαρῶς, ἀλλὰ ῥαδίως ἀπολυέσθω καὶ στήσας ἐνταυθα πού ταυτα, ἐπ' ἐκεῖνα μεταβαινέτω, ἣν κατεπείγη· εἶτα ἐπανίτω λυθεὶς ὅπότεν ἐκεῖνα καλῆ· καὶ πρὸς πάντα σπευδέτω, καὶ ὡς δυνατὸν, ὁμοχρονεῖτω, καὶ μεταπετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς Μηδίαν, ἐκεῖθεν δὲ ροιζήματι ἐνὶ, ἐς Ἰβηρίαν, εἶτα ἐς Ἰταλίαν, ὡς μηδενὸς καιροῦ ἀπολείποιτο.

51. Μάλιστα δὲ κατόπρω ἐοικυῖαν παρασχέσθω τὴν γνώμην, ἀθόλω, καὶ στιλπνῶ, καὶ ἀκριβεῖ τὸ κέντρον· καὶ ὁποίας ἂν δέξηται τὰς μορφὰς τῶν ἔργων, τοιαῦτα καὶ δεικνύτω αὐτὰ,

50. ἀλλὰ ῥαδίως.] “ But let him disengage himself with ease.”

ὁμοχρονεῖτω.] “ let him keep time” with the incidents.

ὡς μηδενὸς καιροῦ ἀπολείποιτο.] ἀπολείπομαι is here used in the sense to be left behind as in a race, and thus the meaning of the words is, that the Historian should on no occasion be too late, but should express every thing that is important at its proper time.

51. It is not the business of the historian to invent, or to alter, but merely to give a good arrangement to the incidents, and to express them as perspicuously as possible.

ἀκριβεῖ τὸ κέντρον.] Although the Ancients may not have been perfectly acquainted with the theory of mirrors, yet they must have known that both convex and concave reflectors require an accurate adjustment of the centre.

διάστροφον δὲ, ἢ παράχρουν, ἢ ἑτερόσχημον, μηδὲν οὐ γὰρ ὡςπερ τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθησόμενά ἐστι, καὶ εἰρήσεται, πέπρακται γὰρ ἤδη· δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰπεῖν αὐτά· ὥστε οὐ τί εἴπωσι ζητητέον αὐτοῖς, ἀλλ' ὅπως εἴπωσιν. Ὀλως δὲ, νομιστέον τὸν ἱστορίαν συγγράφοντα, Φειδίᾳ ἢ Πραξιτέλει χρῆναι εἰκέναι, ἢ Ἀλκαμένει, ἢ τῷ ἄλλῳ ἐκείνων. Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνοι χρυσὸν, ἢ ἄργυρον, ἢ ἐλέφαντα, ἢ τὴν ἄλλην ὕλην ἐποίουν· ἀλλ' ἢ μὲν ὑπῆρχε, καὶ προὔποθέβλητο, Ἡλείων, ἢ Ἀθηναίων, ἢ Ἀργείων πεπορισμένων· οἱ δὲ ἐπλαττον μόνον, καὶ ἔπειρον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἐρρύθμιζον, καὶ ἐπῆνθιζον τῷ χρυσῷ. Καὶ τοῦτο ἦν ἡ τέχνη αὐτῶν, ἐς δέον οἰκονομήσασθαι τὴν ὕλην. Τοιοῦτο δὴ τοι καὶ τὸ τοῦ συγγραφέως ἔργον, εἰς καλὸν διαθέσθαι τὰ πεπραγμένα, καὶ εἰς δύναμιν ἐναργέστατα ἐπιδείξαι αὐτά. Καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται μετὰ ταῦτα ὄραν τὰ

διάστροφον κ. τ. λ.] But nothing distorted, discoloured, or disfigured.

οὐ γὰρ ὡςπερ τοῖς κ. λ.] The meaning adopted by most commentators is, "For they are not writing, as they would for teachers of rhetoric (*where they must both invent and arrange*), but events are to be described, and must be narrated, for they have already occurred, &c." Although this is the received translation, it does not appear to be accurate.

Ἀλκαμένει.] A Statuary, whose most celebrated works were a Venus and a Vulcan.

Καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος.] "And when a hearer can afterwards imagine that he is a spectator of the incidents described, and then expresses his approbation of them, &c."

λεγόμενα καὶ μετὰ τοῦτο ἐπαινῆ, τότε, δὴ τότε ἀπηκρίβωται, καὶ τὸν οἰκείον ἔπαινον ἀπείληφε τὸ ἔργον τῷ τῆς ἱστορίας Φειδία.

52. Πάντων δὲ ἤδη παρεσκευασμένων, καὶ ἀπροοιμίαστον μὲν ποτε ποιήσεται τὴν ἀρχὴν, ὅταν μὴ πάνυ κατεπείγη τὸ πρᾶγμα, προδοικησάσθαι τε ἐν τῷ προοιμίῳ· δυνάμει δὲ καὶ τότε φροιμίῳ χρήσεται, τῷ ἀποσαφoῦντι περὶ τῶν λεκτέων.

53. Ὅποταν δὲ καὶ φροιμιάζηται, ἀπὸ δυοῖν μόνοιιν ἄρξεται, οὐχ ὡσπερ οἱ ῥήτορες ἀπὸ τριῶν, ἀλλὰ τὸ τῆς εὐνοίας παρεῖς, προσοχὴν ἢ εὐμάθειαν εὐπορίσει τοῖς ἀκούουσι. Προέξουσι μὲν γὰρ αὐτῷ, ἢν δείξῃ ὡς περὶ μεγαλων, ἢ ἀναγκαίων, ἢ οἰκείων, ἢ χρησίμων ἐρεῖ. Εὐμαθῆ δὲ καὶ σαφῆ τὰ ὕστερα ποιήσει, τὰς αἰτίας προεκλιθέμενος, καὶ περιορίζων τὰ κεφάλαια τῶν γεγεννημένων.

54. Τοιούτοις προοιμίοις οἱ ἄριστοι τῶν συγγραφέων ἐχρήσαντο. Ἡρόδοτος μὲν, ὡς μὴ τὰ γενόμενα ἐξίτατα τῷ χρόνῳ γένηται, μεγάλα

52.—56. Some directions are given regarding prefaces; about their matter, and their length, and likewise some hints are offered on the regulation of the body of the work; that it should not be composed of detached descriptions, but of a chain of connected narrative.

53. ἀπὸ δυοῖν.] The Greek Rhetoricians laid it down as a rule, that the orator, in the beginning of his speech, should try to gain over the feelings of the judge in his favour; to render him attentive to the matter which was brought before him, and to prepare him for receiving information on the case. Lucian says that the historian should neglect the first, (τὸ τῆς εὐνοίας,) but secure the other two.

καὶ θανμαστὰ ὄντα, καὶ ταῦτα, νίκας Ἑλληνικὰς δηλοῦντα, καὶ ἥττας βαρβαρικὰς. Θουκυδίδης δὲ, μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσεσθαι, καὶ ἀξιολογώτατον, καὶ μείζω τῶν προγεγενημένων, ἐκέῖνον τὸν πόλεμον· καὶ γὰρ παθήματα ἐν αὐτῷ μεγάλα ξυνέβη γενέσθαι.

55. Μέγα δὲ τὸ προοίμιον, ἀνάλογον τοῖς πράγμασιν, ἢ μηκυνόμενον, ἢ βραχυνόμενον. Εὐαφής δὲ καὶ εὐάγωγος ἔστω ἢ ἐπὶ τὴν διήγησιν μετάβασις. "Ἄπαν γὰρ ἀτεχνῶς τὸ λοιπὸν σωμα τῆς ἱστορίας διήγησις μακρὰ ἐστίν· ὥστε ταῖς τῆς διηγήσεως ἀρεταῖς κατακεκοσμήσθω, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προῖοῦσα, καὶ αὐτῇ ὁμοίως, ὥστε μὴ προὔχειν, μήτε κοιλαίνεσθαι. "Ἐπειτα τὸ σαφὲς ἐπανδείτω, τῇ λέξει, ὡς ἔφην, μεμηχανημένον καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ τῶν πραγμάτων. Ἀπόλυτα γὰρ καὶ ἐντελῆ πάντα ποιήσει, καὶ τὸ πρῶτον ἐξεργασάμενος, ἐπάξει τὸ δεύτερον αὐτοῦ, καὶ ἀλύσειως τρόπῳ συνηρμοσμένον, ὡς μὴ διακεκόφθαι, μηδὲ διηγήσεις πολλὰς εἶναι, ἀλλήλαις παρακειμένας, ἀλλ' αἰεὶ τὸ πρῶτον τῷ δεύτῳ

55. Μέγα δὲ τὸ προοίμιον, κ. τ. λ.] Stock proposes reading *Μετὰ δὲ*.—The text should be translated—"As to the length of the preface, it must be proportioned to the extent of the history."

ὁμαλως.] "Uniformly."

ὁμοίως.] "Consistently."

μη γειτνιᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν, καὶ ἀνακεκρᾶσθαι κατὰ τὰ ἄκρα.

56. Τάχος ἐπὶ πᾶσι χρήσιμον, καὶ μάλιστα εἰ μὴ ἀπορία τῶν λεπτῶν εἴη· καὶ τοῦτο πορίζεσθαι χρὴ μὴ τοσοῦτον ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἢ ῥημάτων, ὅσον ἀπὸ τῶν πραγμάτων. Λεῖω δὲ, εἰ παραθέοις μὲν τὰ μικρὰ καὶ ἦττον ἀναγκαῖα, λέθοις δ' ἰκανῶς τὰ μεγάλα· μᾶλλον δὲ καὶ παραλείπτεον πολλά. Οὐδὲ γὰρ ἦν ἐστιᾶς τοὺς φίλους, καὶ πάντα ἢ παρεσκευασμένα, διὰ τοῦτο ἐν μέσοις τοῖς πέμμασι, καὶ τοῖς ὀρνέοις, καὶ λοπάσι τοσαύταις, καὶ συσὶν ἀγρίοις, καὶ λαγωοῖς, καὶ ὑπογαστροῖς, καὶ σαπέροδην ἐνθήσεις καὶ ἔτνος, εἴ τι κἀκεῖνο παρεσκεύαστο, ἀμελήσεις δὲ τῶν εὐτελεστέρων.

57. Μάλιστα δὲ σφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὄρων, ἢ τειχῶν, ἢ ποταμῶν ἐρμηνείαις, ὡς μὴ δύναμιν λόγων ἀπειροκάλως παρεπιδείκνυσθαι δοκοίης, καὶ τὸ σαυτοῦ ὄραν, παρὲς τὴν ἱστορίαν, ἀλλ' ὀλίγον προσαψάμενος, τοῦ χρησίμου καὶ σαφοῦς ἕνεκα, μελαβήσῃ, ἐκφυγῶν τὸν ἰξὸν τὸν ἐν τῷ πράγματι, καὶ τὴν τοιαύτην

56. Brevity is desirable—and this must be effected by omitting any circumstances that may be unimportant.

57. This is particularly requisite in describing mountains, fortifications, or rivers. It is thus that Homer, though a poet, neglects any lengthened descriptions which may be irrelevant, however fit they may be for poetic display. Thucydides, in this, as in the other excellencies of a historian, is pointed out as the example for imitation.

ἀπασαν λιχνεΐαν· οἶον ὄρας τι καὶ Ὅμηρος ὡς μεγαλόφρων ποιεῖ. Καίτοι ποιητῆς ἄν, παραθεῖ τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξίονα, καὶ Τιτυὸν, καὶ τοὺς ἄλλους. Εἰ δὲ Παρθένιος, ἢ Εὐφορίων, ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, πόσοις ἄν οἶε ἔπεισι τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ Ταντάλου ἤγαγεν; εἶτα πόσοις ἄν Ἰξίονα ἐκύλισε; μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς, ὀλίγα τῷ τοιοῦτῳ εἶδει τοῦ λόγου χρῆσάμενος, σκέψαι ὅπως εὐθύς ἀφίσταται, ἢ μηχάνημα ἐρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας χρῆμα δηλώσας ἀναγκάϊον καὶ χρεῖῳδες ὄν, ἢ ἔτι πόλεων σχῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμένα. Ὅταν μὲν γὰρ τὸν

Τάνταλον.] Tantalus, the father of Pelops, was punished with excessive thirst, which he could never satisfy, although standing in the midst of water. The cause of his punishment has been variously stated: some say that it was for his cruelty in killing Pelops to serve up to the gods; others in consequence of his stealing the nectar and ambrosia, when Jupiter admitted him to the table of the gods.—Vid. *Hor. Carm.* l. 29.

Ἰξίονα.] Ixion, the father of Pirithous, for attempting to seduce Juno, was tied to a wheel in Orcus.

Τιτυὸν.] Tityus was punished, by vultures constantly preying on his entrails, for offering violence to Latona.—Vid. *Virg. Æn.* vi. 526.

Παρθένιος—Εὐφορίων.] The first was a writer of elegies—the latter a poet of Chalcis; of both little more is known than their names.

Καλλίμαχος.] Callimachus was a poet of Cyrene. Some of his epigrams and hymns are still extant. The character of these compositions makes it probable that is not to him, but some other poet of the same name, that our author refers.

πολιορκίας χρῆμα.] i. e. *πολιορκίαν.*

ἔτι πόλεων.] Read *Ἐπιπολῶν*, the eminence near Syracuse.

λοιμὸν διηγῆται, καὶ μακρὸς εἶναι δοκῆ, σὺ τὰ πράγματα ἐννόησον· εἴση γὰρ οὕτω τὸ τάχος, καὶ ὡς φεύγοντος ὄμως ἐπιλαμβάνεται αὐτοῦ τὰ γεγενημένα, πολλὰ ὄντα.

58. "Ἦν δὲ ποτε καὶ λόγους ἐροῦντά τινα δεήσει εἰσάγειν, μάλιστα μὲν εἰκότα τῷ προσώπῳ, καὶ τῷ πράγματι οἰκεία λεγέσθω· ἔπειτα, ὡς σαφέστατα καὶ ταῦτα. Πλὴν ἐφείται σοι τότε καὶ ῥήτορεῦσαι, καὶ ἐπιδείξαι τὴν τῶν λόγων δεινότητά.

59. "Ἐπαινοὶ μὲν γὰρ ἢ ψόγοι, πάνυ πεφισμένοι, καὶ περισκεμμένοι, καὶ ἀσυκοφάνητοι, καὶ μετὰ ἀποδείξεων, καὶ ταχεῖς, καὶ μὴ ἀκαιροὶ, ἐπεὶ ἔξω τοῦ δικαστηρίου ἐκεῖνοί

58. The time for oratorical display is, when the circumstances of the history require the introduction of some person pronouncing an oration. The speech should be suited to the character, and pertinent to the subject.

59—60. The author should be particularly circumspect in praising or censuring;—he should display neither rancor nor partiality—show the grounds for commendation or reproof, and neither delay too long on them, nor introduce them unseasonably. If any story should be in point, or connected with the narrative, it may be introduced, but the Author should not express his belief in it.

[ἔξω τοῦ δικαστηρίου.] Gesner considers that this is an allusion to the disregard paid by judges to any information which they may receive out of court. Thus, Lucian means that panegyric should be both concise, and well-timed, for it is a thing to which the reader will pay no attention. I think that he rather refers to an advocate speaking on a subject not immediately before the court—i. e. introducing irrelevant matter, which ought (as admitted by courtesy) to be both short, and well-timed. It seems to be what Cicero for Archias calls, "non fori neque judiciali consuetudine dicta."

εἰσι. Καὶ τὴν αὐτὴν Θεοπόμπῃ αἰτίαν ἔξεις, φιλαπεχθημόνως κατηγοροῦντι τῶν πλείστων, καὶ διατριβὴν ποιουμένῳ τὸ πρᾶγμα, ὡς κατηγορεῖν μᾶλλον ἢ ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα.

60. Καὶ μὴν καὶ μῦθος εἴ τις παρεμπέσοι, λεκτέος μὲν, οὐ μὴν πιστώτεος πάντως, ἀλλ' ἐν μέσῳ θετέος τοῖς ὅπως ἂν ἐθέλωσιν, εἰκάσουσι περὶ αὐτοῦ. Σὺ δ' ἀκίνδυνος, καὶ πρὸς οὐδέτερον ἐπιρρέπτεστος.

61. Τὸ δ' ὄλον, ἐκείνου μοι μέμνησο, (πολλάκις τὸ αὐτὸ ἐρῶ) καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὄρων γράφει, ὡς οἱ νῦν ἐπαινέσωνταί σε, καὶ τιμήσωσιν, ἀλλὰ τοῦ σύμπαντος αἰῶνος ἔστοχασμένος, πρὸς τοὺς ἔπειτα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ παρ' ἐκείνων ἀπαίτει τὸν μισθὸν τῆς γραφῆς, ὡς λέγεται καὶ περὶ σοῦ, ἐκεῖνος μέντοι ἐλεύθερος ἀνὴρ ἦν, καὶ παρρησίας μεστός, οὐδὲν οὐδὲ κολακευτικόν, οὐδὲ δουλοπρεπές, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ πᾶσι. Τοῦτ', εἰ σωφρονοῖ τις, ὑπὲρ πάσας τὰς νῦν ἐλπίδας δεῖτο ἂν, οὕτως ὀλιγοχρονίους οὔσας.

Θεοπόμπῃ] He was an historian of Chios, censured for his satire and illiberality.

61 to the end. Lucian reminds the young historian of his most important precept. *Servi iis iudicibus, qui multis post seculis de te iudicabunt.* In doing so, he appositely introduces a story of an artist who constructed a light-house, on the outside of which he inscribed the name of the reigning king on mortar, but within on stone, "Sostratus of Cnidus, son of Dexiphanes." Like him, the historian should not regard the present, but look forward to the approbation of posterity.

62. Ὁρᾶς τὸν Κνίδιον ἐκεῖνον ἀρχιτέκτονα, οἶον ἐποίησεν; οἰκοδομήσας γὰρ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, μέγιστον καὶ κάλλιστον ἔργων ἀπάντων, ὡς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ναυτίλλομένοις ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάττης, καὶ μὴ καταφέροντο εἰς τὴν Παραιτονίαν, παγχάλεπον, ὡς φασιν, οὔσαν, καὶ ἄφυκτον, εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἔξματα· οἰκοδομήσας οὖν τὸ ἔργον, ἔνδοθεν μὲν κατὰ τῶν λίθων τὸ αὐτοῦ ὄνομα ἐπέγραψεν, ἐπιχρίσας δὲ τιτάνω, καὶ ἐπικαλύψας, ἐπέγραψε τοῦνομα τοῦ τότε βασιλεύοντος, εἰδῶς ὅπερ καὶ ἐγένετο, πάνυ ὀλίγου χρόνου συνεκπεσούμενα μὲν τῷ χρίσματι τὰ γράμματα, ἐκφανησόμενον δὲ, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ ΚΝΙΔΙΟΣ ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΣΙΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΩΙΖΟΜΕΝΩΝ. Οὕτως οὐδ' ἐκεῖνος ἐς τὸν τότε καιρὸν, οὐδὲ τὸν αὐτοῦ βίον τὸν ὀλίγον εἴρα·

62. Κνίδιον] Cnidus is a town of Doris in Caria.

Φάρῳ] Pharos is an island in the bay of Alexandria.

ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάττης.] "Far at sea."

Παραιτονίαν.] To the west of Alexandria, there was a town called Parætonium. The coast was particularly dangerous from its shelving sands and rocks, even as far as Joppe of Cœlesyria.

κατὰ τῶν λίθων.] The Pharos (as the tower was called) was built of white marble.

τοῦ τότε βασιλεύοντος.] It was in the reign of Ptolemy Soter and Philadelphus. Ptolemy's name was inscribed on it.

ἀλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν ἀεὶ, ἄχρις ἂν ἐσ-
τήκη ὁ πύργος, καὶ μένη αὐτοῦ ἡ τέχνη.

63. Χρῆ τοίνυν καὶ τὴν ἱστορίαν οὕτω
γράφεσθαι, σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τὴν
μέλλουσαν ἐλπίδα, ἢπερ σὺν κολακείᾳ πρὸς
τὸ ἡδὺ τοῖς νῦν ἐπαινουμένοις. Οὗτός σοι
κανὼν, καὶ στάθμη ἱστορίας δικαίας. Καὶ εἰ
μὲν σταθμήσονται τινες αὐτῇ, εὖ ἂν ἔχοι, καὶ
εἰς δεῖον ἡμῖν γέγραπταί. Εἰ δὲ μὴ, κεκύλισ-
ται ὁ πίθος ἐν Κρανείῳ.

Plato in Academy did
Academus — and
Charmides — and

Skeptics had no opinions of their own
d attacked them of their, Italian
Cynics / Stoics

Anaximander

Leucippus — Stoics

Euclides — Pythagore

Democritus — Moral Philosophy
Atomic Theory

Empedocle. get Nat Phil

Moral Philosophy
Academican *
Stoics
Epicurus
Peripatetics *
Present time

324360

LGr
L 937
1829

Author Lucian

Title Selections from Lucian.
(1829)

University of Toronto
Library

DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET

Acme Library Card Pocket
LOWE-MARTIN CO. LIMITED

